

İşçi-Köylü

Demokratik Halk İktidarı İçin

www.iscikoylu.org
umutyayimcilik@ttmail.com

Sayı: 23

Yıl:1 8-21 Ağustos 2008 *Fiyatı: 1 YTL *ISSN: 1307-878X

Saldırırlara karşı barikat

Sistemin çürümüşlüğü, ikiyüzlülüğü, yozluğu son süreçteki gelişmelerle birlikte bir kez daha kanıtlanırken egemenlerden sorunların çözümünü beklemek hayalden öte sistemin devamını sağlamaya onay vermektir.

Egemenler arası dalaşta yeni bir aşamaya girildiği AKP'nin kapatma davasındaki gelişmelerle birlikte ortaya iyice çıkmıştır. Sistem, bu dalaşla birlikte kendini tekrar tekrar teşhir ederken, bizler esas gündemlerimiz olan yoksulluk, işsizlik, geleceksizlik, demokratik haklarımızın kazanılması mücadelesine yoğunlaşmalıyız. Geçen sayımızda dediğimiz gibi, halkın kendi gündemleri vardır. Öyleyse bizler bu gündemler doğrultusunda hareket ederek saldırılara karşı barikat olmalıyız.

Yasalar işçiden yana değil!

Ankara İşçi-Köylü okurları olarak 30 Temmuz 2008 tarihinde, 175 gündür direnişte olan TEGA işçilerini ziyaret amacıyla ile Sincan Organize Sanayi Bölgesi'ne gittik. 12 saatlik vardiyalarla, ikişer kişilik gruplar halinde nöbet tutan işçilerle grev süreci ve yaşadıkları sıkıntılarla ilgili bir söyleşi gerçekleştirdik. □ Sayfa 4

"Sendika benim doğal hakkım!"

Çapa Tıp Fakültesi'nde çalışan temizlik işçileri, çalışma koşullarının değiştirilmesi ve insanca yaşanacak bir ücret için sendikalaşmaya karar verdiler. Belediye-İş Sendikası'na üye olan işçiler çalıştıkları taşeron şirketle toplu sözleşme görüşmeleri sürdürürken işten atıldı. Yaklaşık bir aydır Çapa Tıp Fakültesi'nin bahçesinde bekleyen işçileri ziyaret ederek direnişe dair düşüncelerini sorduk. □ Sayfa 5

Ortak mücadele önemlidir...

Direnişte iki ayı geride bırakan Unilever işçileri, ilk günkü kararlılıklarını koruyorlar. Direnişin 64. gününde bir kez daha Unilever işçilerinin yanına gittik. İşçilerden aldığımız bilgilere göre önemli bir değişiklik olmamış. Patron hala görüşmeye yanaşmıyormuş. Ancak onlar yılmıyınca kapılmamakta kararlılar. □ Sayfa 5

Sendikalı sayısı artıyor

Gezbe Organize Sanayi Bölgesi'nde faaliyet sürdüren E-Kart fabrikasından çıkarılan işçiler, aldıkları grev kararını geceli-gündüzlü hayat geçirmeye devam ediyor. Direnişin 44. gününde bir kez daha görüştüğümüz işçiler, greve çıkarken 19 civarında olan sendikalı işçi sayısının, bugün 30'un üzerine çıktığını belirttik. □ Sayfa 5

Batı'da rant, Doğu'da operasyon; Yanan bizim ormanlarımız...

Kindar gözleri var bu faşizmin, öyle kindar ki, kan bürümüş adeta. Kirliliği savaş taktiklerinden medet uman bu eli kanlı faşizm acizlik içinde, durduramayacağı gerilla savaşını ormanları ateşe verme taktiklerini kullanarak bastırmaya çalışıyor. Medya her zamanki gibi devletinin yanında saf tutmuş, hatta öyle ki, saflar her zaman olduğu gibi gayet sık. □ Sayfa 6

Kuruçeşme'de direniş kazandı

Halkın yaşadığı sorunlardan sadece biri olan bu yıkım bizlere birçok deneyim kazandırmıştır. Aynı şekilde evleri yıkılacak olan halka gerçek düşmanı gösterme olanağı sağlamıştır.

Kuruçeşme Dere Mahallesi'ne 18 Temmuz günü gelen yıkım ekipleri, örgütlü mahalle halkı ile karşılaştıkları için yıkımı 4 Ağustos'a ertelemişlerdi. Bu süre zarfında mahalleli ve devrimciler hemen bir toplantı olarak sürecin değerlendirmesini yapmış, eksiklikler ve olumsuzluklar tartışılmıştı. Toplantılardan 4 Ağustos'ta geleceği düşünülen yıkım ekiplerine karşı daha örgütlü bir duruş sergilemek için İzmir'deki DKÖ'ler ve sendikalar gezilerek destek çağrısı isteme kararı çıkmıştı. Kolektif bir şekilde bizler ve Halk İnisiyatifinin eksiklikleri ortaya konulmuş, eleştiri ve özeleştiri yapılmıştı. Hemen sonrasında ÇHD mahalleye gelerek hukuki süreci başlatmış, dilekçeler verilmiş ve Şehir Planlama Odamı'ndan gelen arkadaşlar mahalleliyi bilgilendirmişti. □ Sayfa 7

Örgütlenme hakkı için tek başına direnen bir kadının öyküsü...

Emine Arslan, bir ayı aşkın bir süredir Sefaköy'deki DESA fabrikasının önünde oturarak sendika hakkı için direnen bir kadın işçi. 8 yıl boyunca emek verdiği, gece-gündüz, hafta sonu demeden alınterini aktığı fabrika tam da emekliliğine bir ay kala Arslan'ı işten attı. Örgütlenme hakkı için direnen ve patronun adamları tarafından sürekli baskı altında tutulmaya çalışılan Emine Arslan'a birakalım sözü ve kadınların direnince yaşamı nasıl da güzelleştirdiğine tanık olalım beraber... □ Sayfa 12

İşçi köylü'den

Gerçek düşmanlarımızı görelim

Ülkemizde son bir ay içinde yaşanan gelişmeler tüm "demokratikleşme" söylemlerine rağmen devletin niteliği, egemen klikler arasındaki çatışmalar vb. konularla ilgili oldukça net verileri bizlere sunmaktadır. □ Sayfa 2

Sınıfsal Yaklaşım

Tahkimat, saldırı ve barikat

Sayfa 3

Emekçinin Gündemi

Grev ve direnişlerin Toplu İş Sözleşmesindeki önemi

Sayfa 4

Pusula

Devrimci rolün ve misyonun kavranması

Sayfa 11

Evrensel Bakış

Uşakların-piyonların değişmez sonu...

Sayfa 13

Emekçiler ölüyor, sağlık sistemi tekellerin cebini dolduruyor!

SSGSS Yasası ile birlikte hız kazanan sosyal yıkım saldırılarının yansımaları, işçi-emekçi yığınların, çalışma, emeklilik ve sağlık başta olmak üzere, tüm yaşam alanlarında kendini hissettiriyor. Mezarda emeklilik reva görülünce, özelleştirme, taşeronlaştırma ile iş güvenceleri ortadan kaldırılan, işsizliğe mahkum edilen emekçilerin sağlık hakları ise, "paran kadar sağlık, paran kadar yaşa" şeklinde özetlenebilecek biçimde gasp ediliyor. Sistem sahipleri, yağma, talan ve de daha fazla kâr hırsı uğruna, geniş yığınların yaşama hakkını ellerinden almaya çalışıyor.

Özellikle de sağlık alanındaki insan yaşamını hiçe sayan uygulamalarla, çok sayıda yoksul emekçinin yaşam hakkı ortadan kaldırılıyor.

Ülkemizde son yıllarda ortaya çıkan kene vakalarına bağlı, **Kırım Kongo Kanamalı Ateşi (KKKA)** sonucu ölümleri de, yaşam hakkına dönük saldırılardan biri olarak görmek, çok da yanlış bir yaklaşım olmayacak. Çünkü kenelerden bulaşan KKKA'ndan yaşamını yitirenlerin sayısı her geçen artarken, ortaya çıktığı bölge sayısı da giderek genişliyor.

Sağlık uzmanları, kenelerin sadece, halsizlik, ateş, kas ağrısı, baş ağrısı, boğaz ağrısı, bulantı, kusma, ishal, ani başlayan aşırı halsizlik, yorgunluk, eklem ve kas ağrısı ve de karın ağrısı gibi belirtilerle ortaya çıkan KKKA hastalığını değil, örneğin romatizma benzeri şikayetlerle kendisini gösteren "Lyme" ve daha birçok enfeksiyona da neden olduğunu söylemekte.

Son dönemdeki birçok vakada da görüldüğü gibi, KKKA keneye bağlı hastalıkların en ölümcülü durumundayken, Lyme hastalığının antibiyotiklerle tedavi edilebilen bir hastalık olduğu söyleniyor. Sağlık uzmanları, yine kene ısırmasıyla bulaşan bu hastalığın uç aşaması olduğunu söylemek-

Dr. Ridvan Turan

üzere, KKKA hastalığını yayan kenelerin halk sağlığını, onun da ötesinde yaşamını tehdit eden ciddi bir sorun olarak karşımıza çıktığını görmekteyiz. Ve halkın çıkarlarını ilgilendiren tüm konularda olduğu gibi, devlet-hükümet yetkililerinin bu soruna karşı değil ciddi, neredeyse hiçbir önlem almadığına şahit olamaktayız. Sorunun birinci dereceden muhatabı olan Sağlık Bakanlığı ise, en küçük bir ciddiyet taşımayan, "paçalarını çoraplarının içine sokun" yönlü "önlem" önerisini sürdürüyor.

Keneye bağlı KKKA yoksulları vuruyor!

Kenelere bağlı, halk sağlığını ciddi biçimde tehdit eden bu durumu ve de genel olarak sağlık sisteminde gelinek noktayı, Sarıgazi'de bulunan Barış Polikliniği'nin doktorlarından **Dr. Ridvan Turan** ile görüştük.

Rıdvan Turan'la sohbet: "Keneler uzunca yıllardır bilinmesine karşın, KKKA denilen bu hastalık pek bilinmiyordu. Bu mikrobu taşıyan keneler neden son yıllarda çoğaldı?" yönlü bir soruyla başlıyoruz ve şu yanıtı alıyoruz.

"Bu vakayla ilgili henüz ciddi bir araştırma yapılmış değil. Bu virüs eskiden de vardı, ancak bu kadar yaygın değildi. Ekolojik dengenin bozulmasıyla birlikte ekolojik sistemde ciddi so-

Sağlık uzmanları, kenelerin sadece, halsizlik, ateş, kas ağrısı, baş ağrısı, boğaz ağrısı, bulantı, kusma, ishal, ani başlayan aşırı halsizlik, yorgunluk, eklem ve kas ağrısı ve de karın ağrısı gibi belirtilerle ortaya çıkan KKKA hastalığını değil, örneğin romatizma benzeri şikayetlerle kendisini gösteren "Lyme" ve daha birçok enfeksiyona da neden olduğunu söylemekte.

lere dayanmadığı için doğru bulmuyor ve "bilimsel tezlerden hareket etmek gerekiyor" diyor. Yetkililerin, özellikle de Sağlık Bakanlığı'nın konuya ilişkin yaklaşımına ilişkin ise "Sağlık Bakanı sorunun üzerinde durmuyor. Hatta 'medya niye haber yapıyor?' diye de eleştiriyor. Sağlık başındakiler böyle yaklaşırsa, sorunun bu boyuta gelmesi elbette kaçınılmaz oluyor" sözleriyle açıklıyor.

"Elinde çekiç olan her şeyi çivi olarak görür"

Sağlık Bakanlığı'nın bir bütün olarak da hükümet ve devlet yetkililerinin, soruna karşı duyarsızlığının altını da ise, söz konusu olanın halk sağlığı olmasının yattığını belirtiyor ve "Keneye bağlı ölümler ağırlıklı olarak, tarım emekçilerini ya da pikniğe giden yoksul emekçi kesimleri vuruyor. Yani emekçiler ölüyor. Bunun içindir ki, sorun şu an egemen sınıflar açısından çok da yakıcı bir hal almış değil. Oysa en azından bilinçlendirme kampanyaları, korunmaya dönük önlemlerin yaygın olarak halka anlatılması vb. girişimler de bulunabilir. Bugün açısından yapılabilecekler bunlar olarak görünüyor bana. Çünkü kesin çözüme dönük henüz somut bir araştırma, herhangi bir adım yok. Mesela şu an piyasada olan losyon vb. ilaçların etkisi şüpheli. Aşı olabilir mi diye sorulacak olursa; şu an böyle bir aşı yok ve egemenlerin mevcut tutumuna bakıldığında, kısa vadede olacağına da inanmıyorum" diyor.

Dr. Turan, son dönemde sıkça yapıldığı söylenen ilaçlamanın da çözüm olmaktan uzak olduğunu belirtiyor. Hatta durumu daha da ağırlaştırdığını söylüyor. "Çünkü ilaçlama çözüm olmadığı gibi, keneleri yiyen başka canlıları da öldürdüğü için, kene vakalarının daha da yaygınlaşmasına hizmet ediyor. Kısacası hükümet tüm sorunlara nasıl yaklaşıyorsa, bu soruna da öyle yaklaşıyor" diye de ekliyor ve "elinde çekiç olan her şeyi çivi olarak görür" benzetmesini yapıyor. Kene sorununda izlenen politikanın ise "bekle gör" politikası olduğunun altını çiziyor ve zaten bir bütün olarak, ciddi bir halk sağlığı problemi yaşadığını, mevcut sistemin hastalıkları önlemeyi değil, tedavi etmeyi amaçladığını belirtiyor ve "çünkü tedavi daha masraflı. Bu da ilaç tekellerinin daha fazla kâr etmesi anlamına geliyor" diyor. Dr. Turan tüm bunların da yine emperyalist-kapitalist sistemin sonucu olduğunu inanıyor.

Sohbetimiz böylece, kenelerden

bir bütün olarak sağlık sistemindeki çarpıklıklara, halkın sağlık hakkına dönük saldırılara ve de bu bağlamda SSGSS adı altındaki sosyal yıkım saldırısına geliyor.

Turan bu noktada şunları söylüyor: "SSGSS ile birlikte yüzlerce yıllık sınıf mücadelesi kazanımları elden alınmaya çalışılıyor. Ancak bu politikalar bugün ortaya çıkmadı. Daha '80'lerin başından itibaren, dönemin hükümetleri tarafından hayata geçirilmeye dönük adımlar atıldı. Adı neo-liberal politikalar olan bu politikalar, AKP ile birlikte iyice ayyuka çıktı. Ayrıca zaten TC hiçbir zaman sosyal devlet olmamıştır. Sağlık ve eğitim bugün sermaye açısından çok kârlı alanlar olarak görülmekte. SSGSS ile birlikte artık 'paran varsa sağlık da var' denilmekte."

"Kimse bize lütufta bulunmayacak!"

Sigorta hastanelerinin dışındaki hastanelerden alınan sağlık hizmetlerinin ise, sağlığını sosyal bir hak olmaktan çıkarılmasına dönük girişimlerin ürünü olduğunu söylüyor. Sağlık hizmetlerine getirilen kısıtlamalarda getirilen "kasada para yok" gerekçesinin de gerçeğinin de gerçeği yansıtmadığını düşünüyor ve bunu da şöyle ifade ediyor: "Aslında sağlığa para ayrıldı, ancak ayrılan bu para hastane tekellerinin cebine girdi. Habire özel hastane açıyorlar ve bu hastaneler fatura gönderiyor ve devlet de sağlığa ayrılan parayı bu faturalar için harcıyor. Yani aslında sağlığa harcama oluyor, ancak sağlık sistemini iyileştirmeye dönük değil, hastane tekellerinin cebini doldurmaya dönük oluyor. Aslında sağlık hizmetlerine ulaşım yok. Ve bu durum SSGSS yasası ile birlikte daha da artacak. Ayrıca SSGSS sadece bir semboldür. Sağlık tamamen tekelleştirilmesinin sembolüdür."

Dr. Ridvan Turan ile, keneden başlayıp, SSGSS'ye varan sohbetimize, işçi-emekçilere dönük ve de yine neo-liberal politikaların ürünü olan, genel saldırılarla devam ediyoruz. Ve oradan da bu saldırıların nasıl geri püskürtülebileceğine geliyoruz.

Bu noktada mücadelenin önemli gündeme geliyor. Hem de ciddi bir mücadelenin gerekliliği. Bu ciddi mücadelenin nasıl olması gerektiğini ise, şu sözlerle ifade ediyor: "Emekçi kesimlere karşı yükseltelen neo-liberal dalga, emekçilerin mücadeleyi yükseltmesini zorunlu kılıyor. Bu dalga ancak ciddi bir direnişle geri püskürtülebilir. Böyle ciddi bir direniş olursa, kazanım da olur" diyor ve ekliyor: "Kimse bize lütufta bulunmayacak. Haklarımızı mücadele ederek kazanmak durumundayız."

(Kartal)

İşçi-köylü'den

Gerçek düşmanlarımızı görelim!

Ülkemizde son bir ay içinde yaşanan gelişmeler tüm "demokratikleşme" söylemlerine rağmen devletin niteliği, egemen klikler arasındaki çatışmalar vb. konularla ilgili oldukça net verileri bizlere sunmaktadır. Ergenekon Operasyonu ile başlayarak AKP kapatma davasının sonuçlanması ile devam eden ve geçen sayımda da dikkat çektiğimiz gibi seviyesi düşürülen ve halka karşı saldırılarda ve emperyalizmin talimatları doğrultusunda orta yolun bulunduğu egemen klikler arası dalaşın gerçek hedefinin ne olduğunu da ortaya koyan gelişmelerdir bunlar. Nitekim AKP'nin kapatılmayacağını, sadece Hazine yardımının yarısının kesileceğinin karara bağlanması ve Ergenekon iddianamesinin açıklanmasının ardından emekçiler cephesinden **yaşananlar** bu belirlemelerimizi doğrulamaktadır.

Egemenler cephesinde yaşanan bu kapışmaların bugüne gelinek aşamada daha düşük yoğunluklu ele alınacak olması bizler tarafından doğru okunmalı ve doğru değerlendirilmelidir. AKP'nin kapatılmamasını "demokrasinin zaferi" şeklinde açıklamaya çalışanlar olduğu gibi, "kapatılsaydı ülke kaosa sürüklenirdi, şimdi en azından sükunetin sağlanması daha kolay olacak" vb. yorumlarla bilinç bulanıklığı yaratmaya çalışanlar da olmaktadır/olacaktır. Yine emekçi halkımızı kötünün içinden iyiyi seçmeye zorlama amaçlı pratikler sergilenmekte, **taraf olmama adına** egemen sınıfların kan taşıma yolu seçilebilmektedir. Burada asıl sorun geniş emekçi kesimlerin kendi sorunları etrafında örgütlenmelerinin önünü açmak, bunun araçlarını yaratmak ve örgütlülüklerini oluşturmaktır. Yukarıda da değindiğimiz gibi kapatma davasının sonucunun kesinleşmesi ve Ergenekon iddianamesinin açıklanmasının ardından doğalgaza yapılan % 18'lik zam, Türkiye Kürdistanı'nda gerillaya karşı operasyonların orman yakmalarıyla birlikte genişleyen devam etmesi, tekrar sınır ötesi saldırı planlarının dilendirilmesi egemen kliklerin kendi aralarındaki dalaş hangi boyutta olursa olsun gerçek düşmanlarının kim olduğunu asla unutmadıklarını ve her koşulda bu ezeli düşmana karşı kol kola olacağını göstermektedir. Geçtiğimiz süreç boyunca ulaşımdan, gıdaya, elektrikten, doğalgaza kadar geniş bir yelpazede yapılan zamların önümüzdeki süreçte de devam edeceğinin sinyalleri de yine egemen sınıf temsilcileri tarafından ayızca verilmektedir. Adeta otomatize bağlanmış zamlar karşısında ezilenlerin yaşam koşulları giderek daha da ağırlaşmaktadır. Gelişmeler göstermektedir ki, tüm bu sorunların aşılması kimi egemen sınıf temsilcilerinin propaganda ettiği gibi "**kemer sıkma**" mümkün değildir. Çünkü her ne kadar kendi içlerinde göreceli bir "anlaşma" sürecinin startı verildiyse de dünyada ve ülkemizde yaygınlaşarak genişleyen kriz önümüzdeki süreçte egemenler açısından hiç de istikrarlı geçmeyeceğinin, aksine buhranın derinleşeceğinin ipuçlarını vermektedir.

Uzun bir dönemdir kitle hareketlerinde devam eden yükseliş sürecindeki gelişmelerle birlikte ele alındığımızda egemenlerin bu süreci istikrar içinde atlatamayacakları ortaya çıkmaktadır. Örneğin TIS görüşmelerini halen devam ettirmekte, önemli sayıdaki bir kitle görüşmelerini sonuçlarını beklemekte ve direnişlerine devam etmektedir. Birçok bölgede irili ufaklı direnişler sürmektedir. Kimi yerlerde yıkım saldırısı karşısında örgütlenen halk, kolektif bir şekilde yıkımlar karşısında durmakta ve devletin geri adım atmasını sağlamaktadır.

Bu koşullar içinde bizlere düşen en önemli görev, geniş kitlelere kötünün iyisini seçmek zorunda olmadığımızı göstermek, alternatif olduğumuzu ve alternatiflerimizi ortaya koymak, gerçek düşmanlarımızı göstermek ve egemen sınıfların oyunlarını bozmaktır.

Bizlerin, ezilen emekçi halkımızın kendi gündemlerimizi bulunmaktadır. Zamlar karşısında her gün yaşamı daha da zorlaşan, evi başına yıkılan, ormanları yakılan, evlatları katledilen halkımızın sıkıntısı bizim de sıkıntımızdır, acısı bizim de acımızdır. Öyleyse acılarımızı öfkeye dönüştürme görevi emekçi halkımızla birlikte bizim de omuzlarımızdadır.

Egemenler arası dalaş vesilesiyle sistemin teşhiri önemli bir yerde durmakla birlikte, esas halka olarak halkın kendi gündemlerini ve kurtuluş mücadelesini almak konusunda yanlıya/eksikliğe düşmemek, rüzgar nerden esiyorsa o tarafa bükülmemek gerekir.

Bugün barınma hakkı için, ekonomik ve sosyal hakları için, insanca yaşama ve çalışma koşullarının sağlanması için direnen ve mücadele eden kitlelerin yanında olmalı ve onlardan öğrenmeliyiz. Bir devrimci için boş zaman diye bir şey olmadığı açıktır. Boş dediğimiz zamanlarda da halkın içinde olmak, onlardan/onların yaşamlarından öğrenmek bizler için vazgeçilmezdir. Sefaköy'de tek başına direnişte olan Emine Arslan'ın yanında bir-iki saatimizi geçirmemizin ve ondan öğrenmemizin önünde hiçbir engel yoktur. Ya da barikatlar kalktıktan sonra da Kuruçeşme halkıyla beraber olmak, barikat dışında da neler yaşadıklarını öğrenmek şarttır. Çukurova'da mevsimlik tarım işçileriyle birlikte bir akşam sohbeti yapmanın bize katacakları tartışmasızdır. "Birbirimizle" geçirdiğimiz zamanı kitlelerden öğrenerek ve onların yaşamları içinde yer alarak "harcamak" kitlelerden öğrenmenin ilk adımı olabilir. Unutmayalım, onlar olmaksızın, onları anlamaksızın ve onlardan öğrenmeksizin devrimciler yapabileceğini düşünen birey, adım adım intihara sürükleniyor demektir.

27 Yaşındaki Hemşire Arzu Ögren, Bir Hafta Önce Rahatsızlanınca, Görev Yaptığı Hastanedeki Tedavinin Ardından Kırım Kongo Kanamalı Ateşi Hastalığı Şüphesiyle Ankara Numune Hastanesi'ne Sevk Edildi.

teler. Birinci aşamada ısırığın çevresinde deri döküntüleri ve kızamıklıklar oluşuyor, ikinci aşamada artrit, yani romatizmaya benzer semptomlar görülüyor, üçüncü aşamada ise organlar etkileniyormuş. Ancak Lyme hastalığının, kronik olduğu ve hastaların başta bir antibiyotik tedavisiyle iyileşebildiği belirtiliyor. Bu hastalığın Avrupa'da da yaygın olarak görüldüğü biliniyor.

Ülkemizde ise son aylarda ard arda yaşanan ölümlerden de anlaşılacağı

runlar yaşanıyor. Doğal zincir bozulmuş durumda. Örneğin keneleri yiyen çok sayıda canlı yok oluyor, popülasyon azalıyor, bu da kene sayısında artışı getiriyor" diyor ve ekliyor: "Doğanın dengesini bozan, emperyalist-kapitalist sistemdir. Bugün birçok şeyin dengesi bozulmuştur. Doğaya bu kadar müdahale edilirse, bugün böyle bir sorun da olmazdı belki."

Dr. Turan, KKKA'nın kimyasal, biyolojik saldırı vb. nedenlerle açıklanmaya çalışılmasını ise, çok somut veri-

Yasalar işçi ve emekçiden yana uygulanmıyor!

Ankara İşçi-Köylü okulları olarak 30 Temmuz 2008 tarihinde, 175 gündür direnişte olan TEGA işçilerini ziyaret amacı ile **Sincan Organize Sanayi Bölgesi'ne** gittik.

12 saatlik vardiyalarla, ikişer kişilik gruplar halinde nöbet tutan işçilerle grev süreci ve yaşadıkları sıkıntılarla ilgili bir söyleşi gerçekleştirdik. İlk andan itibaren bizi sıcak bir ilgiyle karşılayan işçi arkadaşlarının yaşadıkları tüm sıkıntılara rağmen yürüttükleri onurlu mücadeleye dört elle sarıldıklarına ve bunu sürdürmekte ne kadar kararlı olduklarına tanıklık ettik.

Sohbetimize ilk olarak **Engin Eldes**'le başladık. Eldes 4 yılı aşkın süredir bu iş yerinde çalışıyor. Ondan grev sürecine kadar nasıl geldiklerini ve neler yaşadıklarını anlatmasını istiyoruz.

Kanunlar parası olanlar içindir

"Çalışma saatleri fazlaydı, 12 saat çalışıp 425 YTL alıyorduk. Cumartesi-Pazar normal izin vardı, ama mesaiye kalıyorduk. Sonra sendikayı getirelim dedik. En azından girdiğimiz çıktığımız saat, maşamız, iznimiz belli olsun diye. Başta herkes onayladı bu fikrimizi. Daha sonra, bu isteğimizi patron duydu ve bizi engellemek için mesaleleri kaldırdı, herkesi 425 YTL'ye mahkûm etti, zaten kit kat geçiyorduk mesaiyi de kaldırıncaya elimizi kolumuzu bağladı. Daha önce maşamızı ayın 5'inde alıyorduk, sonra 15'ine kadar çıktı. Biz maşalarımızın 575 YTL'ye çıkarılmasını

talep ettik, yapılan görüşmelerle bunu 550 YTL'ye kadar indirdik fakat bu da kabul edilmedi ve böylece 7 Şubat'a kadar gelindi. 120 kişi çıktık greve, 15 kişi patronun işbirlikçisi çıktı. Bazıları ise dayanmadı, kira bir yandan, borçlar bir yandan, ailelerin baskısı bir yandan, bunun için çalışmaya başladılar. Şu anda 87 kişi grevde, bunun 75'i başka

yerlerde sigortalı olarak çalışmaya başladı. Geriye kalan 12 kişi de nöbet tutuyor, çalışan 75 kişi ise günlük nöbet parası veriyor bize."

- Grevin ilk günlerinden bu yana neler yaşadınız?

- Biz grev kararını astığımız gün, patron Sincan Organize Sanayi Bölgesi'nde bulunan diğer 16 fabrika sahibiyile bir toplantı yaptı. Diğer patronlar iş yeri sahibinin zararını karşılayacaklarını ancak sendikayı hiçbir şekilde fabrikaya sokmaması gerektiğini söylemişler, destek olacaklarına dair söz vermişler. Yasalara göre

normalde bizlere fabrikadan yemek verilmesi, tuvalet ihtiyacımızın karşılanması gerekiyor fakat içeriye alınmıyoruz. Dışarıdan geliyor yemek (sendikadan bahsediyor).

- Jandarma ve özel güvenlikçilerin size karşı tutumu nedir?

- Herkes işverenden yana olmuş, 6 aydır buradayım, bir gün ge-

greve çıkmamızın sebebi 575 YTL'yi vermemesiydi. Patron bizimle anlaşmayı ama içerdeki işçilere 800 milyon maaş veriyor, artı mesaisi de var. Zaten içerdeki işçileri de böyle tutuyor. Bunların hepsini sendikayı buraya sokmamak için yapıyoruz.

- Grev başladıktan sonra değişen bir şey oldu mu hayatınızda?

- Kanunları öğrendik, hakkın olduğu halde hakkını alamıyorsunuz, kanun kaçak işçi çalıştırılmaz diyor ama işveren çalıştırıyor. Kaçak işçi de ödüyor üç beş kuruş, işini bitiriyor. Bu ülkede kanunlar hep parası olandan yana işliyor. Yasalar bu ülkede işçiden ve emekçiden yana uygulanmıyor. Zaten uygulanıyor olsa şu an burada ne işimiz var.

Örgütlü çalışmak istiyoruz

Bu uzun sohbetin ardından Bülent Gülel'le konuşmaya başlıyoruz.

Şu an beklemekten başka yapacakları bir şey olmadığını ancak direnişe devam edeceklerini ve haklarını alana kadar da mücadelelerinden vazgeçmeyeceklerini söylüyor.

Biz işçilerle sohbet ederken sendikadan işçilerin öğlen yemekleri geliyor. Böylelikle yemeklerini getiren Birleşik Metal-İş Anadolu Şube Başkanı **Rasim Gündal** ile de sohbet etme imkânı buluyoruz ve gelişmeleri bizlere anlatmasını

istiyoruz.

"İlk olarak bu işyerinde örgütlendik ve yetkiyi aldık. İşveren de aşamada hiçbir problem çıkarmadı. Yasal süreçte sözleşme görüşmelerine başladık. Fakat daha sonra farklı hareket etti ve sendikayı kabul etmedi. İlk başta şunu belirtmeliyim; buradaki grev sadece ücret talebiyle değil biz burada **örgütlü mücadele yürütmeye** talebi ile de greve çıktık. Daha sonra işveren yasal olmayan bir takım işler yaptı. Grevin 2. günü kaçak işçi çalıştırmaya başladı. Sonra özel güvenlikçiler grevdeki arkadaşlara silah çekti, kaldı ki hala gelen ziyaretçilerimizi bile buraya sokmamaya çalışıyorlar. Biz hem sendika olarak hem de işçiler olarak gidebildiği son noktaya kadar direnişimizi sürdürmekte kararlıyız."

Bu güzel söyleşinin ardından işçilerin yanından ayrılmaya hazırlanırken ekleyecekleri bir şey olup olmadığını soruyoruz ve diyorlar ki; "Sesini yükseltmezsen ve bir şeylerin mücadelesini vermezsen ömür boyu böyle gider, bizler bunu değiştirmek için buradayız..."

Son olarak "**Bir gece gelip sizinle burada nöbet tutsak sizin açınızdan bir sakınca olur mu?**" diye bir soru yöneliyoruz ve karşılığında; "Bir gün olmaz sürekli gelmeniz lazım, bir gün olursa anlamazsınız, iki günde bir gelmelisiniz ki neler yaşadığımızı görmüş, anlamış olursunuz" diyorlar.

Gazetelerimizi verdikten sonra en kısa zamanda tekrar ziyarete geleceğimizi konusunda söz vererek oradan ayrılıyor. (Ankara)

Ambarlı işçileri; "Kölelikten kurtulmak istiyoruz!"

Göztepe'de boykot

Ücretsiz yemek hakları ellerinden alınmak istenen sağlık emekçileri, gerçekleştirdikleri bir dizi eylem ve etkinlikler, yemek haklarının gasp edilmesini protesto etmeye devam ediyorlar. SES öncülüğünde gerçekleştirilen eylemlerden biri de 24 Temmuz'da, Göztepe Eğitim ve Araştırma Hastanesi'nde yapıldı. Burada yemek boykotuna başlayan sağlık emekçileri, acil servis önünde yaptıkları bir basın açıklamasıyla, yemek haklarının ellerinden alınmak istenmesine tepki gösterdiler.

SES Şube Başkanı **Erdal Güzel** tarafından yapılan açıklamada, gıda maddeleri ile elektrik, su, akaryakıt gibi tüketim maddelerine yapılan zamların emekçilerin yaşamını çekilmez hale getirdiği vurgulandı ve IMF güdümlü AKP ve Maliye Bakanlığı'nın, yataklı tedavi kurumlarında çalışan emekçilerin yemeklerini dahi paralı hale getirdiği belirtildi. (Kartal)

Büyükçekmece'de bulunan **Ambarlı Limanı**'nda çalışan işçiler insanca çalışma koşulları için sendikaya üye oldu.

Arkas Holding'e bağlı Arser İş Makinaları Servis ve Ticaret A.Ş.'de çalışan 406 işçi 20 Haziran'da Liman-İş Sendikasına üye olarak örgütlendi. İşçilerin örgütlendiğini duyan Arkas patronu, üye işçileri bir gecede internet üzerinden bir başka kuruluşları olan Marport Liman İşletmeleri Sanayi ve Ticaret A.Ş.'ye geçirerek aynı gün 5 işçiyi, daha sonra da yani 15

Temmuz 2008 tarihinde ise 52 işçiyi işten çıkardı.

Patronun bu tutumunu protesto eden işçiler sendikaya sahip çıkarak direnişe geçti. 16 Temmuz günü Ambarlı limanında toplanan işçiler patronun hukuksuz uygulamalarına karşı sabaha kadar limandan bekleyerek eylem yaptılar.

Eylemde işçiler adına konuşan Liman-İş Sendikası Başkanı **Muzaffer Akpınar**, sendikanın işçilerin en demokratik hakkı olduğunu dile getirerek işçilerin sendikalarından vazgeçmeyeceklerini söyledi.

22 Temmuz günü Arkas Holding'in Şişli Esentepe'de bulunan binası önünde bir araya gelen işçiler Arkas patronunu protesto etti.

"**Direne direne kazanacağız**", "**İşimizi ve haklarımızı istiyoruz**" pankartı açan işçiler "**Ölmek var dönmek yok**", "**Sendika hakkımız söke söke alırız**" sloganlarını haykırarak öfkelerini dile getirdi.

Eşleri ve çocukları ile birlikte eyleme katılan yaklaşık 200 işçi adına konuşan Liman-İş Başkanı **Muzaffer Akpınar**, Arkas Hol-

ding'in işçileri, cep telefonlarına mesaj atarak bir günde hukuksuz bir şekilde işten çıkarıldıklarını söyledi. Eylem, işçi eşlerinin yaptıkları konuşmalar ile sona erdi. Eylem sonrasında holding işçilerin iş kurallarına uymadıkları gerekçeyle işten atıldıkları iddia eden bir açıklama yaptı.

Eylem sırasında Arkas Holding görevlileri holding aleyhinde bir haber yapıp yapılmadığını kontrol etmek için gazetecilerin iletişim adreslerini istedi. (İstanbul)

Tersanelerde yeni bir iş cinayeti

Tersanelerdeki iş cinayetlerinin ardı arkası kesilmiyor. İş cinayetlerine bir kurban da geçtiğimiz günlerde verildi ve böylece tersanelerde yaşanan iş cinayetlerinde yaşamını yitirdiği tespit edilebilen işçi sayısı 101 oldu.

GEMSAN tersanesi **ATLAS Gemi** taşeron firmada bakımıcı olarak çalışan **İbrahim Çelik** adlı tersane işçisi, 29 Temmuz Salı günü kompresör dairesinde bakım yaparken meydana gelen patlama

sonucu yaşamını kaybetti.

Yaşanan bu son iş cinayetinin ardından kamuoyuna bir açıklama yapan Limter-İş Sendikası: "Taşeronluk sistemi tersanelerdeki en ciddi sorun olmayı sürdürmektedir, artık kangrene dönüşmüştür. Yine aynı şekilde, yasa dışılık, kuralsızlık üst seviyelerde seyir etmektedir. Bu koşullarda tersanelerde, iş kazalarının ve iş cinayetlerinin devam etmesi bir sır değildir" dedi.

Selah Tersanesi'nde kazanım

Tersanelerde yaşanan son iş cinayetine geniş bir kesimden de tepkiler sürerken, Selah Tersanesi'nde çalışan, ancak ücretlerini alamayan işçiler direnişe geçti.

Alacaklarını talep eden 33 işçi, 1 Ağustos akşam mesai bitiminden sonra tersane önünde toplanarak, taşeron patronla görüşmek istedikleri. Taşeronun tersanede bulunma-

diğini öğrenen işçiler, Limter-İş Sendikası'na başvurarak, sendika aracılığı ile Selah Tersanesi patronu ile görüşmeye çalıştılar. Ancak görüşme girişiminden sonuç alamayan işçiler, 2 Ağustos sabah 7.30'dan itibaren Selah Tersanesi önünde direnişe geçtiler.

3 aylık maaşlarını alamayan işçiler, yapılan görüşmeler ve maaşlarının ödenmeye başlamasıyla birlikte, akşam saatlerine doğru eylemlerine son verdiler. (Kartal)

Sendikalardan ziyaretler

19 Temmuz 2008 günü çeşitli şubelerden gelen sendikacılar önce Hayat TV'yi ziyaret ettiler, daha sonra Ambarlı'da işten atılan işçilerle buluştular. Aralarında DDSB'lilerin de bulunduğu ekip önce Hayat TV'yi ziyaret ederek kapatmanın süreci ile birlikte değerlendirilmesi gerektiğini dile getirdi. Ardından liman işçileri ziyarete edildi. Burada bir konuşma yapan Musa Servi, "Bugün size yapılan bu saldırı dün Çapa'da Cerahpaşa'da temizlik işçilerinin; Desa'da deri işçilerinin; Arçelik işçilerinin; E-Kart'ta Basın-İş üyelerinin, Unilever ve Yörsan işçilerinin örgütlenmesi ve grevlerinde yapılan işçilerin örgütlenmesini engelleme saldırısıdır" dedi. (H. Merkezi)

Desa işçisi yalnız değil!

Yaklaşık bir aydır Sefaköy'de bulunan Desa Deri Fabrikası önünde direnişte olan **Emine Arslan**'a destek ziyareti gerçekleştirildi. 26 Temmuz Cumartesi günü fabrika önünde toplanan Deri-İş Sendikası "**Direne direne kazanacağız**" sloganlarını haykırdı. Desa patronunun sendika düşmanı tutumunu protesto eden işçiler sendikalaşmaktan vazgeçmeyeceklerini dile getirdiler.

Fabrika önünde konuşan Deri-İş Genel Başkanı **Musa Servi**, Desa direnişinin patron tarafından kırılmak istendiğini ancak tüm baskılara rağmen direnişin devam ettiğini söyledi. Eylem Deri İş Tuzla şube yöneticileri, belediye-İş 2 No'lu Şube Başkanı **Hasan Gülüm**, Türk-İş İstanbul Şubeler Platformu ve Metal-İş de destek verdi. (İstanbul)

AKA Deri'de direniş

Deri patronlarının örgütsüzleştirme saldırılarını sürdürüyor. DESA Deri Fabrikası'ndan çıkarılan işçilerin direnişinin üç aya yaklaştığı günlerde, Tuzla Organize Sanayi Bölgesi'nde de işten çıkarmalar yaşanıyor. Organize Sanayi Bölgesi'nde faaliyet yürüten AKA Deri Fabrikası, sudan denecek nedenlerle iki işçiyi işten çıkardı. İşten çıkarılan iki deri işçisi ise, direnişe başladı. Deri-İş Sendikasının örgütlü olduğu işyerinden çıkarılan, işyeri temsilcisi **Bayram Ateşoğlu** ve sendika üyesi **Servet Ünal** adlı işçiler, fabrika önündeki bekleyişlerini sürdürüyorlar.

Gelişmelere ilişkin bilgi aldığımız Deri-İş Sendikası Tuzla Şube yöneticileri, son işten çıkarmaların da, yine patronların örgütsüzleştirme saldırıları kapsamında ele alınması gerektiğini söylemekte ve patronla görüşmelerin sürdüğünü vurgulamaktalar. Sendika yöneticileri ayrıca, 45 kişinin çalıştığı işyerinde grevin başlamasından beri üretim gerçekleşmediğini, içerdeki işçilerin de direnişteki arkadaşlarıyla sahiplendiğini belirttikler.

2 işçinin işten çıkarılmasının, patronla işçiler arasında evraklarla ilgili yaşanan bir tartışma sonucu gerçekleştiğini de sözlere ekleyen sendika yönetimi, bunun işten çıkarmaya, böylelikle örgütlü işçileri tasfiye etmeye dönük bir tezgah olabileceği ihtimalini de göz ardı etmediklerini altını çizmektedirler. (Kartal)

Belediye şoförlerinin direnişi sürüyor

2 ayı aşkın bir süredir TÜMTİS'e üye oldukları için işten atılan 133 belediye otobüsü şoförü her gün Büyükşehir Belediye binası önünde eş ve çocukları ile birlikte seslerini kamuoyuna ve işçi düşmanlığına ısrar eden, kendi yandaşlarına rant sağlayan ve bu ranttan nemalanan, kendi yasalarını ve hukukunu hiçe sayan Bursa Büyükşehir Belediye Başkanı **Hikmet Şahin**'e duyurmak için basın açıklaması yapıyor. Eylemlerinde ajitasyon konuşmaları ile çevreye bilgi verirken, çevreden de işlik ve alkışlarla eyleme destek verilmekte.

28 Temmuz günü basın açıklamasını okuyan TÜMTİS Genel Sekreteri **Günel Yılmaz** "Yıllarca çok düşük ücretle zor koşullarda görev yapan üyelerimiz iki ayı aşkındır işsiz. Bu ne düşmanlıktır ki aileleriyle birlikte yüzlerce insanı açlığa mahkûm ediyorsunuz?" dedi. (Bursa)

Emekçinin Gündemi

Grev ve direnişlerin toplu iş sözleşmesindeki önemi

İşçi sınıfı hareketinde bazı dönümler ve zamanlar hareketin değişiminde ya da örgütlenmesinde oldukça önemli yer tutar/tutmaktadır. Bugüne kadar sınıf içerisindeki çalışmalarda bu dönümler sürecin görünmesine karşın ona uygun pratikler yaşamaya geçirilmediğini de görmekteyiz. Bugün, 2000'li yılların başından itibaren sınıf hareketinde grev ve direnişlerin en yoğun olduğu süreci yaşamaktayız. Bu süreçte örgütlenmelerin giderek arttığını, buna karşılık işten atılmaların yoğunlaştığını,

bu nedenle direnişlerin yaygınlaştığını görüyoruz. Örnek olarak DESA, Unilever, Yörsan, Arçelik, Çapa Temizlik, Uzel, E-Kart vb. direnişler verilebilir. Diğer yandan toplu iş sözleşmelerinde yeni haklar verilmemiş gibi mevcut hakları da almak isteyen patronlarla karşı grevlerin arttığını görmekteyiz.

Direniş ve grevler, toplu sözleşme dönemlerinde egemenler ile işçi sınıfı arasındaki mücadelenin önemli ayaklarından biridir. Bu anlamda bu süreçler oldukça önemlidir. **Her sonuç, yeni bir**

süreçin ateşleyicisi ya da söndürücüsü rolü oynamaktadır. Grev ve direnişlerde ve toplu iş sözleşmelerde kazanabilmek için öncelikle karşılaşılabilecek problemler konusunda işçilerin bilinçlendirilmeleri, doğru bir önderlik ile örgütlenmeleri gerekmektedir. Çünkü hepimiz biliyoruz ki; bu süreçlere doğru önderlik edilirse ideolojik sapmalar da engellenir, işçilerin sorun ve saldırıları daha bütünlüklü görmesi sağlanır. Bugün yaşanan ve yaşanacak olan grev, direniş ve toplu sözleşmelerini bu eksende ele almalıyız.

Bu direnişlerin sınıfın yeni haklar almasında oldukça önemli bir yer tutmaktadır. Direnişlerin zaman zamanlardaki küçük de olsa kazanımları daha büyük direnişleri yaratmıştır. **Çok değil 2007 yılın-**

da Petrol-İş Sendikası'nın örgütlediği **Novamed**'de direnişin kazanımı günümüzdeki diğer direnişlerin uzun vadeli ve ısrarlı sürmesini, kazanmaya kilitlenmesini önemli derecede etkilemiştir. Yani sınıf hareketinde direnişler, grevlerin başlamasında taşıyıcı rol oynamaktadır. Ancak direnişlerin kazanması için de esas olarak tutarlıca zemin önemlidir. Bazen tek kişilik bir direniş bile, oldukça önemli mesajlar vermektedir. Sefaköy'deki direniş bu anlamda önemli ve önemlidir.

Bir yandan direnişler devam ederken diğer yandan on binlerce belediye işçisi de grev aşamasına gelmiş durumdadır. Burada önemli olan işçilerin kendi çıkarılarının işçi sınıfının bütününe çıkarılması

“Sendika benim doğal hakkım!”

“Ben yıllardır çalışıyorum, sendika benim doğal hakkım ve ben doğal hakkımı istiyorum. Biz hep ayak altındayız, hep paspasız, bayramımız yok, iznimiz yok.”

Çapa Tıp Fakültesi'nde çalışan temizlik işçileri çalışma koşullarının değiştirilmesi ve insanca yaşanacak bir ücret için sendikalaşmaya karar verdiler. Belediye-İş Sendikası üye olan işçiler çalıştıkları taşeron şirketle toplu sözleşme görüşmeleri sürdürürken işten atıldı. Firma, Seven Avrupa Grup olan ismini değiştirerek sendikaların yetkisini düşürmeye çalışıyor. Yaklaşık bir aydır Çapa Tıp Fakültesinin bahçesinde bekleyen işçileri ziyaret ederek direnişe dair düşüncelerini sorduk.

- Örgütlenme sürecinizi öğrenebilir miyiz?

Zeynep Tunç: Angarya işler çoktu. Biz bunun farkına vardık, sendika geldi, hak hukukumuz olacak dedik. İlk önce biz dört arkadaşımız hedef gösterdik. Firma müdürü “bu işin elebaşı sensin” dedi, işten çıkardı. 10 ay direndik, sonra geri döndük. Sendikayı başarmak için gece gündüz çalıştık. Bir şeyler yaparsan toplum için yapacaksın. Sendika ile işçilerin tek yumruk olması lazım.

- Çalışma koşullarınız nasıldı?

Saray Kaya: 55 yaşındayım. Ailemi geçindiriyorum. Çok ezildik, insan emekli olmak istiyor. Emekli olmaya iki yılım var. Kaç yıldır burada çalışıyorum. İşe girdiğim diplomam yoktu, o zaman beni işe almasaydın. Başbakan 65 yaşına kadar çalışın diyor. İki çocuğum üniversitede okuyor. Beyim rahatsız. Ben yıllardır çalışıyorum, sendika benim doğal hakkım ve ben doğal hakkımı istiyorum. Biz hep ayak altındayız, hep

paspasız, bayramımız yok, iznimiz yok. 5 yıldır sadece bir kere izne çıktım. İnsanların haklarını onlar yiyor. Vuran vurana döken döken. Kimin gücü kime yeterse. Biz iki kişi çalışıyoruz dört kişi görünüyoruz. 4 kişinin işini yapıyoruz, parayı onlar alıyor. Bizim sırtımızdan para kazandılar.

Şimdi lavobaya girmemiz yasak. İçeri girmemiz yasak. Elbisem dolapta duruyor, gidip alamıyorum. Sen işini bırak git diyor. Bizden böyle bir şey istiyor. Sendikaya üye olduk çünkü biz de insan gibi yaşamak istiyoruz.

- Yaklaşık bir aydır burada direniştesiniz. Bu sürece nasıl geldiniz?

Erhan Taş (Belediye-İş 5 No'lu Şube Çapa Baş Temsilcisi); Biz taşeron firmada örgütlendik. TİS'i imzaladık, birkaç madde kaldı. Yüksek Hakeme gitti. Karar çıktı, ardından yeni bir firma geldi. O da siz eski firma ile TİS imzalamıştınız dedi. Biz daha çok hastane yönetiminin bunu istediğini düşünüyoruz. Bu insanlar burada ye-

ni değil ki. İlkokul mezunu olduklarını şimdi mi fark ettiler? 15 senedir buradalar. Sıf sendikayı yok etmek istedikleri için 80 işçiyi işten çıkardılar. İlk örgütlendiğimizde işçiler çok tedirgindi imza atarken, formları beraber dolduruyorduk. İlk başlarda işten atılan arkadaşları geri almayı başardık. TİS görüşmeleri sırasında geri döndüler. Bu, işçiler üzerinde belli bir güven yarattı. Biz Haseki Kardiyoloji, Cerrahpaşa Tıp Fakültesi, Çapa Tıp Fakültesi'ni (Onkoloji ve Diş Hekimliği) de örgütleedik. İçerde arkadaşlarımız var. Toplamda 550-600 işçi çalışıyor. Önemli bir kısmını örgütleedik. TİS dekanlıklara, rektörlüğe gönderildi. Sendikalaşma sırasında hastanede “grev hakkınız yok suç işliyorsunuz” dediler. Şu an içerdeki işçilere bireysel sözleşmeyi dayatıyorlar. Bizim burada direnmemiz içerdeki işçilere güven veriyor. İçerdeki işçilerin sendikaya karşı bir güvensizliği var. İşçiler çok bilginiz, işçilerle sürekli konuşuyoruz. Şu an işten atılan 80 işçi var. (İstanbul)

Çay üreticileri öfkeli!

Çay üreticileri çayda uygulanan kotayı protesto ederek haklarının gasp edildiğini söyledi. Çay İşletmeleri (Çay-Kur)'un 2008 yılı yaş çay alım kampanyasının ikinci sürgün döneminde uygulanan kotadan mağdur olan köylüler bu duruma tepki gösterdi. Çay-Kur'a ait Taşlıdere Çay Fabrikası önüne yaş çayları ile gelen üreticiler Çay Kuru protesto etti. Eyleme katılan Çorapçılar Mahallesi Muhtarı **Sultan Topal**, köylülerin kotalarını doldurmamasına rağmen alımların durdurulduğunu, bu durumun üreticileri mağdur ettiğini söyledi. Topal Çay-Kur Genel Müdürü **Ekrem Yüce**'nin köylülere açıklama yapması gerektiğini söyledi. (H. Merkezi)

İsraf ve verimsizliğin faturası 65 milyar YTL

Türkiye Ziraat Odaları Birliği (TZOB) Başkanı **Şemsi Bayraktar**, Türkiye'de 6 milyon hektar kadar arazinin orman ve mera olarak kullanılması gerekirken bu alanlarda tarım yapıldığına dikkat çekerek, verimli tarım arazilerinin de 'tarım dışı amaçlar' için kullanıldığını, israf ve verimsizliğin Türkiye'ye faturasının yıllık **65 milyar YTL** olduğunu belirtti.

Bayraktar, "Tarım arazilerinin tarım dışı kullanımını engellemek için ülkesel arazi kullanım planının yapılması gerekir. Bunun yanı sıra uygulanan bir **'Toprak Kanunu'** gerekiyor. Tarım arazilerinin tarım dışı kullanımını israftan ve vatana ihanetten başka bir şey değil. **Bu ülkede namuslu insanlar namussuz insanlar kadar cesareti olmadığı sürece bunun önüne geçemeyiz'** dedi. (H. Merkezi)

Uzel işçileri haklarını istiyor!

Edirnekapi'da bulunan Uzel Traktör Fabrikası'nda çalışan işçiler alacaklarının ödenmemesine tepkili.

5 aydır ücretleri ödenmeyen Uzel işçileri haklarını almak için mücadele edebileceklerini dile getirdi. 24 Temmuz günü ana kapı önünde toplanan işçiler alacaklarının ödenmesi talebiyle bir basın açıklaması gerçekleştirdi.

İşçiler adına konuşan Uzel işçilerinin **Halil Kahraman** Uzel'in içinin boşaltılarak işçilerin mağdur edildiğini, birçok işçinin kredi kartı borçlarını ödeyemediği için icralık olduğunu söyledi. Konuşmalarından sonra bir süre daha fabrika önünde bekleyen işçiler eylemlerine devam edebileceklerini ve gerekirse Ankara'ya yürüyeceklerini söylediler.

İşçiler fabrikada yetkilili Türk Metal Sendikası'na da protesto etti. Sendikanın işçilerle ilgilenmediğini, işçilerden imza alarak iş akdinin 24. maddeye dayanılarak sonlandırılmasını istediğini dile getiren işçiler eylemden sonra Türk Metal İstanbul Şubesine giderek kağıtlarını geri aldılar. (İstanbul)

E-Kart'ta sendikalı sayısı artıyor

Gebze Organize Sanayi Bölgesi'nde faaliyet sürdüren E-Kart fabrikasından çıkarılan işçiler, aldıkları grev kararını geceli-gündüzlü hayat geçirmeye devam ediyor.

Direnişin 44. gününde bir kez daha görüştüğümüz işçiler, greve çıkarken 19 civarında olan sendikalı işçi sayısının, bugün 30'un üzerine çıktığını belirttik. Ancak içerde çalışanlar greve katılmadıkları için, grevi yine başladıkları sayıyla, yani 15 kişiyle sürdürdüklerini söylemekte.

Ancak sendikalı sayısının artması, içerdeki patron baskısında da artışı getirmiş. Patronun baskıları ve görüşmeme tavrındaki ısrarını koruması ise, grevci işçileri yıldırmaya yetmiyor. Kamuoyunun ilgisinden de memnunlar. Kendileri de özellikle havzadaki direnişleri sık sık ziyaret ederek, ya da en son Belediye işçilerinin eylemine katıldıkları gibi, çeşitli yerlerdeki işçi eylemlerine katılarak, ilişkilerini, dayanışmalarını geliştiriyorlar. (Kartal)

“Taş ocağı istemiyoruz!”

Antalya'nın Serik ilçesinde açılan taş ocağının ormanlık alan ve ürünlerine zarar verdiğini söyleyen köylüler ocağın kapatılması talebiyle birçok eylem gerçekleştirdi. Serik ilçesine bağlı **Büğüş, Zırlankaya** ve **Etler** köylerinin birleşme noktasında R. M. Madencilik Limited Şirketi tarafından 3 bin dekar alana kurulan taş ocağı köylülerin tepkisini çekiyor. Köylüler şirketin maden arama bahanesiyle ruhsat aldığını ancak bu ruhsatla taş ocağı açıldığını dile getiriyor. 27 Temmuz günü ocağın çalışmasına karşı çıkan köylüler kendilerini iş makinelerini önüne atarak eylem yaptı. Köylüler taş ocağı için geniş bir bölgede ağaçların kesileceğini söylüyor. Köylülerin eylemine saldıran jandarma dört kişiyi gözaltına aldı. Gözaltına alınanlar aynı gün serbest bırakıldı. (H. Merkezi)

Kuraklık yüzünden çobanlar ve tarla sahipleri birbirine düştü

Muş'ta kuraklık nedeniyle meralarda hem su hem de hayvanların otlama alanlarının olmaması nedeniyle hayvanlar yeni biçilen tarlalara inince çobanlarla tarla sahipleri arasında yaşanan kavgalar arttı.

Muş'un Bulank ilçesi'nin **Eimkaya (Leter) Köyü**'nde meralarda yaşanan kuraklık nedeniyle çobanlar ovalara erken indi. Yeni biçilen tarlalara giren hayvan sürüleri tarla sahiplerini tedirgin edince çobanlar ile tarla sahipleri arasında kavgalar artmaya başladı. Özellikle son 2 aydır çıkan kavgalarda birçok kişi yaralandı. (H. Merkezi)

Anka'da grev kararı alındı

Her geçen gün yenileri eklenen grev kararlarına **30 Temmuz 2008** günü bir yenisi daha eklendi. Türkiye Gazeteciler Sendikası (TGS) toplu iş sözleşmesi görüşmeleri anlaşmazlıkla sonuçlanan ANKA-Ankara Ajansı A.Ş. de grev kararı aldı. TGS Yönetim Kurulu'nun 24 Temmuz 2008 tarihinde aldığı grev kararı, 28 Temmuz 2008 Pazartesi günü noter kanalıyla ANKA patronuna gönderildi.

Açıklamada “ANKA'da yaklaşık 7 aydır sürdürülen toplu iş sözleşmesi görüşmelerinde, gerek sendikamız yöneticilerinin, gerekse resmi arabulucunun anlaşma çabalarına rağmen müzakerelere katılan işveren temsilcisinin uzlaşmaz tutumu nedeniyle tek bir madde bile kabul edilemedi. İşveren temsilcisi, bugüne kadar izlediği olumsuz tutumuyla, ANKA'nın teammüllerini ve tarihi misyonunu yok saymıştır.

Açıklamada, anlaşmaya varılamaması durumunda TGS Yönetim Kurulu'nun üyelerin görüşleri doğrultusunda grev tarihini ayrıca belirleyip duyuracağı ifade edildi. (Ankara)

Tarım işçileri güneşin altında yağmurdur!

Yazın kavurucu sıcaklığında, kışın soğukunda yevmyesi 20 ila 25 YTL olan ve göçebe olarak hayatlarını çadırlarda geçiren, soğan toplayan, pamuk çapalayıp yılın 12 ayı farklı şehirlerde ekmek parası için bin bir türlü sıkıntıya katlanan, kimi zaman kamyon kasasındaki hayatları ölümlü trafik kazaları ile sonuçlanan **tarım işçileri**.

Karadeniz'e tarım işçisi olarak sırf ekmek parası için giden çoğu işçi; sömürü ile her gün karşı karşıyalar. Aile hayatından uzak çocukların durumları ise daha vahim, yaşlıları okullarda, oyun alanlarında zaman geçirirken, tarım işçisi çocuklar ise tarlalardan çıkamamaktadır.

Özellikle de her yıl hasat mevsimine yakın zamanlarda, kamyon kasalarında taşınan, beslenme ve barınma koşulları sağlanmayan, sağlık ve emeklilik güvencesinden yoksun, sosyal hakları olmayan tarım işçileri çok düşük ücretler karşılığında uzun saatler çalışmaktadır. Kürt illerinden gelen mevsimlik tarım işçilerinin, yaşadıkları bölgede geçimlerini sağlayabilecekleri, üretim yapabilecekleri bir iş alanlarının olmaması ise temel sorunu oluşturmaktadır. Hasat dönemlerinde tarım işçileri sosyal güvencesiz olarak, düşük ücretle en zor koşullarda çalışmaktadır. Bu zor koşullar yetmiyormuş gibi bir de çeşitli felaketlerle barınmadan, sağlığa ve beslenmeye kadar türlü sorunlarla karşı karşıya kalmaktadır.

Geldikleri bölgeyi tanımamaları ve bilmemelerinden kaynaklı bölgesel olarak ismi değişen “elçi” ya da “çavuş” dedikleri kişilere uğrayarak iş bulma ümidini taşımaktalar. Elçi ve ya çavuşlar bazen ileride çalıştıracağı işçiler için işçilerin çalışmadıkları dönemlerde bile büyük toprak sahiplerinden avans alabiliyorlar. Aldıkları avansları iş mevsiminde götürcekleri işçilere un, yağ, gaz, şeker ve çay alımı için verdikleri gibi para yerine doğrudan gıda verdikleri de oluyor. Her iki biçimde de

T. Kürdistanı'ndan Çukurova'ya gelen tarım işçileri memleketlerinde zorunlu 'göç'ün etkisiyle mallarını satıp, buralarda insanca yaşama ücreti dahi almadan, güvencesiz ve sağlıksız koşullarda yaşamaktadırlar.

yaşamak için aldığı bu zorunlu gıda maddeleri karşılığında avans verene karşı, zamanı geldiğinde “minnet borcunu” ödemek için daha düşük ücrete çalışmak zorunda kalabiliyorlar.

Özellikle de kadın işçiler açısından yaşam daha da zor... Tüm gün tarlada çalışıp, ondan sonra evde yemekle, bulaşıkla, çamaşır ile uğraşan kadınlar için hayat tam bir işkenceye dönüşmektedir. Mevsimlik kadın işçiler en yoksullar içindeki en yoksul, ezilen ve sömürüldür. Onlar, eğitim düzeyi neredeyse yok denecek düzeyde, örgütlülükleri hiç olmayanlardır. Toplumsal statüsü en geri olanlardır. Çalıştıkları tarlalarda çoğu zaman erkeklerden daha fazla üretken olmalarına karşı sadece kadın olmalarından dolayı ücreti erkeklerden daha düşük belirlenir. Kazandığı paranın üzerinde kendi tasarruf hakları ise yok denecek düzeydedir. Bütün bu saydıklarımızdan dolayı mevsimlik kadın işçiler; en çok ezilen ve erkeklere göre iki kez daha fazla sömürüldür.

Ayrıca tarım işçileri geldikleri bölgeden olsa gerek “potansiyel suçlu” olarak görül-

mekte ve “terörist” gözüyle bakılmaktadır. Tarımın yoğun olduğu ve mevsimlik işçilerin uğrak yeri olan Çukurova ise potansiyel olarak tarımda ayrı bir yer tutmaktadır. Hemen hemen her yıl her dönemde ve sürekli olarak değişen nüfusu, tarım işçilerinin uğrak yeri olmasından kaynaklanmaktadır. T. Kürdistanı'ndan Çukurova'ya gelen tarım işçileri memleketlerinde zorunlu ‘göç’ün etkisiyle mallarını satıp, buralarda insanca yaşama ücreti dahi almadan, güvencesiz ve sağlıksız koşullarda yaşamaktadırlar. Her şey sırf günlük 20 YTL içindir. Çocuklar ise ayaklarında lastik ayakkabıyla tarlada bir oradan bir oraya koşarlar, park yok, oyun alanı yok ama onlar yine de çocukluklarını yaşamaya çalışırlar.

Tarım işçileri sonuç olarak yeri gelir para almadan gıda karşılığı, yeri gelir borçlu olarak toprak sahibinin yanında ücretsiz sadece barınma için çalışıyor ve onlar güneşin altında tomurcuklanan terden bir yağmur deryası oluşturarak çalışmaya devam ederler.

(Çukurova'dan bir İK okuru)

“Ortak mücadelede önemlidir”

Direnişte iki ayı geride bırakan Unilever işçileri, ilk günkü kararlılıklarını koruyorlar.

Direnişin 64. gününde bir kez daha Unilever işçilerinin yanına gittik.

Direnişin seyriden önemli bir değişiklik olmaması. Patron hala görüşmeye yanaşmıyormuş. Ancak onlar yılmıyarak kapılmamakta kararlılar. Son dönemde dışarıdan gelen ziyaretçilerin sayısında da artış yaşanmakta olduğunu söylüyorlar. En son bölgedeki direniş yerlerine ziyaret **örgütleyen İstanbul Şubeler Platformu** gelmiş.

Patronun içerdeki işçiler üzerindeki baskıları da artmış, ancak çalışan işçilerin

direnişe destek vermeyi sürdürdüklerini söylüyorlar.

Kendi direnişlerinin yanı sıra, gerek bölgedeki gerekse başka il veya ilçelerdeki direnişleri de yakından takip eden işçiler, mücadelenin ortaklaştırılmasının kazanma

şansını artıracak görüşündeler ve bunun için de: **“Ortak mücadele önemlidir”** diyorlar.

Sendika konfederasyonlarının sermaye yanlısı, uzlaşmacı tutumunun da yine işçilerin ortak mücadelesiyle bertaraf edilebileceğine inanmış işçiler, “aşağıdan zorlama olmadan, yukarıdan bir şey beklemek yanlış” diyerek, tabanın itici gücünün öneminde işaret ediyorlar.

Önümüzdeki süreçte direnişle ilgili bir kampanya planları olduğunu söyleyen işçiler, ayrıca mahkeme sürecini de yakından takip etmeyi sürdürüyorlar. (Kartal)

Dersim Bölge Komutanlığı'ndan açıklama

Gazetemizin bir önceki sayısında HPG Basın İrtibat Merkezi'nden edindiğimiz bilgiler doğrultusunda 9 Temmuz tarihinde Dersim Çemişgezek'te kadın TIKKO gerillaları ile YJA Star gerillalarının ortak bir eylemle Emniyet Müdürlüğü'nü ağır silahlarla taradığını duyurmuştuk. Elimize e-posta yoluyla ulaşan TKP/ML TIKKO Dersim Bölge Komutanlığı imzalı açıklamada da haber doğrulanarak şöyle deniliyor; "9 Temmuz 2008 tarihinde Partimiz TKP/ML'ye bağlı TIKKO gerillaları ve HPG'ye bağlı YJA Star güçleri olarak Dersim'in Çemişgezek ilçesi girişinde bulunan, karakol ve karakol lojmanları güvenliğini alan ve yine ilçeye giriş ve çıkışları kontrol eden kulübelere yönelik roketli saldırıda bulunulmuştur. Saldırlar sonucu 7 asker ve koruyucu ölmüş, düşmana ait kulübelere ve panzer imha edilmiştir. Eylemin ertesi günü 10 Temmuz 2008 tarihinde operasyon düzenleyen düşman kuvvetlerine karşı düşmanın muhtemel hareketinin olacağı araziye döşenen uzaktan kumandalı mayının patlatılması sonucu da 2 asker ölmüştür. Eylemimiz 9 asker ve koruyucunun ölümü, çok sayıda düşman yaralı ile sonuçlanmıştır."

Açıklamada eylemin amacı da şöyle özetleniyor; "Kürdistan dağlarında son dönemde şehit düşen HPG Konsey Üyeleri Sidar ve Dicle arkadaşların intikamını almak ve anılarını yaşatmak için yapılmıştır."

Devletin koruculuk dayatmasına da değinilen açıklama "eylemimiz bununla birlikte son dönemde Dersim'de köylülere dayatılan koruculaştırma saldırısına karşı da bir cevap niteliği taşımaktadır. Çeşitli isimlerle (Kır Bekçiliği, Özel Güvenlik Görevlileri vb.) 1400 silahın halka dağıtılmaya çalışılarak gerillaya karşı halkı silahlandırma politikası güden faşist TC devleti, Dersim'de daha önce tutmayan bu politikayı yeniden gündeme taşımaktadır. Ajan ve provokatörlere dayanarak Dersim'i kimse-sizleştirme ve gerillaıyla olan bağlarını ortadan kaldırmaya çalışan devlet, ajan-ışbirlikçi ağının ardından bu se-

fer de koruculaştırmaya yönelmiştir. Koruculuğun en an yaygın olduğu Çemişgezek ilçesindeki eylem düşmanın tüm teknik üstünlüğüne rağmen gerillaların inisiyatif ve kararlılığı sonucu gerçekleştirilmiştir" şeklinde devam ediyor.

Eylemin burjuva-feodal medyada "PKK-TIKKO yaklaşması" yorumları ile verilmesi de değerlendiren Bölge Komutanlığı bu konuda da "yıllardır Kemalist faşist diktatörlüğün darbeleri altında ezilen başta işçiler, köylüler ve ezilen Kürt ulusu olmak üzere emekçi halkımız şunu bilmelidir; 12 Eylül sonrası geliştirilen gerici sistemin her alandaki böl-parçala-yönet politikası devrimci hareket içerisinde de birbirine karşı dar gurupçu, sektör yaklaşımının doğmasına ve bundan kaynaklı da devrimci hareketin biraraya gelme sorunu yaşamasına neden olmuştur. Bu durum halkın çıkarlarına büyük zarar vermektedir. Partimiz TKP/ML ve PKK'nin ortak eylemleri bu nedenle düşmana korku salmıştır. Yıllardır varolan ayrılıklar bugün birlikteliğe dönüşmekte ve halkın çıkarlarına hizmet etmektedir. Bu nedenle eylemimiz faşizmin gündemine bu denli etki etmiştir" demektedir.

Açıklama "tıpkı Çemişgezek eyleminde olduğu gibi düşmana ortak darbeler vurmaya devam edecek ve halka umut olmaya devam edecektir. Devrimci dayanışma bilinci ile halkımıza hizmet etmeye devam edeceğiz" sözleri ile sona eriyor.

TIKKO gerillaları bildiri dağıttı

Aynı açıklamada TKP/ML TIKKO gerillaları tarafından Dersim halkına yönelik bir bildiri dağıtıldığı da bildirildi. Genel olarak faaliyetin etkisizlikleri üzerine vurgu yapan ve bunların özeleştirisini veren bildiride ayrıca bundan sonraki faaliyetin nasıl ele alınacağı üzerine de vurgular bulunuyor.

"Yoksulluğun, açlığın, baskının ve zorbalığın günden güne arttığı, ada-

let ve demokrasi istemlerinin postal ve cop darbeleri altında ezildiği ülkemiz topraklarında gerilla mücadelesinde ısrar etmek, halkın acılarını namuların öfkesinde haykırmak ve hissetmek bugün daha fazla önem kazanmıştır" ifadeleri ile başlayan açıklama "dünyadaki yoksulluk ve açlık ülkemiz ezilenlerinin, işçilerin, köylülerin, memurların, esnafın kapısını da daha güçlü çalmaya devam ediyor. Artan gıda fiyatları, tasfiye edilen tarım, öldürülen hayvancılık köylülüğün yaşamını çekilmez hale getirirken, işçilerin ve memurların sosyal ve ekonomik durumu dipten gelen dalganın yüzeyde birikmesini sağlıyor. Yine özellikle Kürdistan'da artan faşizmin artan saldırıları; meydanlarda cop ve panzer darbeleriyle devam ederken, dağlarda ise bomba sesleri, kimyasal gazların dumanları hiç bitmiyor. Gerilla karşısında acizleşen faşizm çareyi Kürt halkının yaşamını cehenneme çevirmekte buluyor. Kürt halkının özgürlük talebi çocuklarının babalarının vahşice kırımıyla, operasyonların daha fazla artmasıyla yanıtlanıyor" şeklinde devam ediyor.

Açıklamaya göre dağıtılan bildiri "örgütlenmeyen, mücadele etmeyen bir halk kötü kaderini değiştiremez, yoksulluk ve ceahletten asla kurtulamaz. Siz Dersim halkını tefeci-tüccar sömürsünden, işsizlikten, yoksulluktan, asker-polis baskısından kurtaracak olan örgütlü gücünüzdür. Size demokrasi ve özgürlük yolunu gösteren ve insanca, onurlu bir yaşam umudunu veren partimiz TKP/ML etrafında örgütlenin-birleşin-kenetlenin ve partimizle her türlü destek ve dayanışmayı gösterin. Ancak bunları yaparsanız kurtuluş yolu gerçek olur" deniliyor. Açıklamaya göre ayrıca TIKKO gerillaları tarafından TKP/ML TIKKO Dersim Bölge Komutanlığı imzalı ajan ve işbirlikçi ağna yönelik Dersim Halkını tavrı almaya çağırın ve ajanları uyaran bir bildiri ile birlikte TKP/ML Dersim Bölge Komitesi imzalı Dersim gençliğine yönelik bir bildirinin dağıtımına da broşüre paralel ve onunla birlikte yapıldı.

Batı'da rant, Doğu'da operasyon; YANAN BİZİM ORMANLARIMIZ...

Son zamanlarda her açışımızda musluğu aklımıza küresel ısınma felaketi şöyle bir uğrayıp geçiyor. Ne de olsa erkânın devleti çare olarak, suyu tutumlu kullanmayı salık veriyor bizlere. Sonra caddede kenarı bir kaldırımında yürürken ilşiveriyor gözlerimize **TEMA Vakfı'nın** "Çöl olmasın, Türkiye!" temalı bir billboard afışı. Afişte kuru toprak, çatak. Ama aldırış etmiyoruz çoğu zaman biz küçük balık, karınca, insan çoğunluğu, halk. Belki de doğrudan sorumlusu olmadığımızı düşünerek.

Sonra, geçilebildi mi önüne Antalya'da yangının? Seferber olundu tabii ki itfaiye tüm şehir, çevre şehirler teşkilatı bilimum. Ders almak düşer mi onlara, erkânı devlete. Oysa henüz bir ay olmasına rağmen Mersin-Gülnar'ında hafif bir rüzgar esintisinde yüzünüze kül düşmesi işten bile değildir. Artık Gülnar'da TEMA afişlerine gerek yoktur herhalde. Küller afişin gördüğü, göreceği vazifeyi görmektedir. Yangında iki insanımızın yaşamını yitirmesi ise Takdir-i İlahi denip unutturuldu bile.

Kim inanır bu seferberlik edaralına devletin? Bakınız: Radikal gazetesinin 2007 Aralık sayılarından birinde Antalya sahillerinin iki kuşbakışı görüntüsü yer almaktaydı manşette. Görüntülerden biri 2005 yılına, diğeri 2007'ye ait ve gerçekten dâhiyane bir başlıkla, "Aradaki 350.000 farkı bulun!" diyor gazete. Mesele şu ki, sadece Antalya'da golf turizmi için 350.000 ağaç kesilmiştir ve sadece iki yıl içinde. Her şeyi anlatmaya yeten iki görüntü. Bununla kalınas iyi. Orman kaçakçılığında bizzat beslenen, rüşvetini yiyen bir mekanizma nasıl tedbirler alsındı ki? Ceza kanununa ağır müeyyideler koymakla olmazdı tabii ki, en büyük ve esas suçlu kendsiyen devletin.

En genel yararları, ekolojik denge açısından önemli bir tarafa; ormanlar buldukları yerlerde halkımızın geçim kaynağı aynı zamanda. Ama turizm patronlarına denizden sıkan eğlence-dinlenme çeşitliliği arayan sağlıklı vatandaşlara farklı bir seçenek sunmak, paraya para dememek için ormanlar yok ediliyor. Orman köylülerini ne mi yapın? Onlara kalırsa, "canları cehenneme!"...

Yine de Kürt coğrafyasından bakınca bu tarafa; imreniliyor insan. Hani batı yakasında ülkemizin, devlet

kontrolünde yakılsa da ormanlar, bir yerde "müdahale" ediliyor, değil mi? Geç kalsa da itfaiye bir yangına, halkımız güç bela engellemeye çalışabiliyor. Ama T. Kürdistan'ında ağaçlar da "öteki"leniyor, ne de olsa? "öteki"nin ağaçları. Hem ötekiler dağa dönmüş yüzünü, ormanlar ki mühim sığınakları onlar. Güvensizliğin alâsını sergileyen bir faşist iktidar yine güvenlik gerekçesiyle ha bire yakıyor Kürt'ün ormanını. Kürt ormanlar korucu-başlarına prim olarak peşkeş çekiliyor Şırnak'ta örneğin. Boş kamyonlar geliyor Şırnak'a. Cizre'ye dolup dolup gidiyor başka illere. Siirt'te, Batman'da, Van'da, Amed'te, Bingöl'de, Dersim'de bilümlle Kürt dağlarının başı dumanlıdır ama devletin yaktığı ateşten.

Kindar gözleri var bu faşizmin, öyle kindar ki, kan bürümüş adeta. Kirli savaş taktiklerinden medet uman bu eli kanlı faşizm acizlik içinde, durduramayacağı gerilla savaşını ormanları ateşe verme taktiğini kullanarak bastırmaya çalışıyor. Medya her zamanki gibi devletin yanında saf tutmuş, hatta öyle ki, saflar her zaman olduğu gibi gayet sık. Medya bir taraftan Kürt coğrafyasındaki yangını görmeyedursun, devlet yaktığı ateşi tabii ki söndürme gayretini göstermiyor. Bu gayreti sergilemeye çalışan halk da çalışmakla kalıyor. Çünkü buralarda orman yangını söndürmek de "yassak!". Gerekçe "güvenlik". Güvensizlik kaynağının gerekçesi kendi güvenliği oluyor elbette.

Sözün bittiği yere yakın, yine aklımıza takıldı, billboarddaki afiş. Ey patronlar ödeneğiyle yaşayan TEMA! Oradan nasıl görünüyor yurdumun ormanları, T. Kürdistan'ın dağları? T. Kürdistan'ında ordunun ettiği, adına hatıra koruluğu-ormanı denen ağaçlıklar ne zaman boy verecek? Hem ordu niye dikey bu ağaçları? Türkleştirmek için mi doğayı? Yoksa diktiği bir ağaca karşılık 1000 ağaç yaktığını rahat hesap edebilmek için mi?

Biterken söz: Bizleri gözünü kırpmadan, hapishanelerde üstelik yakan bir devlet, her şeyi yakmayı göze alabilir. Çünkü o her geçen gün sonu gelen bir canavardır. Her geçen günün onun ömründen daha fazlasını alması bizim ellerimizdedir yalnız.

Türkiye üzerinden Avrupa'ya geçmeye çalışan ve bu sırada birçok insanın hayatını kaybettiği umut yoksulluğunda yine bir insanlık tradejisi yaşandı.

Çoğunlu Asya ve Afrika ülkelerinden binlerce mülteci insan kaçakçılarının ağna düşüyor. Mültecileri ülkelerinden alarak kaçak yollardan Avrupa'ya götürme sözü veren kaçakçılar her yıl yüzlerce insanın ölümüne neden oluyor.

Ülkemizin Asya ile Avrupa'yı birbirine bağlayan geçiş güzergâhı üzerinde köprü konumunda olmasıyla sık sık karşılaştığımız mülteci dramına bir yenisi eklendi.

Küçükçekmece'de 30 Temmuz günü boş bir arazide mültecilere ait cesetler ortaya çıktı. Van'dan bir TIR'la yola çıkan Pakistan ve Burma vatandaşı 80 göçmenin umut yoksulluğu Küçükçekmece'de ıssız bir alanda son buldu. 13 mülteci havasızlıktan boğularak yaşamını yitirirken onlarca ekme ve su bulabilecek için çevreye dağıldı. Bölgedeki insan-

ların haber vermesi üzerine yapılan araştırmada diğer 63 kaçak aklık ve susuzluktan bayılmış bir halde buldular. TIR sürücüsünün panigeli kapılıp ormanlık alana kaçakları bırakması ile ortaya çıkan bu tablo mültecilerin yaşadıkları bir kez daha gözler önüne serdi.

Uluslararası insan kaçakçıları tarafından büyük umutlarla kandırılan göçmenlerin bu yolculuklarının birçoğu ölümlerle sonuçlanıyor. Kâr hırsı ile dünya halklarını sömüren emperyalistler yoksullaşan, açlık ve sefaletle boğuşan emekçilerin sırtından yine de kâr yapmanın hesaplarını yapıyor. Yaşanan sayısız insan hakkı ihlaline rağmen "demokrasi-nin" ve "özgürlüklerin" beşiği Avrupa'nın sesi çıkmamakta. Onların demokrasisi burjuvazisinin kasalarını doldurmak içindir. Onların özgürlüğü sömürü ve yağma için her yolu kullanma özgürlüğüdür. "Bu kadar özgürlük ve demokrasi" içinde dünya halklarına emekçilere düşen isen insanlık dışı koşul-

Küçükçekmece'de insanlık dramı!

Geçen aylarda kamuoyuna yansıyan mültecilere yönelik hak ihlalleri egemenlerin mültecilere yönelik politikalarını da su yüzüne vuruyor. Kamplar da tutulan mülteciler baskı görüyor, şiddete maruz kalıyor.

larda can vermek, okyanuslarda boğulmak, savaşlarda katledilmek olmaktadır. Ülkemiz egemenlerin mültecilere yaklaşımı olayın hemen ardından ekranlardan döküklere timsah gözyaşlarının aksine efendilerinden farklı değildir. Geçen aylarda kamuoyuna yansıyan mültecilere

yönelik hak ihlalleri egemenlerin mültecilere yönelik politikalarını da su yüzüne vuruyor. Kamplarda tutulan mülteciler baskı görüyor, şiddete maruz kalıyor. Kumkapı'da mültecilerin kaldığı yerlerde yaşanan ölümler devletin mültecilere baskısını da yansıtır. Papanın Tür-

kiye'yi ziyareti sırasında mülteciler dövülerek zorla çalıştırılmış ve yol boyunca sıralanan demirler taşıtırılmıştı. Beyoğlu polis karakolunda polisler tarafından öldürülen Festus Oker olayında ortaya çıktığı gibi devletin mültecilere yaklaşımı düşmancadır.

Dünyanın her yerinde baskı ve sömürü ile karşı karşıya gelen emekçilerin insanca bir yaşam için mücadele etmek dışında bir kurtuluşu yoktur. Yaşananlar da bize bunu göstermektedir.

Dersim onurdur, onuruna sahip çık!

Dersim coğrafyasının kuşatılmasına, insansızlaştırılmasına ve bu bağlamda da, operasyonlara, koruculaştırmaya ve de siyanürlü altın aranmasına karşı çıkma şiarlarının öne çıktığı 8. Munzur Kültür ve Doğa Festivali'ni örgütleme çabaları kapsamında gerçekleştirilen bir dizi faaliyetten biri de 27 Temmuz tarihinde Kadıköy'de yapılan basın açıklaması oldu.

Bursa, Gemlik, Kocaeli, Gebze, İzmir, Manisa Tunceliler Dernekleri'nin yanı sıra, Munzur Çevre Derneği, Ziyaret Köyü Derneği, Karataş Köyü Derneği gibi, daha bir dizi dernek tarafından gerçekleştirilen basın açıklaması, saat 13.00'te Kadıköy İskele Meydanı'nda yapıldı.

Açıklamayı organize eden dernek yöneticileri ve katılan kitle,

üzerlerinde "Barajlara, siyanürlü altın aramacılığına, orman yakmalara, operasyonlara, koruculaştırma ve anti-demokratik uygulamalara karşı 8. Munzur Kültür ve Doğa Festivali'nde Buluşalım" ve "Munzur'da-Bergama'da- Kazdağları'nda Siyanürlü Altın İşletmeciliğine Hayır!" şiarlarının bulunduğu iki pankart açarak sloganlar eşliğinde, Haldun Taner Tiyatrosu önünden, İskele Meydanı'na kadar bir yürüyüş gerçekleştirdi.

İskele Meydanı'nda kitle adına yapılan açıklamada, Dersim'de 2001'den bu yana, yasal dayanakları da oluşturulmaya çalışılarak, altın araması yapıldığına ve Dersim'in çok yakın bir zamanda zehir soluyacağına, dikkat çekilerek, doğa ve insanın yok edilmek istendiği vurgulandı.

Yeraltı zenginliklerinin yağmalanmasına dönük bu çabalara karşı ortak bir tavır alınmanın zorunluluğuna da değinilen açıklamada ayrıca, süren operasyonlara, koruculuk dayatmasına da yer verildi. 70 yıl önce Dersim'i kana boğan bir katliam yaşandığına, ancak Seyit Rıza'ların, Alişer'lerin ve tüm Dersim halkının

katliama karşı amansız bir direniş verdiğine, bu direniş geleneğinin ise bugün hala bölgedeki mücadeleye ilham olduğuna da vurgu yapılan açıklamada, bugün Dersim'de hayata geçirilen politikalara karşı, birlik ve dayanışmayı büyütme üzere festivale katılma çağrısıyla sona erdi.

(Kartal)

Kuruçeşme'de direniş kazandı

Kuruçeşme Dere Mahallesi'ne 18 Temmuz günü gelen yıkım ekipleri, örgütlü mahalle halkı ile karşılaştıkları için yıkımı 4 Ağustos'a ertelemişlerdi. Bu süre zarfında mahalleli ve devrimciler hemen bir toplantı yaparak sürecin değerlendirilmesini yapmış, eksiklikler ve olumsuzlukları tartışmıştı. Toplantılardan 4 Ağustos'ta geleceği düşünülen yıkım ekiplerine karşı daha örgütlü bir duruş sergilemek için İzmir'deki DKÖ'ler ve sendikalar gezilerek destek çağrısı isteme kararı çıkmıştı. Kolektif bir şekilde bizler ve Halk İniyatının eksiklikleri ortaya konulmuş, eleştiri ve özleştirme yapılmıştı.

Hemen sonrasında ÇHD mahalleye gelerek hukuki süreci başlatmış, dilekçeler verilmiş ve Şehir Planlamacılar Odası'ndan gelen arkadaşlar mahalleliyi bilgilendirmişti.

Bu süreç içerisinde gazetemizi mahalleliye götürerek, dağıtım örgütledik. Ve uzun uzun yaptığımız sohbetlerde direniş ve kararlılık gördük. Bunların yanında mahallede 11 ev Belediye ile anlaşarak 1 yıllık kira bedeli karşısında evlerini boşaltıp yıktırılmışlardır. Direnen diğer evler bu olaya tepkilerini "bizler yıktırmayacağız ve direneceğiz" diyerek göstermişlerdir. Yıkılan 11 ev ile mahalledeki direniş kırılmak için atılan bu adım geri püskürtülmüştür ve yıkım da hukuki işlemlerle beraber dolayısıyla durdurulmuş, Kuruçeşme halkı kazanmıştır.

Bizler bu süreç içerisinde bundan sonra da her zaman orada olacağız. **Halkın yaşadığı sorunlardan sadece biri olan bu yıkım bizlere birçok deneyim kazandırmıştır.** Aynı şekilde evleri yıkılacak olan hal-

ka gerçek düşmanı gösterme olanağı sağlamıştır. Tarihimizde birçok yıkıma karşı direnişe önderlik eden kültürümüz bizlerin deneyimlerine bir yenisi ni daha eklemiştir. Ve şunu bir kez

daha gördük ki dipten gelen dalga kitelerin bilinciyle bütünselce yıkılmayacak hiçbir engel yoktur ve bir kez daha yineliyoruz örgütlü halk yenilmez. (İzmir İK okurları)

Gülsuyu halkı provokasyona geçit vermiyor!

Çeşitli milliyetlerden ülke halkını birbirine kırdırma dönük kontra faaliyetlere hız verildiği bugünlerde, Gülsuyu'nda yaşanan gelişmeler, bu yönlü faaliyetlerin artarak süreceğine de işaret etmekte. Gülsuyu'nda uzunca yıllardır adeta kamp kurmuş olan polis, mahalledeki gençler arasında çıkan bir tartışmayı fırsat bileyerek, 2 Ağustos Cumartesi günü, Özgürlük Parkı yakınlarında bir kına gecesi yapıldığı sırada, uluorta ateş etmeye başladı. Olay mahalleli tarafından tepkiyle karşılandı. Aynı saatlerde ateş edilen yerin hemen yakınlarında dinamit lokumuna benzer cisimlerin bulunması üzerine panik yaşandı, mahallelinin tepkisi daha da arttı.

Çünkü mahalle halkı, en son Güngören'de yaşanan ve açık bir kontr-gerilla eylemi olan patlamanın ardından benzer girişimlerin yaşanabileceği ihtimalinin arttığını farkında. Ateş etme olayının hemen akabinde yaşanan bu gelişmenin ciddi bir provokasyona işaret etmesi, mahalle halkını da harekete geçirdi.

Bu süre içinde bulunan cismin dinamit olmadığı anlaşılmıştır, ancak polis uluorta ateş etmesiyle sinyalleri verilen provokasyon ihtimali ortadan kalkmış değildir.

Gülsuyu halkı hem polisin ateş ederek yarattığı provokasyona hem de olası kontra yönelimlere karşı, tek yumruk olacağını ve bu tür girişimleri boş çıkaracağını haykırarak için 4 Ağustos'ta, akşam saat 20.00'de bir basın açıklaması gerçekleştirdi.

Partizan, ESP, DHP, HC, DTP, EMEP, HKM, PDD, SDP, Devrimci Komünistler tarafından örgütlenen, Kız'ın ise destekçi olarak katıldığı açıklama öncesi, sloganlar ve ajitasyon konuşmaları eşliğinde, sokak sokak dolaşarak, mahalle halkına çağrı yapıldı. Saat 20.00'ye geldiğinde ise, Özgürlük Parkı'nda toplanan kitle, buradan Heykel'e kadar bir yürüyüş gerçekleştirdi. "**Faizmi döktüğü kanda boğazımız**", "**Kahrolsun MİT, CIA, Kontrgerilla**", "**Yaşasın devrimci dayanışma**", "**Katil devlet hesap verecek**", gibi sloganlar eşliğinde gerçekleştirilen yürüyüşün ardından, Heykel'de basın açıklaması gerçekleştirildi. Yoğun bir polis yığınağı altında geçen açıklamada, halkın bulunduğu yerlerde bombaların patlatılmasının, ancak kontr-gerillanın yöntemi olacağına yer verilerek, bunun en son örneğinin Güngören'de yaşandığı ve bu nedenle halkın tedirgin olduğu belirtilerek, dinamit söylentisinin de, yaratılan bu psikolojinin ürünü olduğuna yer verildi.

Kontr-gerillanın yeni katliam planları yapıldığına şüphe olmadığına da değinilen açıklamada, "kontr-gerilla devletin koruyucu güçleridir" sözlerine de yer verildi. Halkı sindirmeye, yoksulluğa, açlığa mahkum etmeye, aynı zamanda da ülkenin değerlerini emperyalistlere peşkeş çekmeye hizmet eden bu tür faaliyetlere karşı durulacağını ve de ortak mücadele edileceğinin altı çizilen açıklama, atılan sloganlarla sona erdi. (Kartal)

Ne takunya, ne postal...

Demokratik kitle örgütleri, siyasi parti ve platformlar, İstanbul, Ankara ve Antep'te yaptıkları basın açıklamalarıyla darbelerin yargılanmasını, faili meçhul cinayetlerin aydınlatılmasını istedi.

27 Temmuz 2008 tarihinde Ankara'da **Yüksel Caddesi'nde** yapılan bir basın açıklamasıyla "**darbecilerden hesap sorulması**" talebi dile getirildi. **78'liler Girişimi**, Ankara 78'liler Birlik ve Dayanışma Derneği, **EMEP, ÖDP, DTP, SDP, ESP, PSAKD, İHD, Anti kapitalistler** ve **Mustafa Suphi Kültür Merkezi'nin** düzenlediği eylemde **Partizan** ve **Alinteri** destekleyici kurumlar olarak yerini aldı. "Ya darbeciler-

le hesaplaşacağız, ya darbe üzerine darbe yiyeceğiz" yazılı pankartın açıl-

dığı eylemde açıklamayı 78'liler Girişimi'nden **Ali Özkan** okudu. Özkan yaptığı açıklamada; Ergenekon operasyonu kapsamında toplumun taraf olmaya zorlandığını, "**Ergenekon yargılsın**" talebinin yeterli olmadığını dile getirdi. Özkan, ABD desteğiyle yapılan 12 Eylül darbesi ile Kenan Evren'in, Diyarbakır Hapishanesi'nde yaşanan ölümlerin mimarı olduğu öne sürülen **Kemal Yamak**'ın da yargılanmasını istedi.

Özkan "Sadece bugünün darbe hazırlıklarını değil; dünün darbe hazırlıkları olan 1 Mayıs

1977, Çorum, Maraş ve Sivas katliamlarını da yargılayalım. Sadece Danıştay cinayetini değil; Doğan Öz, Kemal Türker, Musa Anter, Vedat Aydın, Hrant Dink ve tüm faili meçhul cinayetleri de çözelim. Kendi darbecilerimizi yargılamak, kendi geçmişimizle hesaplaşma, bir kardeşleşme ve özgürleşme pratiği olarak demokrasinin önünü açma onurunu biz de yaşayalım. Bunu acil olarak yapalım. Çünkü darbecilerle hesaplaşmaya girmeyen bir toplum, darbe üzerine darbe yemeye mahkumdur" dedi.

Eylemde sık sık "**Darbeciler halka hesap verecek**" ve "**Yaşasın halkların kardeşliği**" sloganları atıldı. (Ankara)

Bursa Valiliğinin yasakçı zihniyetine dava

Bundan iki ay önce Bursa Valisi, Heykel ve Ahmet Vefik Paşa Tiyatrosu önünde eylem ve etkinlik yapılmasını bir genelgeyle yasaklamıştı. Valiliğin bu yasaklama zihniyeti, sistemin zihniyetinden bağımsız değildir. Valilik devletin faşist anlayışını yerine getirmekle görevlidir.

Bu yasakçı zihniyete karşı **Emek Platformu Bursa Bileşenlerinden** oluşan kurum temsilcileri 29 Temmuz günü Adliye Sarayı önünde basın açıklaması yaptılar. Kurumlar adına açıklamayı okuyan Türk-İş Bölge Temsilcisi **Mehmet Kanca** yaşadığı özgürlüklere darbe olduğunu belirterek "Şimdilik iki alanla sınırlı olan bu yasakların yaygınlaşmasından korkmaktayız. Kentin meydanlarının demokratik kitle örgütlerine yasaklanması, ifade özgürlüğümüzün kısıtlanması ve varlık nedenimiz olan temsilcisi olduğumuz toplum kesimlerinin haklarını savunma, koruma ve geliştirme yükümlülüğümüzü yerine getirmemize engel olunmasına hukuki olarak engel olacağız" dedi. Açıklamanın ardından idari mahkemeye Valilik hakkında dava açtılar. (Bursa)

İşte TC adaleti! Ferhat'a 15, vuranlara 9 yıl

Yenibosna Mahallesi'nde Yürüyüş Dergisi dağıtarken polislin silahlı saldırısı sonucu yaralanan felç olan 17 yaşındaki **Ferhat Gerçek**'i vuran polisler hakkında dokuz ay sonra iddianame hazırlandı. Gerçek hakkında dört ayrı "suçtan" 15 yıl hapis cezası isteniyor.

Bakırköy Cumhuriyet Başsavcısı Rahmi Tan tarafından hazırlanan iddianameye göre Gerçek hakkında "**toplantı ve gösteri yasasına muhalefet, görevi yaptırılmak için direnme, kamu görevlisine hakaret ve nitelikli mala zarar verme**" gerekçeleriyle dava açıldı.

Gerçek'i sırtından vuran polis memurları hakkında ise "zor kullanma yetkisini aşarak kasten yaralama suçundan" dokuz yıl hapis cezası istenen iddianamede Bahçelievler'de görevli 7 polis "mağdur sanık" olarak yer aldı. (H. Merkezi)

Hayat TV'nin kapatılması protesto edildi

Egemen sistem kendine yönelik ve aleyhine gelişen her sesi kısmak, yasaklamak, baskı ve şiddetle sindirmek istemektedir. Sansürün sözde kaldırılışının 100. yılında halen sansür ve yasaklamalar devam ediyor. Hayat Televizyonu'nun da bu sansürcü zihniyet sonucu kapatılması 24 Temmuz günü Osmangazi Metrosu önünde EMEP tarafından yapılan basın açıklamasıyla protesto edildi.

Açıklamayı okuyan **Haki Tali**; "sansürün 100 yıl önce kaldırılmış olmasının bugün yaşananlar karşısında hiçbir anlamı kalmamıştır" dedi. Açıklamaya **Partizan, ESP, DTP, SDP, Halkevi, TKP, KESK** ve **Birleşik Metal-İş** de destek verdi. (Bursa)

Ali Çekin'i yetkililerin ihmali öldürdü!

Siirt Kapalı Hapishanesi'nde karaciğer kanseri olduğu için yaşamını yitiren 77 yaşındaki Ali Çekin'in ölümünde yetkililerin ihmali olduğunu belirten İHD İzmir Şubesi, hapishanelerde ağır sağlık sorunları bulunan diğer tutuklu ve hükümlülerin ölümünün önlenmesini istedi.

İHD İzmir Şubesi 31 Temmuz günü saat 13.30'da Siirt Kapalı Hapishanesi'nde 2006'dan bu yana tutuklu bulunan ve karaciğer kanseri olan 77 yaşındaki Ali Çekin'in İ. Ü. Cerrahpaşa Tıp Fakültesi'nde hayatını kaybetmesi ile ilgili Konak Eski Sümerbank önünde basın açıklaması yaptı. "77 yaşındaydı ve kanser hastasıydı. Cezaevinden tahliye edilmeyle öldürüldü. Hasta tutuklulara özgürlük" pankartı açan İHD üyeleri "**Ali Çekin'i unutmayacağız**",

"Bugünkü çağrımız cezaevlerinde artık hiçbir yaşamın solmaması için seslerimizi birleştirip dayanışmamızı yükseltmemiz gerektiğine dairdir!"

"Hasta tutsaklar serbest bırakılsın", "**Anaların öfkeli katilleri boğacak**" sloganlarını attı.

Grup adına açıklama yapan **Dr. Alp Ayan**, Ali Çekin ile ilgili 10 Temmuz'da Türkiye'nin her yerinde Başbakan ve Adalet Bakanlığı'na mektup gönderdiklerini hatırlattı.

Yapılan onca eyleme rağmen, en kutsal hak olan yaşam hakkının, devletin gözetim ve sorumluluğunda olan hapishanelerde, bir kez daha ve yeniden Ali Çekin örneğinde de yok sayıldığını belirten Ayan, "Bugünkü çağrımız cezaevlerinde artık hiçbir yaşamın solmaması için seslerimizi birleştirip dayanışmamızı yükseltmemiz gerektiğine dairdir!" dedi. (İzmir)

12 kızıl karanfil unutulmadı

İstanbul

Tutuklu ve Hükümlü Yakınları Birliği (TUYAB) 25 Temmuz günü '96 Ölüm Orucu ve Süresiz Açlık Grevlerinde yitirdiğimiz 12 kızıl karanfil anmak amacıyla Karacaahmet Mezarlığı'nda bir araya geldi. Saat 13.00'te Mezarlık içinde kortej oluşturan TUYAB'lılar buradan sloganlarla Hüseyin Demircioğlu'nun mezarına yürüdü. Yürüyüş esnasında "**96 Ölüm Orucu ve Süresiz Açlık Grevi şehitleri ölümsüzdür-TUYAB**" pankartı açan kitle ellerinde 12 kızıl karanfil fotoğrafını taşıdı.

Hüseyin Demircioğlu'nun mezarı başında yapılan saygı duruşunun ardından şiirler okundu ve onun sevdiği "**Kırmızı Gül**" türküsü hep bir ağızdan söylendi. TUYAB adına **İsmail Karagöz**'ün yaptığı açıklamada: "Bilincimizde ve yüreğimizde kızıl birer meşale gibi yanan şehitlerimiz, direnişleriyle tarihin şanlı sayfalarında yerlerini aldılar. Onlar sonsuzluğa uğurlandılar. Bizim şehitlerimiz sözümüz var. Onlardan devraldığımız bayrakları daha

İzmir

da yukarılara taşıyacağız" dedi. Karagöz sözlerini "bugün aynı siperde direniş büyüten '96 ÖO ve SAG şehitlerini anmak, onlara devrim sözümüzü yinelemek ve tecriit karşıtı mücadeleyi büyütmek demektir. Bu bilinç ve bağlılıkla bir kez daha anılarını önünde saygıyla eğiliyoruz" şeklinde tamamladı. An-

mada konuşma yapan Hüseyin Demircioğlu'nun kardeşi **Muhammed Demircioğlu**, abisi ve yoldaşı olan Hüseyin Demircioğlu'nun mücadeleye yaşayamadan kesitler sundu.

Anma atılan sloganların ardından sona ererken TUYAB'lılar günümüzde sürmekte olan tecriit karşıtı mücadeleyi yükseltecekleri vurgusu yaptılar. (**Partizan Şehit ve Tutsak Aileleri**)

Alinteri, ESP, Kaldıraç, Köz, Mücadele Birliği Platformu, Halk Cephesi, BDSP ve **Partizan 12 kızıl karanfil** anmak üzere **Müjdat Yanat** ve **Tahsin Yılmaz**'ın mezarlarına başında anma etkinliği düzenledi. Bornova Mezarlığı girişinde

toplanan kitle buradan sloganlarla Tahsin Yılmaz'ın mezarına kadar yürüdü. Saygı duruşu ile başlayan etkinlikte kurumlar adına **Yurdagül Gümüş** açıklama yaptı.

1996 yılında 1500 devrimci tutsağın Eskişehir tabutluklarına karşı Süresiz Açlık Grevi ve Ölüm Orucu eylemine başladığını söyleyen Gümüş, şehit düştüğü 12 devrimcinin ardına ölümsüzleşerek egemenleri

beyninden vurduğunu belirtti.

Kurumlar anma etkinliğini Buca Yeni Mezarlık'ta bulunan Müjdat Yanat'ın mezarı başında sürdürdü. Mezarlık girişinde toplanan kitle Müjdat Yanat'ın mezarına kadar sloganlar eşliğinde yürüdü. Burada da yapılan saygı duruşunun ardından Yanat'ın yaşamının anlatıldığı bir konuşma yapıldı. Etkinlik marşların söylenmesinin ardından sona erdi.

Kurumlar anma etkinliklerinin ardından farklı zamanlarda şehit düşen devrimcilerin mezarlarını ziyaret etti. **Ümit Dağlıoğlu, Cem Ergüldü, Mahmut Gökhan Özocak, Gürsel Akmaz, Hatice Yürekli** ve **Binali Güler**'in mezarlarına yapılan ziyaretlerde saygı duruşu yapıldı, şiirler okundu.

Cem Ergüldü yoldaşın mezarı başında **Partizan** adına bir açıklama yapıldı. Hayatını ve mücadelesini anlatan açıklamadan sonra kitle "**Cem Ergüldü yoldaş ölümsüzdür**" sloganını attıktan sonra diğer mezarlar ziyaret edildi.

Ayrıca 21 Temmuz Pazartesi günü saat 18.00'de Kemeraltı girişinde yine aynı kurumların katıldığı basın açıklaması gerçekleştirildi. (İzmir)

Sincan'da telefon görüşü için önce teknil!

Hapishane idaresinin tutsaklara yönelik keyfi uygulamaları sınır tanımıyor. Sincan Kadın Hapishanesi'nde idare tutsakların telefonla görüşme hakkını gasp etmek için "yaratıcı" bir yöntem buldu.

İdare, telefon görüşmesi yapmak için kabine gelen tutsaklardan teknil vermesini istiyor. Adını, soyadını ve aradığı numarayı karşı taraf telefonu açtığında yuksek sesle söyleyerek teknil vermeleri istenen kadın tutsaklar bunu reddediyor. F tipi hapishanelerde tutsakları siyasi kimliğinden düşüncelerinden uzaklaştırmak için her türlü yöntemi uygulayan devlet hapishaneleri kışlaya dönüştürmek istiyor.

Sincan Kadın Hapishanesi'nde tutuklu bulunan **Deniz Tepeli** ve **Sema Gül** 18 Haziran'da, Deniz Tepeli, Resmîye Vatandaş ve Münevver Şeker'in 1 Temmuz'da yapmak istedikleri telefon görüşmeleri teknil vermedikleri gerekçesiyle kapatılarak engellendi. (H. Merkezi)

Hasta tutsaklar serbest bırakılsın!

29 Temmuz 2008 tarihinde **Partizan, İHD** Ankara Şubesi, **ATO, TİHV, Dev Maden-Sen, THAYDER, DHP, DTP, Odak, ESP** ve **Erol Zavar**' Yaşama Hakkı Koordinasyonu tarafından düzenlenen basın açıklamasında hasta tutsaklara yaşama hakkı isteği tekrar dile getirildi.

Basın açıklamasını okuyan İHD Şube yöneticisi **Serpil Köksal**, "Tercit ve tredman hapishanelerde can almaya devam ediyor. 42 tutsak, kanser ve çeşitli hastalığa karşı yaşam mücadelesi veriyor" dedi. Devletin çifte standardına da değinilen açıklamada, darbe teşebbüsünün gözetilene alınan veya tutuklanan kişilere farklı davranıldığını, kimilerinin hastalığı ve yaşlılığı gerekçe gösterilerek bırakıldığını vurguladı.

Yapılan açıklamanın ardından oluşturulan bir heyet, hapishanelerde bulunan hasta tutsaklarla ilgili hazırlanan raporunu Meclis Adalet Komisyonu ve DTP milletvekili Akın Birdal'a vermek için Meclis'e girdi. (Ankara)

TKP/ML TİKKO gerillalarıyla söyleşi...

Ateş kıvılcımından çıkar... -3-

ATEŞ KIVILCIMDAN ÇIKAR...-3-

Açıklama; Elimize e-posta kanalıyla gelen yazıyı güncelliğinden ve haber değeri taşıdığından dolayı yazı dizisi halinde yayımlıyoruz.

Önce keşfedecek sonra fethedeceğiz!

- **TKP/ML 8. Konferansı yaptı. Bu konferansın gerilla alanında nasıl karşılığını anlatır mısınız?**

- **Siyasi Komiser:** TKP/ML'nin 8. Konferansı'nın alanlarda, özel olarak da gerilla alanındaki etkisini ve yansımalarını anlatmak için Konferansın hangi koşullarda yapıldığı ve örgütün hangi ihtiyaçlarına yanıt olmayı hedeflediği, hangi gündemler üzerinden toplandığından da bahsetmek gerekecektir. Tabii ki meselenin politik beklenti ve etkisini ifade ederken şuna da değinmek gerekir; kongre ve konferanslar devrimci ve komünist parti açısından devasa bir öneme sahiptir. Parti içinde demokrasinin en doruk noktada işletildiği, sorunların ve çözümlerin tartışıldığı önemli bir platformdur bu toplantılar. Partimizin içinde bulunduğu gerçeklik, sınıf mücadelesinin sorunları ve bunlar karşısındaki duruşumuzla birlikte 8. Konferansın anlamı daha da derinleşmektedir. Parti tabanımız ve örgütlü kitlemiz de bu gerçekliğin uzağına olmadığı için Konferansımızdan ciddi bir beklenti içindeydi.

Burada şunu da ifade edelim, devlet ülkedeki muhalefeti bastırmada, gelişimini engellemede, onu örgütsüz ve özeldede önderlik bırakmanın ne derece etkili olduğunu bilmektir. Örgütsüz ve önderlikli bir "güç" gücü değildir! Önderlik olmadan örgüt olunmaz. Bu noktayı referans alan devlet, son birkaç yıldır devrimci örgütlerin özellikle önderliklerine yönelip, örgütlerin önderliklerindeki devrimcileri katletmiş ya da tutsak almıştır. Tüm bunları tesadüfi saldırılar olarak algılayamayız. Tam da böyle saldırıların olduğu bir süreçte Partimiz kayıp vermeden Konferansını başarıyla gerçekleştirmiştir. Tüm bunlar dikkatlerin konferansa çekilmesini anlamlı kılmaktadır.

Konferansımızın **Halk Savaşı** temel gündemli olması ise gerillada daha ayrı bir etki yaratmıştır. Elbette Halk Savaşı'nın bunun en temel ve özgün biçimi olan gerilla savaşını geliştirme, yaygınlaştırma konusunda yetersizliklerimiz bulunmaktadır. Halk Savaşı'nın kavranması ve özgülleştirilmesi, bunun içinde bu savaşın Halk Savaşı kılan kitleler ve kitlelerden uzaklığıdır. Partiyi yeterince örgütleyememişiz, savaşta ustalaşamamışız gerilla savaşını geliştiremedeki temel açmazlarımızdır. Konferansımız şiarı da buradan hareketle **"Kitleye Güven, Savaşa Kitle, Partiye Kazanacağız"**dir. Konferansımız tüm bunlara köklü bir bakış ve değerlendirmeyi hedeflemekteydi. Bunun az önce dediğim gibi gerillada daha ayrı bir beklenti, coşku yaratmasını beklemek olukça anlamlı olmalıdır. **Bahsini ettiğimiz ilk andaki etkidir, bundan sonra asıl tartışılması, anlatılması gereken etki ise Konferans kararlarımız ve bu kararlar doğrultusunda atılacak adımların etkisidir.**

- **8. Konferansın gerilla mücadelesine dair yaptığı somut vurgular ve ortaya koyduğu politikalar nelerdir?**

- Konferansımız Halk Savaşı konusunda esas sorunun bu savaşın kavranışında olduğunu söylemektedir. Meseleyi teorik olarak ortaya koymada genel olarak bir sorun yaşadığımızı söyleyemeyiz. Önce doğruluğu ve uygulanabilirliği konusunda net olduğumuza göre teorimiz pratiğimiz arasındaki ilişkiyi sorgulayarak başlayacağız işe. **Konferansımız bunun birincil ve merkezi görevimiz olduğunu söylemektedir.** Bunu nasıl mı yapacağız? Önce ülke koşullarımızın kavranması konusunda somut adımlar atarak, hatalarımızdan arınarak ve de diğer komünist partilerin devrimci örgütlerin savaş deneyimlerinden öğrenmesini bilerek... Halk Savaşı veren kardeş partilerin başarısını da konferansımız **özgünlüklerin yakalanmasında** görmektedir. Meselenin önemli bir yanını da burası oluşturmaktadır.

Şimdi bu çerçevede gerilla savaşını konusunda Konferansımız başka neler demiştir, bunu açalım:

Gerilla savaşını geliştirememişimizin nedenlerini alan, kadro ve kitle faaliyetinde arayacağız. Yani şimdiye kadarki faaliyetimizi bu noktalardan sorgulamalıyız. **Çünkü geçmişini görmeyen, geleceğini de öremez.** Biz

bahsini ettiğimiz geçmişini görmek için aynı zamanda nereye ve nasıl baktığımızı da sorgulayacağız. Keza **doğru yere, doğru biçimde bakmayanlar gerçeği göremezler.** Doğru bakamadığımız, göremediğimiz, öremediğimiz kesin. Doğru bakmayı da savaşarak yani bizzat savaşın içinde öğreneceğimizi söylüyoruz. Burası doğru anlaşılmalıdır.

Biraz daha açmak gerekirse; Konferansımız gerilla savaşının bilinen ama yeterince kavranmayan genel gerilla savaşını tanımlarını yineleyerek bir noktaya işaret ediyor.

Örneğin; gerilla savaşının bilinen en klasik tanımıyla "kendinden güçlü bir düşmana karşı, vur-kaç yöntemiyle hareket ederek, fırsat kollayıp güç biriktirerek, zamanında vurup geri çekilerek, düşmanını parça parça zayıflatmaya ve tüketmeye çalışan bir savaştır." Buraya kadar bir sorun yok ancak esasta bundan sonra yapılan vurgu çok önemlidir: "Gerilla savaşı sadece yıkıcı değil aynı zamanda yapıcı, sadece bozucu değil aynı zamanda yapıcı, sadece dağıtıcı değil diğer yandan örgütleyicidir". Yani **gerilla sadece savaşan değil, aynı zamanda ajitasyon-propaganda faaliyeti yürüten, örgütlenme çalışması yapan, parti örgütlenmesini geliştiren bir güçtür.** Bu çok önemli bir noktadır. Bugüne kadar bu konuda ciddi hatalara düştük. Savaşı sadece düşmana vurmakla sınırladık, kitleye yeterince gitmedik, gittiğimizi de örgütleyemedik. **Ki burada şunu söylemek gerekir, kitleden kopuk bir "gerilla" zaten savaşamaz, düşmana vuramaz.**

Neden dağlarda elde silah dolaşıyoruz? Küçükten büyüğe, zayıftan kuvvetliye, düzensiz birliklerden düzenli birliklere doğru, silahlı mücadeleyle halkın silahlı kuvvetlerini yani halk ordusunu örgütlemek için... Bunu yapmayı hedefleyenler yani halk ordusunu örgütleme iddiası taşıyanların halktan kopmasını anlamlı bir yanı olabilir mi? Elbette ki hayır. **"Halk ordusunu örgütleyeceğiz ama halka gitmemes de olur"** diyerek düşmüyoruz bu hataya. Mesele bu kadar basit değil elbette. Bu bir kavrayış sorunu, başlangıçta böyle düşünülmesi de Halk Savaşı'nın teorik algılanışındaki zayıflık, savaşın özgünlüklerinin saptanamayışı, hangi kesime nasıl gidileceğinin netleşmemesi, kitlelerin ancak onların somut sorunları üzerinden örgütleneceği kavranmadığından, kitlelerin devrimdeki, savaşta rolü silikleşmeye başlıyor. Oysa bahsini ettiğimiz gelişmeyi, kitlelerle birlikte, onların taleplerine sürekli ve doğru bir biçimde yanıt olarak başarabiliriz.

Gerilla savaşı konusunda Konferansımızın bir diğer vurgusu da şudur; somut koşulların tahlili noktasındaki yetersizliklerimiz başarısızlıklarımızın bir diğer kaynağıdır. Çok ciddi bir deneyime sahip olduğumuz halde bilgilerimiz oldukça yetersiz olduğu ve güncellenmediği için somut politika belirlemede de sorun yaşamaktayız. Belirlenen politikalar ise ihtiyaçları karşılamakta oldukça yetersiz ve yüzeysel kalmaktadır. Önümüzdeki süreçte bu konuda somut adımlar atacağımızı söylüyoruz. Bunun yegane yolunun da yine kitlelerden geçtiğini bugün çok daha net görüyoruz. Çünkü **bilginin kaynağı kitlelerdir.** Yani **bulmak istediğimiz her şeyi savaşın ve kitlelerin**

içinde aramalıyız.

Bu soruya verdiğimiz yanıtı Başkan Mao'nun bir sözüyle bitirmek anlamlı olacaktır; **"Tarih bize, doğru siyasi ve askeri çizgilerin kendiliğinden ve sakın bir şekilde değil, ancak mücadele içinde ortaya çıkıp geliştiklerini gösterir."**

- **Dersim'de yaratılan bir Partizan geleceği var. TİKKO'nun darbecilik ve sonrasında yaşanan sorunlardan kaynaklı uzun yıllar bu alanda faaliyeti kesintiye uğradı. Şimdi yeniden faaliyeti başlattınız. Bu, Dersim halkı tarafından nasıl karşılandı?**

- Aslında sorunuz tam da kendimizi anlatmak istediğimiz bir konuya dair bir şeyler söylememize vesile oldu. Yanılıya düşülen bir ayrıntı var, bunu düzelterek geçelim. Partimizin Dersim'deki gerilla faaliyetinin tarihi eskidir. İbrahim Kaypakkaya yoldaşın '73 Ocak ayında tutsak düşüp, 18 Mayıs'ta katledilişinden sonra bir süre kesintiye uğrayan gerilla faaliyetimiz, 1980'ler gibi oldukça sancılı bir süreçte tekrar başlatılmıştır. Ki bu süreç Parti tarihimizde **Ali Haydar Yıldız ve Kaypakkaya** yoldaşların katledilmesi ve tutsaklıkların yaşanmasıyla Partimizin **birinci yenilgi** olarak değerlendirildiği sürecin ardından yaşanan zorunlu bir kopukluktur. Yani o dönem "gerilla faaliyetine ara verelim, sonra devam ederiz" gibi bir karar ya da yaklaşım yoktur. Subjektif gücün aldığı darbe ile yaşanan bir kesintidir bahsi geçen...

Şimdi gelelim daha sonra yaşanan kopukluğa; '94 yılında sizin de ifade ettiğiniz gibi Partimize örgütsel anlamda da ciddi zararlar veren darbe ve sonrasındaki tasfiyecilik çıkışların etkisi ile gerillada belimiz bir kez daha bükülmüş oldu. Bu süreçlere yaklaşımımızda ek sıkı baskı tutumların, daha fazla etkilenmemizde payı olduğunu söylemek gerekmiyor. Bölgede bulunan önderlik, bahsini ettiğimiz gelişmelere doğru bir politik tavır geliştiremedi. İşte bu dönem Dersim'de gerilla gücümüz oldukça geriledi. Ve en son noktada gerilla gücümüz objektif olarak tasfiye oldu. 1999 yılında **Yusuf Ayata, Fikret Vural, Hasan Ak-yol, Fehiman Bozgurt, Mustafa Toptaş** ve Zeynel Erdoğan yoldaşlar bölgeye gelmiştir. Dersim dağları, çilek Dersim halkı Partizanlarıyla yeniden buluşmuştu ki, yoldaşlar Nisan 2000'de Mercan Vadisi'nde çıkan bir çatışma sonucu şehit düştüler. Yarım kalan bayrak **Aşkın'a, Muharrem'e, Cafer'e** devredildi. Ve Dersim... İbrahimlerden, M. Şefik Karagaçlardan, Hayrettin Bakışlardan, Ünal Küçükbayraklardan, Perihan Çolaklardan, Barbaralardan, Demirdağlardan, Ayatalardan, Aşkınlardan bugün bize uzanan uzun bir destana mekân olan coğrafya. Evet, yoldaşlarımızın bıraktığı bayrak bugün ellerimizde ve taşıyoruz, sonuna dek de taşıyacağız.

Burada düzeltmek istediğimiz nokta, Partimizin hiçbir zaman Dersim ve Dersim'de gerilla faaliyetinden vazgeçmesi, ara vermesi, askıya alması gibi bir yaklaşımın olmadığıdır. **Tam tersine tarihimiz bu tip anlayışlara karşı ideolojik mücadelelerin tarihidir.** Bu konuda yanılı yorumlarla karşılaşmaktayız. Bu doğru değildir. Burada olmadığımız süreçler incelendiğinde yüzümüzün hep buraya dönük olduğu ve Karadeniz'in yanı sıra

ra Dersim'de de olma çabamızın-çalışmamızın olduğu görülecektir. Bugün burada oluşumuz da bunun göstergesidir.

Burada oluşumuz elbette dostlarımız ve halkımız tarafından coşkuyla karşılandı. Düşmanlarımızı pek hoşnut değil tabii. Dersim halkının gerillaya özeldede TİKKO gerillalarına karşı duruşu ayrıdır. Belli gerilemeler, kırılmalar yaşansa da Dersim'de gerilla deyince, Partizancılar deyince yine halkımızın deyimleriyle akan sular durur. Geçtiğimiz süre içinde burada olamayışımızın ve olduğumuz süreçteki hatalarımızın yarattığı belli sorunlarla, halkımızın sitemleriyle karşılaşılıyor.

İlk geldiğimiz dönemler köylerde ya da arazide köylülerle karşılaştığımızda tanık olduğumuz tepkiler oldukça duygulandırmıştı bizi. Anlaşılması açısından birini anlatayım;

Uzun yıllar gerillasına hasret kalmış bir köye doğru ilerliyoruz. Bizdeki heyecan, merak iç içe. Ve köye giriyoruz. Birçok köyde olduğu gibi burada da yoğun bir göç olmuş. Daha çok yaşlılar var. Yüzlerindeki çizgide tarih, gözlerinde özlem ve hala topraklarında kalıyor oluşun mağrur ve gururlu bakışı. Karanlıkta bir anayla karşılaşılıyor. Önce bizi başka dost bir örgütten sanıyor. Yaramazlık yapan evladına kızan bir annenin sevecenlikle yoğrulmuş tatlı öfkesiyle kızıyor. Sesine öfke yakıyor ama tutmuyor. "Ne oldu, yine mi geldiniz, yakızırtı yaşınıza, boyunuza posunuza, vururlar sizi", devamında Zazaca bir mırıldanma **"Simare, guneka cencia sima yes nene venca"** sonra **"kamo"** diyor. **"Partizancıyız"** diyoruz. Burada gerilla TİKKO'cudan çok Partizancı olarak anılmakta. Ana inanmıyor. "Yalan söylüyorsunuz" diyor yine öfkeyle. İnanmak isteyip de inanamamanın kararsız ve öfkeli sesi, nasıl da buluşmuştu bizdeki heyecanla. Sonra tekrar soruyor; "bakın doğru söyleyin yoksa..." Sözü bitirmeden önce etrafını gözleriyle kolaçan edip, kaşla göz arasında bizi kapadın çeri sokuyor. Ve başlıyor özelemlerini kucaklamaya, duygu ve düşünce bir sele evirildiği an. Ana "durun şöyle ışıkta bakayım, ben Partizancıları tanırım, oy ben size kurban olam! Nerdesiniz siz?" Evet, ilk defa karşılaştığımız ama ana bizi, biz anayı tanımıştık, tanışıklığımız çok eskiydi. Sonra dolan gözler, düğümlenen boğazlar ve bizi tek tek kucaklayan koca bir yürek, **tıpkı anamız gibi...**

Şunu söyleyebilirim; Dersim halkının silahlı mücadeleye ve gerillaya bakışında belli bir gerileme var. Yani gerillayı kurtuluşu olarak görmüyor ama onsuz da yaşamında bir şeyleri eksik görüyor. Tüm bunlara karşın Dersim halkı bizi yine bağrına bastı demek hiç de abartı olmayacaktır. Bu gerileme birden bire olmadı elbette. Biz bu gerçekliği tersine çevireceğiz. Bu da zaman alacak bunu da biliyoruz ancak doğru yaklaşımımızda bunun hiç de zor olmayacağını biliyoruz.

- **Kitle ve gerilla mücadelesi birbirinden koparılacak ele alınır ya da algılanır. Bu konuda gerillanın kitle faaliyetine bakışı ve ele alışı nasıldır?**

- Aslında az önce de belli yönleriyle değindiğimiz bu konuya burada tekrar vurgu yapmak bizce de anlamlı olacaktır. Tam da sizin dediğiniz gibi kitleden kopuk bir gerilla mücadelesi pratiği var. Bu sadece Partimizin ve ordumuzun yaşadığı bir sorun değildir. Bu, biz de dahil tüm devrimci hareketin bir sorunudur. Mücadelemiz birçok alanda kitleler için ama kitlelere rağmen sürmekte. Kitleler bir yerde, devrimciler bir yerde. İşçi sınıfından kopuk bir sendikal faaliyet, kitleden kopuk bir yayın faaliyeti, kitleden kopuk bir kültür-sanat faaliyeti, kitleden kopuk bir dernek faaliyeti, kitleden kopuk askeri faaliyet, kitleden kopuk illegal faaliyet, kitleden kopuk ajitasyon propa-

ganda... Oysa kitleden kopuk devrim olmaz! Böyle bir "faaliyet" varlık nedeniyle çelişen bir faaliyettir.

Biz gerillaya dönecek olursak; kitle çizgisinin doğru kavranmasıyla ve uygulanmasıyla da ilgili olan bu durum neticesinde halktan soyutlanan gerilla gücü, esas görevini yapmamakla kalmaz, suda balık olmadığı için, düşman saldırıları karşısında da yalnızlaşır. Kitleden savaşta katılım konusunda yeterli bir adım atılmadığı gibi kitlelerin desteğini almakta da sorun yaşanmakta. Tüm bunların sonucunda gerillanın hareket kabiliyeti darlaşmaktadır. Bu süreci yaşayan bir gücün kitlelere güveni daha da zayıflamakta, zayıf olan bağı daha da erimektedir. Bu noktada düşülen en dip nokta ise "kitlelerin devrime uzaklığı, devletle barışıklığı, kapılarını devrimcilere kapatmışlığı, adam olmazlığı"dir. Oysa **Lenin** yoldaş ne kadar da yalın bir şekilde ifade etmiştir **"Kapıları çalın açılacaktır!"**

Biz diyoruz ki; kapıları çalacağız ve kapılarımızı kitlelerle açacağız, çünkü tüm kapıları açacak olan kitlelerdir.

Burada Stalin yoldaştan da bir alıntı okumak çok yerinde olacaktır.

"Eski Yunan mitolojisinde ünlü bir kahraman olan Anteus, efsaneye göre, denizler tanrısı Poseidon'un ve yeryüzü tanrısı Ged'nin oğluydu. Anteus, kendisini doğuran, emziren, yetiştiren anasına pek çok bağlıydı. Bu Anteus'un yenmediği tek kahraman yoktu. O yenilmez bir kahraman olarak kabul ediliyordu. Onun gücü nerede yatıyordu? Onun gücü, döğüş sırasında ne zaman hasırın besleyen anaya dokunmasında ve bunun ona yeni güç katmasında yatıyordu. Ne var ki, onun bir zayıf yanı -şu ya da bu biçimde yerle bağının koparılması tehlikesi- vardı. Düşmanları onun bu zafafından yararlanan bir düşman çıktı ve Anteus'u yendi. Bu Herkül'dü. Herkül, Anteus'u nasıl yendi? Onun yerden ayağını kesti, kaldırdı, havada tuttu, toprağa dokunmasına imkân vermedi ve sonunda onu boğdu." (Stalin-Eserler, cilt 15, sf. 410)

Anteus'a güç veren, onu doğuran besleyen toprakken, gerillayı doğuran besleyen de kitlelerdir. Yani gerilla, gücünü halktan almaktadır. Bunun için savaşın başından itibaren halk kitlelerine dayanmak zorundadır. Bu durum savaşın hazırlanması kadar geliştirilmesi açısından da kritik bir yer tutmaktadır. Gerilla savaşının amacını şöyle koyuyor Konferansımız: **"Kitlelerin adım adım giderek artan bir şekilde iktidar mücadelesine her düzeyde katılımının sağlanması."**

Bunun için kitlelere gidecek, onlardan öğrenecek, onlardan aldığımız bilgileri derleyip toplayıp MLM süzgeçten geçirerek sistemleştirilecek ve yine onlara döneceğiz. Yani kitleden kopuk kitlelere... Bugün Dersim kitesini örgütlemek için buradayız. Ne yapmamız gerek? Önce Dersim kitesinin bugünkü gerçekliğini; ekonomik, sosyal, kültürel gerçekliğini vs. öğrenmek durumundayız. Düşmanın durumu, kitleler üzerindeki etkisi, devrimci ve komünistlere bakışı, özeldede gerilla savaşına bakışı, gerilladan beklentileri, eleştirileri... Bunu bilmeliyiz ki, sorunlarını, taleplerini doğru görelim. Doğru görelim ve buna göre politik ve örgütsel bir hat çizelim. Bahsini ettiğimiz genel politik örgütsel şeyler değil, anın, günün ihtiyaçlarına yanıt olacak şeyler. Kendi gördüklerimiz, görmek istediklerimiz değil yani.

"Dersim kitesini politikaya ilgili bir kitledir. Başta Partimiz olmak üzere tüm devrimci örgütleri tanıyabilir, bilir. Ama bugün örgütlenmeye gelmiyor, iş yapıyor, örgütlenmek istemiyor." Bu bir bilgi. Ama nasıl bir bilgi? Yetersiz, nedenlerden yoksun, bir sonucun ifadesi olan bir bilgi. Biz bu bilgiden bir politikaya, bir örgütlenmeye varabilir miyiz? Hayır! Bu bilgiyi derinleştirerek çok şey yapabiliriz. Bu Dersimli ne yer ne içer, nasıl geçinir, neye üzülür neye sevinir, birbiri hakkında ne düşünür, niye örgütlenmeye gelmez, bizim payımız ne bunda, niye açar kapısını gerillaya? O kadar çok sorumuz var ki yanıt bekleyen, yanıtları aradıkça onlarla olacak, buldukça onları örgütleyecek ve savaşacağız. Yani bir derinlik var, onu yakalayacağız. Bu derinleşmeyi kitlelerin içinde, onlarla yakalayacağız.

- **Gerilla mücadelesinin istenilen düzeyde olmamasının nedenleri nelerdir?**

- Devrimin stratejisini Halk Savaşı olarak belirleyen Partimiz, kurulduğu günden bu güne, kesintisiz bir mücadele hattı oluşturma çabasında olmuştur. 35 yıllık zaman dilimi içerisinde belli süreçleri yönetip başarılı pratiklere imza attık. Büyük fedakarlıklar sergileyip, nice şehitler verdik ancak buna karşın, savaş geliş-tirme ve süreklileştirme konusunda başarılı bir ivme gösteremedik. Bunu değerlendirir-

ken Halk Savaşı'nın kavranışından başladık tartışmaya. "Bir teorinin doğru biçimde kavranmadığı koşullarda, ne özgülleştirilebilmesinden ne de pratikte yol gösterici işlevinden söz edilebilir" diyor Konferansımız. İşte bizim Halk Savaşı içinde gerilla savaşını geliştiremeyişimizin dayandığı temel nokta da burasıdır.

Sürekliliği sağlanmış bir gerilla savaşı, gerilla bölgesinde Partiyi -önderliğini ve alt örgütlerini- örgütlemek zorundadır. Bundan şunu anlayalım; partiyi ordu içinde ve kitleler içinde örgütlemek. Ve tabii yerel faaliyet, gerilla bölgesinde gerilla savaşını destekleyen temel bir faaliyettir. Bizim şimdiye kadar süreklileştiremediğimiz noktalar buralardır. **Partinin yön vermediği bir ordu, kitleler içinde örgütsüz olan bir parti savaşı geliştiremez.**

Az önce kitleleri örgütlemekteki çarpıcı gerçekliğimizden bahsettik. Tekrar tekrar vurgulama ihtiyacı görüyoruz, çünkü bu sorunun diğer sorunların içinde daha özel bir yerde. Kitlelere gitmedik, gitmedikçe sınıf mücadelesinin sorunlarına yabancılaşmış, yer yer sektizme, yer yer bürokratizme düştük. Yenilemedik, yenileyemedik, gelişmedik, geliştiremedik...

Tüm bunların sonucunda savaşı geliştirip, süreklileştirme sorunu yaşadık. Gücümüzün nicel boyutunun yanıtı budur.

Bu olumsuzluğun ortasında olumlu bir şeyden bahsetmek gerekiyor ki, o da savaş ve savaşta ısrarımız! Bunu asla yitirmedik. Partimizin tüm yetmezliklerine karşın dayandığı temel dayanak budur. Dünyada ve ülkemizde silahlara vedanın en revaçta olduğu dönemlerde silahımızı bırakmadık elimizden! **Biz en güçlü silahın sağlam bir dünya görüşü ve iktidarın namlunun ucunda olduğunu '72 24 Nisan'ında keşfettik.**

Bugün sıkı sıkıya tutduğumuz bu gerçeklik, bizim niceliğimizi ve niteliğimizi ileriye taşıyacak en temel noktadır.

- Gerillanın ideolojik-politik eğitimi konusunda neler yapıyorsunuz?

Gerillanın eğitimi konusunda neler yaptığımızı değinmeden önce eğitime nasıl baktığımızı özetlersek daha anlaşılır olacaktır. Yaşadığımız teorik ve politik gerilik, bugün bu çalışmaların önemini daha da artırmaktadır. Devrimimizin bizlere yüklediği görevleri yapmanın birincil yolu sağlam bir dünya görüşüne sahip olmaktır. Bunu kuşanmanın birincil yolu da önce teorik olarak bilmek ve devamında kavramaktan geçer. Yaşadığımız önderlik sorunu, kitleleri ve Partiyi örgütlemek sorunu buralarda yakalanacak teorik derinlikle daha kolay çözümlenecektir.

Az önce bahsettik, önümüzde çok ciddi görevler durmakta. Konferansımız gerçekliğimizi aşan görevler koymamıştır önümüze. "Yakına ancak ileriye." Şiarımız bu, mütevazı bir hedef ve şiar. Mütevazılık zaten gerçekliğini bilmektir. Burada başarılı olmanın yolu da sağlam bir ideolojik, politik duruştan geçer. Biz bu duruşu politik eğitim çalışmalarıyla ve kitleler içinde olgunlaşarak yakalayacağımızı söylüyoruz.

Görevlerimizin başarılmasında, politik çalışma tüm çalışmaların can damarıdır. İçinde bulunduğumuz dönemde bizi bekleyen görevler bu tezin ruhunun kavranmasını gerektirmektedir. İçinde bulunduğumuz dönemden kastımızın bir yanı ideolojik, politik geriliklerimizdir. Bunları giderdiğimiz oranda kendimizden daha emin bir şekilde yürüyeceğiz. Politik çalışmaların önemini kavranamamasının bir sonucu olarak gerillanın politik çalışmaları çoğu kez pratik sürecin sonuna bıraktığı olmuştur. Oysa politik çalışma ne pratik çalışmanın önüne konmalı ne de pratik çalışmanın sonuna ertelenmelidir. **Yani pratikle iç içe ve sürekli eğitim...** Gerillada yaşamın içindeki her pratiğin eğitici bir yanının olduğunu unutmamak gerekir. Mesela her köye gidip bir deneyim yaratır, her köylüyle yapılan sohbet bir şeyler öğretir.

Neler yaptığımızı gelecek olursak; Gerillanın eğitiminin daha sistemli yapıldığı ve yoğunlaştığı dönem kişin barınak süreçleridir. Bu dönemlerdeki eğitimler teorik boyutuyla iki temelde ele alınmaktadır. Biri teorik-politik çalışmalar diğeri teorik askeri çalışmalar. Teorik-politik çalışmalarda konularımız her bir yoldaşın teorik-politik seviyesi göz önüne alınarak ve bu seviyeyi ileri taşımayı hedefleyen, alanın ve Partinin gündemleri paralelinde belirlenmektedir. Örneğin bu yıl yoğun bir program çıkardık. Temel konuları güncelleştirerek işlemek eğitimi anlaşılır kılmanın olmazsa olmazıdır. Mesela devlet konusu... Devlet gerçeğinin kavranmadığı yerde devrim asla kavranamaz. Biz bu yıl devleti anlatırken TC devletini de işledik. Parlamentosuyla, ordusuyla,

polisiyle, MIT'yle, eğitim kurumlarıyla, STÖ'leriyle, devlet nasıl bir devlettir? 85 yıllık kara bir tarihi olan TC devletinin bugünkü gerçekliği nedir? Bunlar kavranmadan ne kitleleri örgütleyebilir ne de düşmana karşı savaşabiliriz. Bu yıl çalışmalarımızdaki temel konuların başında 8. Konferansımızın gündemine paralel Halk Savaşı-gerilla savaşı ve kitleler meselesini aldık. Sınıf mücadelesinde partinin önemi, partimiz ve ordumuz arasındaki ilişki, SBKP, ÇKP ve TKP/ML tarihi, partimizin programatik görüşleri, Maoizm ve daha bir dizi konu teorik-politik çalışmalarımızın konularındaydı. Bu arada bu yıl çalışmalarımızda tasfiyecilik ve üzerimizdeki etkileri üzerine de tartışmalar yürüttük. Dünyada ve ülkemizde devrimin, silahlı mücadelenin üzerinde şiddetli tasfiyecilik rüzgarları estirilmediği bir süreç yaşanmakta. Partimiz esasta buna karşı diri durmayı başarmıştır. Ancak en anlaşılır basit tanımla burjuvazinin üzerimizdeki etkisi olarak tanımlayacağımız tasfiyeciliğin bizde de bazı ko-

nularında etkisinden bahsettiğimiz yerde bu konuları da eğitimimiz kapsamına aldık. Gerilla yaşamında güncel takip etme olanakları kısıtlıdır. Bu da çok ciddi dezavantajlar yaratır. Kitlelerin gündeminden kopan, düşmanın gündemini takip edemeyen bir gerillanın neye karşı ve kimin için savaşacağı bilinci silikleşir. Biz bu konuda gündemi takip etmeye önem veriyoruz. Radyocu yoldaş daha detaylı anlatacaktır. Sadece gelişmelerden haberdar olmak değil yorumlamak da gereklidir. Kış sürecinde günlük gelişmelerin takip edilip yorumlaması için hemen tüm yoldaşlar görev almakta ve birliğe sunmaktadır.

- Dersim'de diğer devrimci ve ilerici yapılarla ilişkileriniz nasıldır?

Partimiz tarihine az çok vakıf olanlar, Partimizi tanıyanlar bilir ki; Partimiz devrimci örgütlerle ilişkilerinde hep örnek tutumlar sergilemiştir. Onlardan öğrenmesini bildiği gibi deneyimlerini taşıma, ortak iş yapmada olgunluğunu elinden bırakmamıştır. Bırakalım sorun yaşamayı dışındaki örgütlerin yaşadığı sorunlarda bile çözümünü zorlayarak, birleştiğimiz bir geleceğe sahiptir. Bu gerilla için de böyledir. **Gerilla bölgelerinde bu ilişkiler daha bir önem arz etmektedir.**

Diğer örgütlerle ilişkilerde eylem birlikleri, meselenin önemli bir yanını oluşturmaktadır. Eylem birliklerine bakışımız en son olarak Partimizin 7. Konferansında yeniden karar altına alınmıştır. Buna neden ihtiyaç duyduk; çünkü önemiyoruz, doğru bir anlayışımız da var. Bu daha kalıcı olmalı ki bir gelenek olarak yanına taşınsin. Biz ilkelimiz ters düşmediği koşullarda, A/P'da serbestlik ilkesi koşulu ile birçok gündem üzerine dostlarımızla iş yapmaya çabalar, var olan çabaları da bu temelde ele alırız. Bundan herkeste iş yapmaya açık olduğumuz anlaşılmalı, aynı zamanda seçici davranırız ve bunun gerekli olduğunu düşünürüz. Bunu belirleyen de yine devrim anlayışımız ve ilkelerimizdir. Bu konuda Partimizin değil ama diğer örgütlerin bazı hatalı tutumları olmuştur. Bunun sıkıntısını yaşayanlar da yine kitleler olmuştur.

Bölgede bizim dışımızda PKK ve MKP'nin de gerilla faaliyeti var. Arkadaşlarla dönem dönem karşılaşıyoruz. **İlişkilerimiz devrimci dayanışmanın gereği olarak oldukça olumludur.** Dostlarımızla ilişkimizin düzeyini, seyrini belirleyen devrim kaygısı olduğu sürece dar grupçu kaygılarla hareket edilmez. Bugün PKK'yi tanımak Kürt ulusunu tanımaktır, PKK'yi anlamak Kürt ulusunu anlamaktır. Ve biz buna ihtiyaç duyuyoruz. Onların savaş deneyiminden öğrenmek bir zorunluluktur. Arkadaşlar gerilla mücadelesi konusunda özellikle taktiksel olarak ülkemiz dağlarında iyi bir sınav vermekteler. Bunu küçümsemek,

görmezden gelmek savaşı anlamamaktır. Böyle bakıldığı yerde de sorun yaşanacağını sanmıyoruz. Biz dışımızdaki örgütlerin gerçekliğini gördükçe, çözümledikçe kendi olumluluklarımızla, hatalarımızla da yüzleşiyoruz.

MKP'li arkadaşlar açısından da yaklaşımımız budur. Onların da doğrularından öğrenmeye, hatalarından ders çıkarmaya çalışıyoruz. **Bölgedeki hiçbir örgütlü dışımızda olgular olarak görmüyoruz, bölge halkını ilgilendiren, bölge halkıyla ilişkilenen her şey bizi yakından ilgilendirir.** Yani sıra düşmanımıza silah doğrultanların neden ve nasıl doğrulttuğuna bakar ve bu duruşunu sahipleniriz.

- Dersim halkına bir mesajınız var mı?

Dersim halkına diyeceğimiz çok aslında. Çünkü Dersim halkına borcumuz çok. Yiğit kızlarını oğullarını verdi kavgamıza, kapısını açtı, kuru ekmeğini, torağını paylaştı. Ama biz onları kavganın sahibi yapamadık. Yani örgütleyemedik, savaştıramadık. Onlarla onların so-

meklanırken, öte yandan bizi yaşama bağlayan ideallerimiz ve özgürlük tutkumuz var. İşte bu özgürlük tutkusudur tutsakları direngen ve baş eğmez kılan. Ve dağlar benim için daha anlamlı ve ayrı yerde durmaktadır. Kaldığım zindanda gerilla tutsakları vardı. Bu yoldaşları buradan, yani dağlardan selamlamak istiyorum. Tutsak gerilla yoldaşlar için dağlar hasretin adidir. Gerillaya dair sohbetin yeri ayrıdır o yoldaşlar için, gerilladan gelen bir ses ayrıca heyecanlandırır onları. Gazetelerin sayfaları gerillayı arayan gözlerle çevrilir. Gerilla onlar için gelecektir. Belki bedenleri tecrit hücrelerinde tutsak olabilir. Şunu çok iyi biliyorum ki bilinçleri, yürekleri hep bizimle, burada yürüyüş kolumuzda, konaklama yerimizde, düşmanla çatışmalarımızda yanı başımızdalar. Soluklarını, heyecanlarını, düşmana olan kinlerini bizimle birlikte yaşıyorlar. Biz de onlarla birlikteyiz. Zindanlar ve dağlar birbirine uzak olsa da içerde bizimkilerle buradaki bizimkiler yan yanadırlar. Yoldaş ol-

Gerilla
Gece güne devrildiğinde
sabahın beşinde
cellatlara inat
yine kalktı ayağa gerilla
upuzun bitmek bilmeyen patikalarda
heybetlice selamlıyor
geçit vermez sarp kayalar
halkı için düşmüş kavgaya
gün gelir pusuda
şehit düşer çatışmada
ağlamayı bilmez gerilla
düşen yoldaşı için
bir kurşun fazla sıkır düşmana
gün boyu düşmana kan kusturan
halkların silahı elinde yine
düşmanı bekliyor gerilla
düşünmüyor ölümü gerilla
ey zalim düzen
tanı bizi tanı bizleri
bizler İbrahim'in yolunda
proletarya güzergahında
TIKKO safalarında
sıra neferyiz....
Savaş

maktır bizi özgür kılan. Partidir bizi birleştiren, hedefimizdir önümüzü aydınlatan.

- Eski bir tutsak yeni bir gerilla olarak şu an tutsak olan yoldaşlarınıza ve dostlarınıza bir mesajınız var mı?

Öncelikle tecrit ve tredman zincirinin henüz kırılmadığı gerçekliğiyle tüm tutsaklar şunu bilmelidir ki; sekiz yıldır sürdürdükleri onurlu direniş anlamsız ve boşuna değildir. Bizler devrim mücadelesini yükselttiğimiz oranda tecrit ve tredman zinciri parçalanacaktır. Düşmana siktüğümüz her kurşunda, indirdiğimiz her darbeye onların direnişlerinden de güç alıyor, çoşkulanıyoruz. Zindanlar katliamında ve tecrite karşı mücadelede şehit düşen her devrimcinin hesabını soracağız. Bedel ödeyen tüm yoldaşlarımız ve dostlarımız iyi olsun ki, elimizde tuttuğumuz silahlar bu dağlarda yankılandığı sürece gelecek bizimdir. **Nergiz Gülmez ve Muharrem Horoz** yoldaşlarımız ölümsüzleşirken sözümüzü verdikleri onlara, o yoldaşlar bizim susmayan namlularımızda yaşamaktadır. Bunu dost ve düşman bilmelidir.

Karadeniz'den Dersim'e... Bütün diyarlarda savaşmaya devam edeceğiz!

- Karadenizli bir gerilla olarak buradasınız. Sizi Karadeniz'den Dersim'e getiren etkenler nelerdir?

Savaş; Karadeniz'den gelen bir gerilla olarak bu soruya değişik şekillerde cevaplar verilebilir. Benim için en önemli nedenlerden biri, Partimiz için Dersim'in önemli bir yeri olmasıdır. Deyim yerindeyse Partimiz Dersim'de doğmuş, bu topraklarda gelişmiştir. Bu anlamda Dersim'in anlamı benim için de bambaşkadır. 1938'lerden beri katliamlara uğrayan, köyleri yakılan bir coğrafya burası. Tarihi acıların, sürgünlerle dolu. Halkımızın yaşadığı acıları dindirmek, hepimizin kardeş olduğunu göstermek için buradayım. Bu konuda **Kazım Koyuncu**'nun çok güzel bir sözü var; "Dağların ve denizlerin çocukları kardeşler" diyor. Koyuncu'nun bu sözü her şeyi anlatıyor. Aslında benim için çok önemli bir sözdür bu. Şunu tüm içtenliğimle söylüyorum, **ben Karadenizli biri olarak Kürt halkının içinde, yani Dersim'de gerilla mücadelesinde yer almaktan onur duyuyorum.** Buna benzer duyguları diğer Karadenizli halk çocuklarının da taşıdığına inanıyorum. Aynı şekilde Karadeniz'de mücadele içerisinde-

de olup da şehit düşen Dersimli ya da Kürt yoldaşlarımız var. Bu yoldaşlarımızın varlığı birçok şeyi açıklıyor. Bizim mücadelemiz Karadeniz'de, Dersim'de dahası ülkemizin bütün topraklarında büyüyecek; biz bütün diyarlarda savaşmaya devam edeceğiz.

- TKP/ML yıllardır Karadeniz bölgesinde gerilla mücadelesi veren bir örgüt... Bunun hem siz hem de Karadeniz halkı üzerinde ne gibi etkileri oldu? Bölge halkının gerillaya bakış açısı nedir?

Partimizin yıllardır Karadeniz'de faaliyet göstermesi benim mücadele içerisinde olmamda ve hem de şu anda gerilla olmamda çok büyük bir etkidir. Yoldaşlarımızın Karadeniz'de gösterdikleri onurlu mücadele beni kavgaya bağlayan şeylerin başında gelir. Partimiz, verdiği Halk Savaşıyla faşizme ve bizi sömüren düzene karşı bizleri aydınlatı. Ben o zamanlar örgütlü biri değildim. Köyümüze gelen gerillaları anlamaya, söyledikleri şeyleri kavramaya çalıştım. Bizim sorunla-

rumıza ilişkin şeyler söylüyorlardı. Karadeniz halkı üzerinde TC'nin yarattığı korkular vardı. Gerillayı çok fazla tanıyorlardı. Genel olarak devrimcileri tanıyorlardı. Bu da doğal olarak düşmanın yaptığı manipülasyonların halkı etkilemesini doğuruyor. Düşman "onlar terörist, onlar sizi öldürür" gibi şeyler söylüyordu. Gerillalar köye geldiğinde insanlarda bir panik havası, sağa sola kaçışmalar olurdu, ama bu korkularının yersiz olduğunu gerillayı tanıyınca anladılar. Yoldaşların anlatımları şeylerin doğru şeyler olduğunu gördüler. Yoldaşlar, devletin ormanları nasıl talan ettiğini, bu talan sonucunda orman köylüsünü nasıl sömürdüğünü somut örnekleriyle anlatıyor ve halk nezdinde bir güven uyandırıyor. Artık köylüler yoldaşlara "bizim çocuklar" demeye başladılar. Onlar anlayıcı ki faşizmin anlattığı şeyler tamamen yalan. Düş-

man korktuğu için bu yalanları söylüyor. Yani kısacası benim örgütlenmemde ve de gerillaya katılışımızda yoldaşların Karadeniz'deki faaliyeti belirleyicidir. Karadeniz halkının düşüncelerinde de büyük değişiklikler oldu. Gerillanın niçin dağlarda olduğunu, amaçlarını biliyorlar artık.

- Dersim halkının gerillaya yaklaşımını nasıl buldunuz?

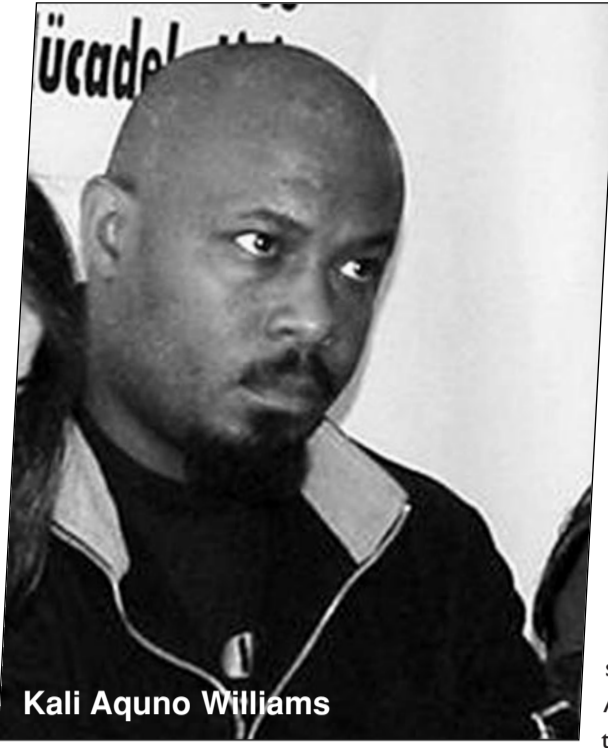
Bir Karadenizli olarak alışık olmadığım bir coğrafyaya geldim. Bizler de ezilen bir toplumdandayız. Bazı konularda hem yaşamlarımız hem de yaşadıklarımız birbiriyeli benzerlikler taşıyor. Benzer acılar yaşadığımız bizlere. Dersim halkının sıcakkanlığı, içtenliği ve gerillaya bakışı noktasında Karadeniz halkına nazaran ileri bir durumu var. Bunda belirleyici etken de sisteme yaşadıkları çelişkilerin daha derin olması ve devrimcilerle özelden de Partimizle tanışıklıklarının eskiye dayanmasıdır. Ve devrimcilik, gerilla halkın bir parçası olmuş. TC'nin baskılarına, katliamlarına rağmen gerillaya olan sevgileri-saygıları bitmiyor. Bu anlamda benim nazarımda Dersim'in yeri bambaşkadır. Ben Dersim'de yeni biriyim ama kısa zamanda yaşadıklarım, gördüklerim bunları söylemeye yetiyor. Dersim halkının ezilmişliğini, hor görülme durumunu anlamak ve onları sahiplenmek için Dersim topraklarında, TIKKO safalarında mücadele vermektен onur duyuyorum.

- Siz aynı zamanda güzel şiir de yazıyorsunuz. Gerillada olmak duygu dünyanızı zenginleştirmiş olmalı...

Aslında güzel şiir yazmaktan daha önemlisi yaşananları yazmaya çalışıyorum. Bu harika bölgede yazmamak olur mu? Bu benim için gerçekten bir etken. Dağları, ovaları, yaylaları, kırları olan Dersim'de bir de gerilla isen tüm bunların birleşmesi ilham kaynağı oluyor. Kışın yeşil arazi bembeyaz bürünür, kayalar isyan ediyor kışa, gerilla baharı bekliyor diye haykırıyor. Ben şiir yazmaya burada başlamadım, ama buraya geldiğimden isyanım, kavgaya olan güvenim, düşmana olan hıncım, bana şiir yazmamda yol gösteriyor. Bunlar bana mücadelede ışık tutacak. Bunun için bizler iyi birer savaşçı olacağız. Ama aynı zamanda iyi okuyan, yazan politik gerillalar da olacağız. Savaşarak kazanacağız, savaşarak yıkacağız zulmün duvarlarını, bizler kazanacağız! Yaşasın Halk Savaşı!

*[Şiir yazıktır, gençliğinizi yakacaklar yine!]

(Devam edecek)

Kali Aquino Williams

- ABD seçimleri hakkında görüşlerinizi almak istiyoruz. Malum ABD seçimleri sadece ABD halkını değil tüm dünyayı etkiliyor. Özellikle ülkemizde de Barack Obama'nın adaylığı oldukça ilgi çekmekte. Bu nedenle ABD'deki mücadeleci kitlenin yaklaşımını merak ediyoruz.

- Bu seçimler gerçekten çok önemli. Bizim görüşümüzde bu seçimler ABD emperyalizminin öntümüzdeki 20 yıl boyunca izleyeceği hattın belirlenmesinde etkili olacaktır. 2 seçenek var. McCain ve Obama. Seçim Bush döneminin temel siyasi hattının tercih edilip edilmemesiyle ilgilidir.

- Mc Cain'in seçilmesi halinde Bush'un 3. dönemi olacağı iddia ediliyor.

- Doğrudur. Burjuvazinin bu kesimi halen atmaları gereken adımlar olduğunu düşünüyor ve önemli bir güce sahipler. Bu kesimin sadece dış politikada değil iç politikada da eğitim ve sağlık hakkı veya kürtaç gibi konularda kapsamlı projeleri bulunmaktadır. Bu yönünde Yüksek Mahkemenin tersi bazı kararlarına rağmen adım adım ilerlemeyi tercih ediyorlar. Öntümüzdeki 20 yıl içinde ABD'de sarı değişimler olacağını öngörmekte ve bu doğrultuda ülke içinde ulusal güvenlik devletini oluşturma yönlü adımlar atılmaktadır. Bu aslında yeni bir şey değil. 50'li yıllardan bu yana uygulanmaktadır. Ama bu dönemde daha açık, daha faşizan şekilde hayata geçiriyorlar. Bu, ülke içinde beyaz üstünlüğünü korumaya ve geliştirmeye dönük bir çabayı da içermektedir ve oldukça tehlikelidir, çünkü bu politika aynı zamanda beyaz işçi sınıfının da yanlarına çekilmesi hedefini içermektedir. McCain'in seçilmesi bu anlamda bu politikanın derinleşmesini sağlayacaktır.

Obama ise temel olarak emperyalizmin temsilcisidir ve uluslararası açıdan ele alırsak örneğin İran'a, Filistin'e yönelik politikası McCain'den çok da farklıdır. Obama'nın etkisi ABD

Obama'nın işi muhalefeti bölmek...

Aşağıdaki röportaj 18-20 Haziran tarihlerinde Hong Kong'da gerçekleştirilen Halkların Uluslararası Mücadele Ligi'nin (ILPS) 3. Kongresi'ne ABD'den katılan ve ABD'li siyah hareketi içinde önemli bir yere sahip olan Malcolm X Taban Hareketi'nden Kali Aquino Williams'la yapılmıştır.

çinde toplumsal hareket içinde kafa karışıklığı yaratmasıdır. Örneğin ABD'de savaş karşıtı hareket içinde şimdiden bölünmeler görülmektedir. Hareket içinde Obama'ya zaman tanıma yönlü fikirler öne sürülmektedir. Çok uzun bir tarih boyunca baskı gören bir etnik temelden gelmesinin bu yönlü olumlu adım atmasını sağlayabileceğini iddia ediyorlar. Obama da bunu bildiği için halkın duymak istediklerine uygun, daha sempatik gelecek konuşmalar yapmaktadır. Temel politikalarda Obama'nın bir değişiklik getirmesi mümkün değildir. Ancak Obama ile McCain arasında hiçbir fark olmadığı da iddia edilemez. Ancak bu fark genellikle iç meselelerde görülmektedir. Örneğin McCain yönetimine nazaran Obama yönetimi altında iç politikada demokratik alanın görece daha fazla olacağını öngörmek mümkündür. Ulusal güvenlik devleti oluşturma konusunda da McCain'e nazaran daha uzun bir yol izleyecektir.

Benim gözlemim Obama'nın özellikle toplumsal hareket içinde ve halk arasında diğer başkanlık seçimindeki adaylara nazaran çok daha büyük bir etki yarattığı ve farklı kesimlerin ilgisini çektiğidir. Bana göre Obama daha öncesinde Kara Panterler Partisinin dağılmasıyla sonuçlanan politikaları uygulayacaktır. Örneğin siyahlar üzerinde ayırıcılığı bir nebze kaldırarak ve siyah burjuvaziyi destekleyerek siyah hareketini bölmeye, dağıtmaya çalışacaktır. Çünkü desteğini koruması gereken ve üzerinden yükseleceği bir siyah topluluğu olmak zorundadır.

Şunu da açık olarak söylemeliyiz ki Obama'nın özellikle siyah hakları konusunda hiçbir programı yoktur, söylediği somut tek bir söz bulunmamaktadır. Aynı zamanda belirli konulardaki görüşlerinin sağcı bir ırkçıdan farkı bulunmamaktadır.

- Üniversitelerde öğrenciler, gençler arasında Obama'nın

büyük bir coşku ile karşılandığını okuyoruz. Yine tüm toplantılarında her yerde "Değişim" sloganını görüyoruz. Değişim isteği ve coşkuyu göz önüne aldığımızda devrimciler açısından koşulların geliştiği fakat bir devrimci önderlik sorununun kendisini gösterdiği fikri oluşmakta bizde. Bu konuda sizin yorumunuz nedir? Demokrat Partinin bu yönelimi sömürmesini, yarattığı yanılsamayı nasıl engelleyebilirsiniz?

- Obama'nın seçim kampanyasının büyük bir etki yarattığı açıktır, bu göz ardı edilemez. Reformistler Obama konusunda kitlelerde büyük bir umut oluşmasına neden oldular. Özellikle Obama'nın Irak savaşına karşı oy kullanması bu yanılsamaların yayılmasına sebep oldu.

Önemli olduğunu düşündüğüm nokta Obama'nın kampanyasının etrafında ortaya çıkan bu büyük enerjinin devrimci güçler tarafından doğru okunması gerektiğidir. Bu seçimi Bush yönetiminin politikaları açısından bir referandum havasına sokmaktadır. Yalnızca Irak ve Afganistan gibi uluslararası konularda değil aynı zamanda çok sayıda iç meseledeki politikalar nedeniyle bir referandum olarak algı-

lanmaktadır. ABD'nin dünyayı yönetme hakkının olduğunu kabul edilmesidir. Bunun sonucunda 50'li yıllarda görülen güvenliğin artırılması yönlü beklentiler pekiştirilmektedir ve muhalefet ABD emperyalizminin çıkarı doğrultusunda yönlendirilmek istenmektedir.

2 çeşit değişim vardır. Biri temel değişimdir ve bu devrimdir. Diğer değişim ise "geçmişin şanlı" günlerine, eski güce sahip olmaktır.

Devrimci perspektiften baktığımızda Obama'nın başkanlığının çok da kötü olacağını düşünmüyorum. Hatta söz konusu yanılsamaların anlaşılmasını sağlayacağını düşünüyorum. Bush'un 8 yıllık döneminde muhalefet güç kaybetti ve bizim devrimci bir projeye bu süreci tersine çevirmemiz gerekmektedir.

Ancak McCain'in yaşlı olması gençlerin ve orta yaşlardaki insanların desteğini almasını zorlamakta. Aynı düşünceleri, sosyal tabanı, dünya bakışını paylaşmaları mümkün değil. Amerika'nın toplumsal anlayışı 1940'lardaki 50'lerdeki gibi değildir.

Bu açılardan ele aldığımızda şayet Obama ordunun desteğini almazsa bir nevi askeri darbenin gerçekleşeceğini öngörebiliriz.

- Obama'nın siyahlarda büyük coşku yarattığını biliyoruz. Ancak ülkemizde de deneyimlerimizden biliyoruz ki Kürt ulusal mücadelesine karşı en yoğun saldırıları düzenleyenler-bunlara iştirak edenler arasında Kürt kökenlileri görüyoruz veya Alevilere yönelik katliamlarda Alevilerin oy verdiği sözde sosyal demokratların hükümette olduğunu biliyoruz. Kendisinden olduğunu düşündüğü insanların hükümetteyken kendisini koruyacağına inanan kitlelerin bu saldırılara maruz kaldıklarında direnmemek öte bu yöneticilerden beklentiye girebildiğini biliyoruz. Yani sorun esasında yöneticilerin kişisel özelliklerinde değil sistemin içinde olmalarında, düşman safında olmasındadır. Bu nedenle Obama'nın başkanlığının ABD'de ulusal sorunu

olumsuz etkileyeceği fikri bizde oluşmakta.

- Bu zaten onun işi. Onun görevi ABD'de ulusal talepleri tasfiye etmektir.

- İnsanlar çözüm beklerken sorunların daha da derinleştiğini görecekler...

- Örgütümüz Obama'nın adaylığı konusunda ortaya çıkan beklentiye eleştirel yaklaşmaktadır. Örgütümüz Obama'nın adaylığının ilk döneminde ağıktan karşı çıkıyordu, Obama emperyalisttir ve yanılsamalara kapılmamalıydık di-yorduk ancak adaylığı kesinleştikten sonra kitlelerde ortaya çıkan coşku ve beklenti nedeniyle taktiksel olarak geri adım attık. Doğrudan Obama'ya oy vermeme çağrısında bulunmuyoruz. Bu kitlelerle bağımızı, sosyal tabanımızı zayıflatacak ve tecrit olmamıza neden olacaktır. Daha çok eğitime ve esas çıkarlarımızı anlatmaya, temel sorunların çözümünü aktarmaya yoğunlaşıyoruz. Obama başkan olduktan sonra temel taleplerimizi kabul etmeyecek. Biz de o zaman "ne bekliyordunuz zaten" sorusunu soracağız. Bakın diyeceğiz Filistin'de ne yapıyor, Irak'ta ne yapıyor. Çünkü sınıfsal programı bi-

zim taleplerimize karşıttır.

İnsanlara gittiğimizde, "tamam, sana oy verme demiyoruz ama niçin veriyorsun, ne bekliyorsun, nasıl bir çözüm istiyorsun" diye soruyor, netleşmeye çalışıyor.

J. F. Kennedy dönemine benzetiyorum Obama'nın adaylığını. JFK Eisenhower'ın başkanlığının ardından McCarty döneminden sonra gelmişti ve kitlelerde büyük beklentiler vardı, keskin sol söylemlerde bulunuyordu. Ve iktidara geldiğinde ilk işi muhalefeti bölmek oldu. Zaten onun görevi de buydu. JFK nasıl ABD'de devrimci solu tasfiye ettiyse Obama da benzer bir görevle muhalefeti parçalamaya çalışacaktır. Bizlerin tarihi anlayarak aynı hatalara düşmememiz gerekmektedir. Bu nedenle Malcolm X Taban Hareketi olarak mümkün olan tüm kesimlerle ittifaklar kurarak emperyalizme karşı çıkıyoruz. McCain başa gelirse işimiz daha kolay olacaktır çünkü böyle olduğunda düşman daha net görülecektir. Obama'da bu daha zor olacaktır çünkü halkla ilişkilerini iyi kullanıyor.

- Gazetemiz aracılığıyla okurlarımıza iletmek istediğiniz mesaj var mı?

- Türkiye bizim için ilginç bir ülke, ülkenizi incelemeye çalışıyoruz. Bir yandan AB'ye üyelik çabası diğer yandan ABD'nin bölgede askeri ittifak yaptığı İsrail'le birlikte en önemli ülke olması ilginç çekiyor. Doğallığında emperyalizmin öntümüzdeki dönemki politikalarında Türkiye'nin yeri daha da önemli hale gelecektir. ABD'nin Ortadoğu politikalarında Türk egemen istekleri de daha fazla rol almak isteyeceklerdir. Bu, ülkenizde anti-emperyalist devrimci güçlere önemli görevler düştüğünü bize göstermektedir. Aynı zamanda her iki ülkedeki devrimci güçlerin birbirinden daha fazla öğrenmesini, deneyim paylaşmasını, dayanışmasını ve birbirine daha fazla yakınlaşmasını sağlamalıdır.

- Bize zaman ayırdığınız için teşekkür ederiz.

- Ben de teşekkür ederim.

Obama'nın iç politikada en ciddi sorunu ulusal soruna yaklaşımı

- 8 yıllık Bush döneminin ardından hem ABD'de hem de dünya genelinde ABD hükümetinin teşhir olduğunu görmekteyiz.

nasıl yorumluyorsunuz ve McCain'in başkanlığı elde etme şansına sahip olduğunu düşünüyor musunuz?

Şansını sürdürdüğünü, Obama'nın zaferi garanti edebilecek bir farkı yaratamadığını görmekteyiz. Siz bu durumu

nasıl yorumluyorsunuz ve McCain'in başkanlığı elde etme şansına sahip olduğunu düşünüyor musunuz?

- McCain'in başkanlık için şansının oldukça ciddi olduğunu düşünüyorum. Obama'nın iç politikada en ciddi sorununun ulusal soruna yaklaşımı olduğunu düşünüyorum. Siyahların, Hispaniklerin (Latin Amerikalılar) taleplerinin yanı sıra beyaz işçi sınıfının taleplerini birleştirmesi gerekir.

Yeterince eğitim görmemiş, kozmopolit olmayan ve beyaz üstünlüğüne inanan beyaz işçi sınıfının Obama'yı desteklemesi zor. Ama beyaz işçi sınıfının, Avrupa kökenlilerin yoğunluk kazandığı

Iowa eyaletinde Obama'nın Hillary Clinton'u geçmesi, dürüst olmak gerekirse beni şaşırtmıştı ve bu onun burjuvazinin belirli bölümlerinin desteğini aldığını, adaylık şansının yüksek olduğunu anlamamı sağlamıştı. Burjuvaziden ciddi bir destek ve yardım aldığı ortadadır. Ancak California'ya, New York'u ve Pensilvanya'ya kazanamadı. Bu üç eyalet de seçimde tüm oyların beşte ikisini oluşturmaktadır. California ve New York'u alanın seçimi kazanma şansının yüksek olduğu sıkça vurgulanır. Bu nedenle McCain bu iki eyalete alabilirse Obama'nın şansı olmayacaktır. Obama'nın California'ya alabileceğini düşünüyorum

ama New York için emin değilim. Şu an net bir tahminde bulunmak kolay değil. Bu konuda öntümüzdeki aylarda ekonominin durumu da etkili olacaktır. McCain ordudan destek almış durumda. Obama'nın finans kapital çevresinden desteği garantilemesi gerekmektedir. Obama'nın Irak'ta asker sayısını giderek azaltma ve askeri üslerle işgali sürdürme fikrine karşı McCain Obama'ya Irak'a beraber gitme teklifinde bulundu ve böylece kendi deneyimini göstermeye çalıştı. Çünkü McCain aynı zamanda Vietnam'da savaş esiri olduğu için bu konuda kendine güveniyor. Bu nedenle Obama'nın McCain'in meşruiyetine karşı gelmesi çok güç. ABD başkanının orduyla iyi ilişkiler kurması ve ordunun desteğini alması şarttır.

Her toplumun belirli bir kültürel, ahlakî ve ideolojik şekillenışı vardır. Bu durum toplumu şekillendiren temel organ olan devlet iktidarının kimin elinde olduğuna göre farklılık gösterir. İktidarın toplumun büyük bir çoğunluğunun emeğine, alınterine el koyan bir sınıfın elinde olduğu bir toplumsal sistemde kuşkusuz toplumun bu sınıfın değer yargılarına göre şekil alması kaçınılmazdır. Tarih boyunca iktidarı ele geçiren sınıflar bunun sürekliliğini sağlamak amacıyla topluma kalıba döken temel yasaları kendi çıkarlarına göre koymuştur. Egemenler kendi iktidarlarının meşruluğunu sağlamak için toplumun tüm hücrelerine nüfuz eden bir değerler sistemi yaratır. Bu ilkel toplumdaki, köleci topluma, feodal toplumdaki kapitalist topluma kadar böyle olmuştur. Kuşkusuz sosyalist toplumda da böyle olması kaçınılmazdır, ancak burada fark iktidarın işçi sınıfı ve emekçilerin elinde olmasıdır.

Devletin ideolojisi altında biçimlenen toplumda yetişen bireyler de bu kültüre göre şekillenir. Bugün bu kültürün temelinde ise **bireycilik** ve **bencilik** vardır. Kendinden ve çıkarlarından başka hiçbir şey düşünmeyen, bunun için doğayı ve insanı yok etmekten geri durmayan bir avuç asalağın kültürü toplumun bütününe yayılmıştır.

Bencilik, bireycilik ve özel mülkiyet bu toplumsal sistemin ideolojik temel taşlarını oluşturur. "**Gemisini kırtarıran kaptan**", "**Bana dokunmayan yılan bin yıl yaşasın**" anlayışı topluma hâkim kılınmaya çalışılır. Çünkü ancak bu şekilde egemenlerin iktidarı insanlar için anlaşılır bir durum olabilir.

Bu ruh ve duygu dünyası ile büyüyen birey için dünyanın merkezinde sadece kendi ihtiyaçları vardır.

Tüm bunlarla birlikte genel değer yargılarının aksine yüreği halkın acıları ve özlemleri ile çarpanlar da eksik olmaz. İşte devrimcilerin rolü tam da burada ortaya çıkar. Yaşamının önemli bir bölümünü bu kültür altında geçiren birey ancak buna karşı savaş verdikçe kirlenmişliğinden arınır, yeni bir kültür, yeni bir kişilik edinir, devrimcileşir. Bu elbette çok sancılı, insana acı veren bir gelişimdir. Çünkü on yılların yarattığı şekillenışı kırmak gerçekten de zordur. Bunun için büyük bir cesarete, inanca, kararlılığa ve en önemlisi de bilince sahip olmak zorunludur. Yüreğini yakan kavgaya ateşi

alazlandıkça toplumun kirlerinden arınırsın. **Hâkim sınıfların sunduğu bencil yaşamı reddetmek, düşüncelerine uygun bir yaşam örneği büyük bir çaba gerektirir.** Devrimci değerleri kazanmak bunun için emek harcamaktan ve bedel ödemekten geçer. Emek harcadıkça, köz harlandıkça yeni bir değerler bütünü oluşur. Bir insan için en büyük zorluklardan biri kendi içindeki savaşıdır. Çelişkilerle dolu

olan yaşam ancak sürekli bir mücadele içinde ileriye doğru bir değişim ve dönüşüm sağlayabilir. Bu değişim ve dönüşümün, sıçramanın tarihimize sayısız örnekleri vardır. Bu değişimin en önemli unsuru ise, geçmişini bir kenara koymak, yaşamındaki onlarca şeyden vazgeçmek-

di. Milyonlarca emekçinin kurtuluş kavgasının bir neferi olarak yapıya bir tuğla oldu.

Gerillayla buluşmasını yeni bir yaşamın adımı olarak gören Hakan Karabulut yoldaş artık dünyanın en mutlu insanıdır. "**Bugün nişanımınla buluştum,**

rüttü.

Her yoldaşımızın mücadelesinden yaşamından öğreneceklerimiz vardır. Kimi yoldaşlarımızın düşman karşısındaki militanlığı öne çıkarken kimi yoldaşlarımız halka bağlılığı, Partiye sonsuz inancı öne çıkar...

"Eğer harcanan bir emek yoksa yaratılan bir değer de yoktur"

tu. Bu vazgeçişin adı kimi zaman **Hakan Karabulut, Barış Aslan** ya da **Cafer Kara** yoldaşlarını gibi yaşamın kimi rahatlıkları olur, kimi zaman **Leyla Karataş**'inki gibi çocuklarını geride bırakmak olur. Ya da **Cemil Oka** yoldaş gibi babadan gelen mevki dolu bir burjuva yaşam... Ama hepsinde ortak nokta zor olanı seçmek ve bunun tüm halkın mutluluğu için olduğunun bilincinde olmaktır.

Dağlara sevdalı yüreğin sonsuzluğa yolculuğu

Balikesir Bigadiç'te dünyaya gelen ve maddi zorluklar nedeniyle Almanya'ya gitmek zorunda kalan Hakan Karabulut yoldaş birçok olanağı arkasında

Hâkim sınıfların sunduğu bencil yaşamı reddetmek, düşüncelerine uygun bir yaşam örneği büyük bir çaba gerektirir. Devrimci değerleri kazanmak bunun için emek harcamaktan ve bedel ödemekten geçer.

birakarak kendini tüm insanlığın kurtuluş davasına adadı. Emperyalist metropollerin yoz dünyasından çıkarak devrim ve sosyalizm kavgasına atıldı. Devrimci düşünceler ile tanıştığı andan itibaren kendi içinde sürekli bir çatışma yaşayarak eskiyi atıp yeniyi inşa etti. Proletaryaya ait değerleri bu çatışma içinde giderek daha fazla kuşandı. Düşünceleri ve eylemi arasındaki açığı giderek kapan-

düğün gününü kararlaştırdık" cümleleri ile duygularını yansıtan Hakan yoldaş cephe gerisinden kavgamıza kan taşıyarak mücadeleyi büyüttü. **O, insan olma kavgasının bedelini canını ortaya koyarak ödedi. Hiçbir değer emek olmadan yaratılamayacağı bilinci ile hareket etti.** Dünyayı kendinden menkul gören, kendi hayatı ve duyguları dışında hiçbir şey görmeyip dünyanın kendi çevresinde döndüğünü sananlara inat onuru ve erdemi kuşandı. Tanımadığı insanların acısını hissetti ve bunun için bedel ödemekten kaçınmadı.

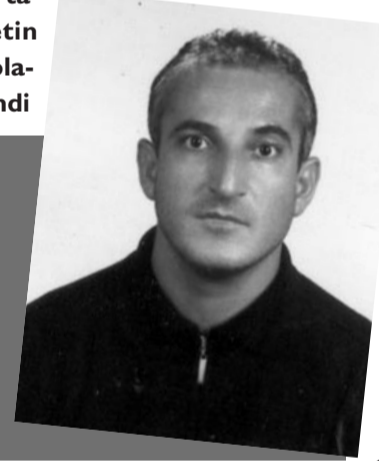
"**Bu ülkede analar her gün 'bugün çocuklarının önüne ne pişirip koyacağım' diye düşünüyorsa, bugün çocuklar çöplerden ekmek topluyorsa, bugün çocuklar gözleri önünde analarının öldürüşüne tanıklık ediyorsa, bugün devletin yargısız infazlarının kurbanı olacak hale gelmişse... Sadece kendi**

Yaşamdaki her tavrımız, duruşumuz sayısız yoldaşımızın ödediği nice bedeller ile yaratılmıştır. Her değerimiz bir emeği, bir mücadeleyi yansıtır. Bu değerlerimizi korumak ve ondan da önemlisi büyütme bizim görevimiz olmalı.

Cemil Oka da yetiştiği aile ortamına, çevresine rağmen bunları reddederek devrimci yaşamdaki kararlılığı ve kendi içindeki değişim ve dönüşümü ile öne çıkmıştır. Kendisini yakalamak için peşine düşen Elazığ, Malatya, Bingöl, Tunceli ve Muş illeri sıkıyönetim komutanı babasına rağmen kararlılığından son nefesine kadar taviz vermemiştir.

Yaşamdaki her tavrımız, duruşumuz sayısız yoldaşımızın ödediği nice bedeller ile yaratılmıştır. **Her değerimiz bir emeği, bir mücadeleyi yansıtır.** Bu değerlerimizi korumak ve ondan da önemlisi büyütme bizim görevimiz olmalıdır.

Bireyciliğe, bencilliğe, özel mülkiyete karşı toplumun bağrında yaktığımız bu kıvılcım iktidarın ele geçirilmesi ile tüm toplumu aydınlatacak. Emekçilerin iktidara gelmesi ile bu kıvılcım tüm toplumu yakıp kavuran ve eski toplumun tüm kirlerinden arındıran bir mes-

çocuklarını düşünme bencilliğine nasıl düşebilirim..." diyen Leyla Karataş gibi Hakan yoldaş da tüm emekçilerin, ezilenlerin çıkarlarını yaşamının temel hareket noktası olarak gördü.

Babası faşist MİT generali olan Cemil Oka'nın yaptığı gibi birçok olanağa rağmen safını halktan, devrimden yana belirledi. Cemil Oka'nın militan, örnek yaşamında olduğu gibi inandığı dava uğruna hayatını ortaya koyarak faaliyet yü-

şaleye dönüşecek.

Hakan Karabulut yoldaşın mücadeledeki tereddütsüz tavrı bize yol gösteriyor. Yaşamı, insanı ve değerlerini uğruna ölecek kadar sevmek, onları her an yeniden üretmek için sürekli bir mücadeleyi ve bedel ödemeyi gerektirir.

Hakan yoldaş bize, kararlı olduktan sonra tüm engellerin aşılabileceğini gösterdi. Hakan yoldaşın bizlere devrettiği bu bayrağı asla yere düşürmeyeceğiz.

Pusula

Devrimci rolün ve misyonun kavranması

Devrimci rolünü sorgulatan ve tartıştıran devrimci, görev ve sorumluluklarını layıkıyla yerine getiremez ve devrimci otorite olamaz. Devrimci duruş ve kültürün örgüt yaşamında egemen kılınması, devrimci rolün ve misyonun layıkıyla kavranması ve bu kavrayışın her yeni koşulda geliştirilip, zenginleştirilmesi ancak proleter ideolojide güçlü şekilde sahip olunarak başlanılır.

Sınıf bilinçli proleterler dünya ve toplum hakkında toplumun gelişim yasaları, sınıf savaşımının hareketi ve tarihsel rolleri hakkında ortak bir proleter bilince, ortak bir proleter ideolojide sahip olarak kendi rolünü oynayabilir. Sınıf bilinçli proleterler insanlığı, sermayenin boyunduruğundan ve haksız savaşlardan kurtarma mücadelesini yürüterek tarihsel görevlerini yerine getirerek rolünü oynar. Bugün bu görev tarihsel olarak

proletaryanın ve onun ülkemizdeki temsilcileri olan Partizanların omuzlarındadır.

Proletaryanın ideolojisidir ki burjuvaziye ve onun farklı biçim ve görüngülerde ortaya çıkan ideolojilerine karşı sonuna dek kararlı ve tutarlı bir şekilde savaşım verebilir. Proleter ideolojinin dışındaki diğer tüm burjuva ideoloji ve düşünce akımları, proletaryayı kurtuluşa götüren ideoloji olamayacağı gibi burjuvaziye karşı **en fazla direnişi** de örgütleyemez. Proleter ideoloji burjuvaziye karşı sonuna dek **direniş ideolojisidir.** Ve gıdasını burjuvaziden alan tüm ideolojiler işçileri emekçileri içinde buldukları yoksulluk ve sefalet durumundan kurtaramaz. Haksızlık, eşitsizlik, adaletsizlik dolu toplumsal kötülüklerle karşı savaşım veremez.

Bundan dolayıdır ki proleter ide-

olojyle donanmak devrimci rolün doğru tarzda oynanması için gereklidir. Ancak proleter ideolojile donanan sınıf bilinçli proleterler devrimci misyonunu oynayabilir.

Sınıf bilinciyle devrimci rol ve misyon arasında güçlü diyalektik bağ mevcuttur. Proleter ideolojiden beslenen sınıf bilinci en ileri düzeyde kavranıp benimsendiği oranda devrimci rol layıkıyla oynanır, ortaya çıkan zorluklar ve engeller aşılar, örgütlü yaşam süreklilik gösterir. İnatçı ve yorulmak bilmeyen devrimci mücadele örgütlenir. Sınıf savaşımının bugün buna fazlasıyla ihtiyacı vardır. Sınıf savaşımının işçiler, emekçiler lehine örgütlenmesi için fazlasıyla proleter ideolojide ihtiyaç vardır.

Sürekliliği sağlanmayan çaba ve emek ne kitleleri ne Proletarya Partisi'ni örgütleyebilir ne de faaliyet alanlarında sağlam komiteler inşa edebilir. Emeğin ve çabanın bilinçli ve sürekli hale gelmesi ancak güçlü ve sağlam bir proleter ideolojik dayanağa sahip olunarak başlanılır. Örgütlü çaba ve emeğin sürekli hale gelmesi için **sağlam bir parti bilincine** sahip ol-

mak lazımdır. Proleter devrimciler proleter ideolojide sahip çıkarak sürekli gelişimi içinde ortaya çıkan bütün hareketlere doğru yön verebilecek olan sürekliliği sağlamış sağlam bir örgüt yaratabilir. Bu yaratılmadığına göre devrimci gelişimin gerisinde kalınacağı bilinmelidir.

Doğru bir proleter anlayışa ulaşma ve dünyayı değiştirme sorumluluğuna sahip olma mücadelesi kararlılık var oldukça sürecektir. İnsanlığı karanlıktan kurtarma, aydınlıkları yaratma savaşımı nesnel dünyayı ve aydın zamanda öznal dünyayı değiştirmeyle birlikte yürür. Dışımızdaki dünyayı ve bireylere ait düşünsel-duyu (öznal) dünyayı değiştirme işi tamamlanmamıştır. Bu süreç bütün zorlukları ve ağır görevleriyle birlikte devam etmektedir. Değiştirilecek olan nesnel dünya değişikliğin bütün düşmanlarıyla proletaryanın karşısındadır. Gönüllü ve bilinçli olarak değiştirme ve değişme mücadelesi, bütün insanlığın kendisini ve dünyayı bilinçli ve gönüllü olarak değiştireceği aşamaya kadar sürecektir.

Sınıf savaşımının pratiği örgütlen-

nerek, pratik içinde doğrular bulunacak ve yorulmadan tekrar edilen pratik yoluyla doğrular sınanıp, geliştirilecek ve zenginleşecektir. Devrimci savaş (gerilla savaşı) pratiği zenginleşip derinleştiği devrimci bilgi de zenginleşip derinleşecektir. Ve bu yoğun karmaşık mücadele içinde sınıflı toplumun izlerini üzerinde taşıyan proleter devrimcilerin öznal düşüncü ve duygu dünyası değişime ve devrimcileşmeye uğrayacaktır. Öznal dünyanın devrimcileşme adımları gerçekleştirildiği nesnel dünyayı yeni bir kalıba dökmek için yürütülen mücadelede daha fazla bilinç ve cesaret kazanılacaktır. **Devrimci pratik sonsuz olduğuna göre devrimci bilgi de sonsuzdur.** Süreklilik ve devamlılık isteyen, uzun soluklu gerektiren bu mücadeleyi (gerçeğe ulaşma ve gerçeği değiştirme) sonsuza dek götürecek olan proletaryanın devrimci ideolojisidir. Bu görev yerine getirildikçe adına layık bir devrimci rol oynanır. Bundandır ki uzun soluklu olmayan, süreklilik ve devamlılık gösteremeyen küçük burjuva temsilcileri Proletarya Partisinin her zorlu

engeli aşma sürecinde ve değişim dönemlerinde Proletarya Partisini terk eder. Çünkü sürecin değişimine açık getiremeyen küçük burjuva ideolojisidir. Onun küçük burjuva kısa soluklu pratiğine yön veren de küçük burjuva ideolojisidir. Oysa proleter ideoloji ancak her zorlu ve tehlikeli süreci ve yaşanan değişimi doğru tarzda açıkladığı gibi süreci değiştirme sorumluluğuna ve cesareti ancak proleter devrimciler gösterir.

Ancak sınıf bilinçli proleterler söz ve hareketle tutarlılık gösterebilir. Ancak onlar bütün kalpleriyle halka ve partiyeye hizmet esas alır. Ancak onlar "**kitlelerden kitlelere**" ilkesini uygulayarak, kitlelerin iyi öğrenmeleri için çalışır, onları öğretir, onları yönetir. Ancak onlar kibirli değil alçakgönüllü olmayı bilir, hatalarını ve yetersizliklerini düzeltme cesaretini göstererek özeleştiri ruhuna halkı örgütlemek için çalışır, kendilerini bilinçli olarak yeniden şekillendirmekten bir an olsun vazgeçmezler. Ancak onlar kendi misyonunu, sorumluluğunu halkın ve partinin çıkarlarının önünde tutmaz.

Kavgada ölümsüzleşenler!

Keper çatışması; 23 Ağustos 1992

10 kişilik Halk Ordusu birliği Ovacık'ın Keper yaylası mevkiinde bir ihbar sonucu pusuya düşer. Çatışma 12 saat sürer. Çatışma sırasında Halk Ordusu savaşçıları **Yıldız Ayırç**, İmam Cem İştmeç, **Akın Uzun** ve komutan Dursun Erkul şehit düşer. **Meral Gezer** ise yaralı ele geçirilerek işkencede katledilir.

Dursun Erkul; 1957 Çorum doğumlu olan Dursun Erkul 1980 öncesi mücadeleye, 1990'da da gerillaya katıldı. Dursun Erkul gençlik yıllarını Ankara Keçiören Kuşcağız Mahallesi'nde, yoksul geçeköndü mahallelerinde geçirdi. Halk tarafından çok sevilen Dursun Erkul daha sonra soluğu Karadeniz dağlarına aldı. Tıpkı Ankara'da olduğu gibi Şavaşat halkının da gönlünde taht kurdu.

Tecrübeli ve militan özellikleri ile dikkat çeken Dursun Erkul, şehit düştüğünde Parti Üyesi idi.

Yıldız Ayırç; 1968 Dersim Merkez Çerme köyünde dünyaya geldi. Yıldız Ayırç (Eylem) şehit düştüğünde parti ileri sempatizanı ve Halk Ordusu savaşçısıydı.

Dersim'in Birma köyünde toprağa verilen Yıldız Ayırç'ın cenaze töreni sırasında Dersim, Mazgirt, Hozat ve köylerinde bir günlük kepenk ve kontak kapatma eylemleri gerçekleştirildi.

Akın Uzun; Rize doğumlu olan Akın Uzun, emekçi bir ailenin çocuğu olarak büyüdü. Önce Gençlik Birliği'nde örgütlenen Akın Uzun TC ordusunda askerlik yaparken firar ederek Halk Ordusu safına katıldı.

İmam Cem İştmeç; 1973 Elazığ doğumlu olan Cem İştmeç (Mete) 1992 yılında gerillaya katıldı. Aslen Dersim Ovacıklı olan Cem İştmeç'in cenazesi Ovacık halkının coşkulu katılımı ile toprağa verildi.

Şehit düştüğünde parti ileri sempatizanı ve Halk Ordusu savaşçısıydı.

Meral Gezer; 1971 yılında Dersim Ovacık Burnak köyünde dünyaya gelen Meral Gezer (Yıldız) çatışmada yaralı olarak düşmanın eline düştü ve işkencede katledildi. Şehit düştüğünde Halk Ordusu savaşçısıydı.

Düzgün Öztürk; 1937 Dersim Geçimli köyünde dünyaya gelen Düzgün Öztürk, ailesi ile birlikte 1938 sürgününde Afyon'a göç ettirilir. 1965 yılında çalışmak için Almanya'ya gider. 1978 yılında Proletarya Partisi'nin düşünceleri ile tanışan Düzgün Öztürk, ATİF ve Ulm Halk Ocağı içinde faaliyet yürüttü. Ulm Tohum Kültür Merkezi kurucuları arasında yer alan Düzgün Öztürk 1999'da yakalandığı kanser hastalığı sonucu yaşamını yitirdi.

Katip Saltan; Almanya'da işçi olarak çalışan Katip Saltan, burada Proletarya Partisi safına katılır. İşçiler içinde Demokratik Halk Devriminin propagandasını yaparak faaliyet yürüten Katip Saltan faşistler tarafından onlarca bıçak darbesi ile katledilir. Cenazesi Acschen kentinde yapılan görkemli bir yürüyüşle memleketine uğurlanır.

Hüseyin Doğan; 1944 yılında Dersim'in Pülümür ilçesinde dünya gelen Hüseyin Doğan, 1972 yılında Almanya'ya işçi olarak gider. 1976 yılında ATİF içinde örgütlenir. Ulm Halk Ocağı'nın kurucularından olan Hüseyin Doğan diğer devrimci anlayışlarla ve halktan insanlarla ilişkilerinde alabildiğine alçakgönüllü ve saygılıdır.

Hüseyin Kılıç; 1964 yılında Dersim'in Zağge köyünde dünyaya gelen Hüseyin Kılıç yoksulluk nedeniyle ancak ilkökulu bitirebildi. Örgütlü bir sempatizanı olarak 1983 yılında bir gerilla birliği ile birlikte Pülümür'de faaliyet yürütürken kaza sonucu yaralanır. Pülümür Sağlık Ocağı'na götürülen Hüseyin Kılıç ihbar sonucu tutsak düşer. İşkencede katledilir.

Hasan Ataç; 1960 yılında Dersim'de dünyaya gelen Hasan Ataç, çok genç yaşlarda devrimci düşüncelerle tanıştı. Tutsak düştüğünde "**ser verip sır vermeme**" geleneğine bağlı kalarak işkencelere kök söktürdü. 1985 yılında İstanbul'da çatışmada toprağa düştü.

Taciz suçunda şikayete gerek olmayacak

Yaşamda ne kadar yer bulacak, uygulamada neler yaşanacak önümüzdeki süreçte göreceğiz. Ancak kadınlar lehine yeni bir düzenleme yapıyor. Meclis'e "cinsel taciz" in, şikayete bağlı bir suç olmaktan çıkartılması için kanun teklifi verildi. Teklif, verilecek cezanın artırılmasını da öngörüyor.

TCK'nın şu an yürürlükte olan "cinsel taciz" başlıklı 105. maddesi şöyle:

* Bir kimseyi cinsel amaçlı olarak taciz eden kişi hakkında, **mağdurun şikayeti üzerine**, üç aydan iki yıla kadar hapis cezasına ve yarı adli para cezasına hükümlenir.

* Bu fiiller, hiyerarşi veya hizmet ilişkisinden kaynaklanan nüfuz kötüye kullanılmak suretiyle ya da aynı işyerinde çalışmanın sağladığı kolaylıktan yararlanılarak işlendiği takdirde, yukarıdaki fıkraya göre verilecek ceza yarı oranında artırılır.

lir. Bu fiil nedeniyle mağdur işi terk etmek mecburiyetinde kalmış ise, verilecek ceza bir yıldan az olamaz.

Yasadaki "mağdurun şikayeti üzerine" ifadesinin kaldırılması teklifi, zaten taciz, tecavüz gibi suçların mağdurlarının, içine girdikleri/sokuldukları "suçlu psikolojisi" ile şikayette bulunmadığı düşünüldüğünde önemli bir adım. Ancak sistemin yasalardaki değişikliklerine güven duymamız için binlerce örnek bulunup çıkarılabilir. Bu nedenle bu kısıntıları iyi değerlendirmek ve takipçisi olmak kadınlar için büyük önemdedir.

(H. Merkezi)

İstanbul'da yaşayan kadınlar taciz tehdidi altında!

Kuşkusuz taciz olayları ne sadece İstanbul'da yaşayan kadınların sorunu ne de İstanbul'un tek sorunu... Ancak yine de **İstanbul Ticaret Odası'nın** İstanbul'un 32 ilçesinde 2 bin 150 kişi, 105 hükümlü ve 50 sokak çocuğuyla yaptırıldığı, 24 Temmuz'da da kamuoyuna açıkladığı "**İstanbul'da şiddet ve şiddetin sosyalik arka planı araştırması**"nın sonuçları konunun önemine dikkat çekiyor.

Araştırma sonuçlarında en çok dikkat çeken sonuç ise İstanbul'da yaşayan ka-

dınların **yüzde 14**'ünün taciz mağduru olması!

2020 yılında Avrupa'nın en kalabalık şehri olacağı tahmin edilen İstanbul için diğer rakamlar da çarpıcı. Üçte ikisi kendini güvende hissetmeyen İstanbul'da yaşayan insanların **her 5 kişiden biri** de şiddete maruz kalmış. Kadınlarda bu oran **yüzde 80'e** çıkıyor.

Bu rakamların ne kadar ciddi olduğunu kendi yaşamlarımızdan görebiliriz aslında. Hangimiz "kadın başımız" belli bir

saatten sonra sokakta rahat rahat yürürünüz? Yanımızda, sanki bizi koruyabilecekmiş gibi bir çocuk dahi olsa daha rahat etmiyor muyuz? Kaçımız karşından bir kekek geldiğinde kendimizi sakınmak zorunda hissetmiyoruz? Evden çıkmadığımız sürece bir sorun yok mu diyoruz? Ancak **evlerin kalın duvarları ardında** kaç kadın aynı şekilde tacize uğruyor, şiddet görüyor, hatta öldürülüyor? Bizler için "güvenli" bir yer var mı bu sistem içinde? Pek çoğumuzun vereceği yanıt hayır ise, biz kadınlara sömürü, şiddet, taciz ve tecavüzden başka bir şey sunmayan sistemden kurtulmaktan öte bize yol kalmıyor o zaman...

(İstanbul'dan bir İK okuru)

Örgütlenme hakkı için tek başına direnen bir kadının öyküsü...

Emine Arslan, bir ayı aşkın bir süredir Sefaköy'deki Desa fabrikasının önünde oturarak sendika hakkı için direnen bir kadın. 8 yıl boyunca emek verdiği, gece-gündüz, hafta sonu demeden alınterini aktığı fabrika tam da emekliliğine bir ay kala Arslan'ın işten attı. Gerekçe, tam da kendilerine yakışır tarzdaydı: Performansında düşüş ve işte hataların artması. Bu düşüş ve hatalar sendikal örgütlenmenin başlamasıyla gündeme gelmiş olacak ki, daha önceleri Arslan'a "sensiz işler yürütmüyor" diyorlarmış.

Arslan, emekliliğine bir ay kala işsiz kalmasından çok örgütlenme hakkı için direndiğini söylüyor. Bir kadın olarak çevresinden özel bir baskı görmediğini duymak sevindiriyor bizi bir kadın olarak. Örgütlenme hakkı için direnen ve patronun adamları tarafından sürekli baskı altında tutulmaya çalışılan Emine Arslan'ın birakalım sözü ve kadınların direnince yaşamı nasıl da güzelleştirdiğine tanık olalım beraber...

Kaç yıldır bu fabrikada çalışıyordunuz? Çalışma koşullarınız nasıldı?

Ben 8 yıldır bu fabrikada çalışıyorum. Çalışma koşullarımız çok kötüydü. Mesailerimiz çok yoğundu. Günde 12-16 saat çalıştığımız olur-

du. Hatta Pazar günü evimde misafirim varken bile eve telefon gelirdi, işyerinde bana ihtiyaç olduğunu, sensiz işlerin yürümediğini söylerlerdi. Ben de evdeki misafiri bırakıp işe gitmek zorunda kalıyordum.

Peki, sendikada örgütlenme süreciniz nasıl başladı? O süreçten bahsedebilir misiniz?

Benim daha önceki çalıştığım işyerlerinde sendika deneyimim vardı zaten. Buradaki çalışma koşullarından kaynaklı sendikal olarak bunlara dur diyeceğimizi düşündük. Bir tanıdığımızın vasıtasıyla sendikayla görüşmeye ve çalışmalarını başlatmaya karar verdik. Sendikadaki arkadaşlarla tanıştıktan sonra işyerindeki arkadaşlarımızla da tanıştırmaya başladık. Evlerde toplantılar almaya başladık.

İşyerinde sendika çalışması yaparken işçilerden nasıl tepkiler alıyordunuz?

Onlara sendikanın ne olduğunu, sendikal olunca çalışma koşullarında olacak iyileşmeyi anlattım. Bu kadar mesai yapılmayacağını anlattım. Çabuk ikna olanlar da oluyordu, zor ikna olanlar da. Aralarında sendikanın yasadışı olduğunu düşünenler bile vardı. Anayasal bir hakkımız olduğunu öğrendikten sonra geriye sadece işten atılma korkusu kalıyordu. Bizim taleplerimiz patronun hoşuna gitmeyecekti elbette ve bu yüzden sendikal olmaktan korkan arkadaşlar da vardı ama onların mecbur oldukları çalışma koşulları ve emeklerinin karşılığını alamıyor olmaları, korkudan baskın geldi ve böylece yavaş yavaş sendika örgütlenmeye başladık.

Sendika çalışmalarını boyunca işverenlerin tepkilerini anlatabilir misiniz?

Bizim sendika çalışmalarını yürüttüğümüzü öğrendikten sonra zaten uzun süre geçmedi. Beni hemen çağırıp performansımın düştüğünü söylediler. Bu yüzden işte hata yaptığımı, böylece işime son verileceği

söylenirdi. Tabi bu onların tutanaklarında böyle. 8 senedir işte hata yapmadım, performansım da düşük değildi. Sensiz işler yürümüyordu da sendikal olduğumuzu öğrendikten sonra mı değişti performansım? Buna kesinlikle inanmıyoruz zaten. Bizim anayasal hakkımız olan sendika onların işine gelmedi, bahanesi de bu oldu.

İşten kovulduktan sonra burada, fabrikanın önünde direnişe geçtiniz. Buna nasıl karar verdiniz ve iş arkadaşlarınızdan nasıl tepkiler alıyorsunuz?

Direnişe sendikayla beraber karar verdik zaten. Her koşulda beni destekleyeceklerini biliyorum. Onlarla beraber buraya her iş günü sabah iş başlangıç saatine geliyoruz, akşam mesai bitiminde eve dönüyoruz. Burada bizim iş arkadaşlarımızla görüşmemiz zor oluyor. İşçi girişleri fabrikanın diğer kapısından oluyor ve bizim oturduğumuz köşenin yakınında olan fabrika bahçesinin bazı kısımlarında da bazı görevlendirilenler dolaşıyor. İşçiler buraya yaklaştırılmıyor.

İş çıkışında, yolda da görüşmemiz zor oluyor. Çeşitli yollarla gözetleniyoruz. Takip ediyoruz. Benim evimin çevresinde dolaşıyorlar, evimi gözetliyorlar. Eve giderken de takip ediyoruz. Buna rağmen arkadaşlarımızın tepkisi iyi. Zaten sendikal arkadaşlarımız da var fabrikada. Destekliyorlar bizi.

Peki, bu mücadeleyle başarken ve şu an itibarıyla de devam ederken, kadın olmanın getirdiği zorluklar nelerdir ve bunlar hakkında neler düşünüyorsunuz?

Benim ailem olumsuz tepki vermedi zaten direnişe başlarken. Herkes destekledi beni. Benim çocuklarım benim sıcak yemeğimi yiyemediler bir gün olsun öremedim okula giderken. Çalışıyordum ama aileme hasret kalıyordum. Evimle ilgilenmiyordum. Ailem bütün bunları görüyordu ve biliyordu. Bu yüzden sen kadının nasıl olur demediler. Sadece bazen komşular, tanıdıklar kadın

olduğundan kaynaklı burada bu şekilde direnişi nasıl sürdüreceğim konusunda soruyorlar ama bunda kadın olmam bir şey değiştirmiyor. Kadınlar daha çekişen oluyorlar tabi ama bu bir şey değiştirmiyor. Ben haklarımızı savunuyorum sendikayla birlikte.

Direnişe başladığınızdan beri evinizi bir tek eşinizin geliriyle geçindiriyorsunuz. Ekonomik durumunuzdan bize biraz bahsedebilir misiniz?

Ekonomimiz iyi değil. Eşimin aldığı maaş yeterli olmuyor. Benim de işten atıldığımda emekliliğime 1 ay kalmıştı. Yani emekli de olmadım. Okullar tatilde şu an ek okul gideri yok şu an ancak faturaları ödeyemiyoruz. Evimiz de kira. Şu an doğalgazımız kesildi. Kredi borcumuz vardı onu ödeyemiyoruz. Maddi sıkıntımız çok. Ben çalışırken de çok iyi değildi zaten ama şimdi daha zor oluyor tabi. Ama ailem açısından sorun olmuyor. Eşim evde olduğunda yemek yapıyor, çocuklarla ilgileniyor. Zaten sık sık yanıma geliyorlar.

Yakınlarınızdan ve halktan size gelen desteği nasıl değerlendiriyorsunuz? Bu direnişle il-

gili diğer işçi arkadaşlarınıza ve halkımıza neler söylemek istersiniz?

Hemen hemen her gün beni destekleyenler ziyaretime geliyorlar, yalnız kalmıyorum. Tanıdığım tanımadığım birçok insan geliyor. Diğer örgütlerden toplu gelenler de var. Gazeteciler geliyor, ben yalnız olduğumu düşünmüyorum. Kime nasıl duyuracağın diyenlere de hemen yanımda olan gazetecileri gösteriyorum. Ben sesimi duyurabiliyorum. Duymak istemeyenler varsa onlara bir şey yapamam zaten. Duymak isteyen duyuyor.

Sendikamın arkamda olduğunu biliyorum. Korkmuyorum. Gözaltılar da oluyor, cezalar da. Ben yasadışı bir şey yapmadım. Yasadışı davranışlar beni işten atınlara ve bizi sürekli gözaltına alanlar. Ben anayasaya karşı gelmiyorum onlar geliyorlar. Sadece kaldırımı işgal ettiğim gerekçesiyle ceza yazabiliyorlar. Bir de şu an oturduğum yerin üstüne mobese kamera taktılar. Kimin gelip gittiğini görebilmek için. Bundan da korkmuyorum. Korkan onlar belli ki. Bana destek veren herkese çok teşekkür ederim.

Ailenin "reisi" hala erkek...

"Aile reisliği" kavramı yaşamda yerini korumakla birlikte geçtiğimiz yıllarda Medeni Kanun'dan çıkartılarak kadın lehine bir düzenleme yapılmıştı. Ancak bu düzenlemelerin zaten kağıt üstünde kalmasını ötesinde bir durum yaşanıyor şimdilerde.

Zaten tartışmalı olan Konut Edindirme Yardımı (KEY) ödemelerinin 28 Temmuz'da yapılacağına duyurulmasıyla birlikte kadın lehine kağıt üzerinde de bir şeyin değişmediğini gördük. KEY ödemelerinde, eski yasa "aile reisine ödenir" dediği için kadınların hakkı bir kez daha gasp edildi. **Boşanmış kadınlar ödeme alamayacak!**

Eski yasada varmış, napalım deyiş geçemeyelim. Zira meclise sunulan düzeltme önergesi de AKP'li mil-

letvekillerince reddedilerek eski yasanın çağdışı yaklaşımı onaylanmış oldu.

KEY ödemeleri 1987-1995 arasında geçerli. Çalışanlar için patronlar kesintileri ödüyorlar. Ancak yasanın 1. maddesi geri ödemelerin "aile reisine" yapılacağına söylüyor. O dönemde geçerli olan Medeni Kanun'a göre "aile reisi" erkekti. Dolayısıyla para da erkek adına yatmış oluyordu. **Yasanın bu maddesi değiştirildiği ve yasa eşleri eşit "kabil ettiği" için, boşanmış kadınların da KEY ödemelerinden yararlanması gerekiyor.**

Bu durumun en mağduru boşanmış kadınlar olduğu için buradan başladık. Ancak hala evli olanlar için de ayrımcılık devam ediyor. Ödeme-

Yorumsuz...

* Yargıtay 2. Hukuk Dairesi, eve geç saatlerde gelmeyi **ortak hayatı temelinden sarsacak bir geçimsizlik** olduğuna ve eve gelen eş aleyhine açılan boşanma davasının kabul edilmesine gerektiğine karar verdi.

* Suudi Arabistan'da **yasal olan 4 eşinden 2** fazlasını eş olarak alan 56 yaşındaki adam, polis tarafından gözaltına alındı. Bu kişinin şeriat kanunlarına uyulmamasından sorumlu dini polis teşkilatı olan **Mutava'nın** bir üyesi olduğu da kaydedildi.

* Ağrı'nın Diyadin İlçesi'ne bağlı Yeniçadır Köyü'nde babası tarafından zorla evlendirilmek istenen **Zozan Aslan'ın** (16) 30 Temmuz günü sabah saatlerinde babasına ait tüfekle intihar ettiği iddia edildi.

* İzmir'de geçtiğimiz günlerde boşanmak istediği eşi ile yaptığı görüşmede çıkan tartışmanın ardından **Pınar Özdemir** adlı kadının 15 yerinden bıçaklanarak öldürülmesini protesto eden kadınlar, denize karanfıl attı.

yi kadın değil, "aile reisliği" sıfatıyla erkek olacak.

İstanbul Barosu avukatlarından **Habibe Yılmaz Kayar** ise bu durumun Anayasa ve Uluslararası sözleşmelerle güvenceye alınan eşitlik ilkesine ve ayrımcılık yasasına aykırı olduğunu işaret ederek hak kaybına uğrayan kadınların yargıya başvurmaları için bir avukattan hukuki destek almalarını, **malî durumu bir avukata vekâlet ücreti ödeme-ye elverişli olmayan kadınların** da bu durumu kanıtlayarak baroların adli yardım servisinden yardım alabileceklerini söyledi.

Ne okuyalım?

Etiyopya Devriminde Kadınlar-Marta Okulu

Etiyopya, 1800'lü yılların ikinci yarısından sonra İngiliz, Fransız ve İtalyan emperyalistlerinin sömürge ve çıkar çatışmalarının alanı olan, yoksul Afrika ülkelerinden biridir. Bitki çeşitliliği bakımından dünyanın sayılı mekanlarından biridir ancak buna rağmen kıtlık ve açlıkla yüz yüze kalmıştır. Bunların nedeni, esasta kuraklık gibi doğal olaylar değil, emperyalizme bağlılık, emperyalist politikalar, feodalizm ve savaşlardır.

Tigre, Etiyopya'nın eyaletlerinden biridir. 1975'te **Tigre Halk Kurtuluş Cephesi** (TPLF) silahlı mücadeleye başlar. Ve 1991 Mayıs'ında devrim başarıya ulaşır. Mücadele ve devrim halkın, özellikle de

kadınların hayatında büyük değişim ve ilerlemelere neden olur. Devrim öncesi Etiyopya'da kadınlar, **yarı-insan** olarak görülüyordu. Hem tarlada hem de evde, ilkel koşullar nede-

niyle çok daha zor, yıpratıcı, sağlığını bozan ve erken yaşta ölmelerine neden olan çalışma koşullarında yaşıyorlardı. Toprak/mülk edinme, eğitim görme, sağlık kurumlarından yararlanmayı geçelim; toplum içinde söz söyleme, kendi hayatı ve çocukları hakkında karar verme hakları dahi yoktu. Büyük çoğunluğu kendi fikri alınmadan 8-12 ve hatta 5-6 yaşlarında babaları-dedeleri yaşındaki erkeklerle evlendiriliyorlardı. **Drahoma** denilen, kadının evleneceği erkeğe götürmek zorunda olduğu yüklü miktardaki çeyiz nedeniyle, kız çocukları **istenmeyen** evlatlı. Aile dışındaki bir erkekle konuşması suçtu. Kadın sünneti ve cinsel organının dikilmesi gibi uygulamalar çok yaygındı. Tecavüz bir suç değildi, aksine tecavüz mağduru kadın aşağılanıyordu.

Kadınların evlenmek ya da fahişe olmak dışında bir seçeneği yoktu... Kısacası kadınlar sömürü sistemi, feodalizm ve ilkel yaşam koşulları ile örülmüş toplumda ikinci cins olmayı en ağır şekilde yaşıyorlardı. TPLF'nin silahlı mücadeleye başlaması ile birlikte kadınların durumları değişmeye başlıyor ve devrim ile birlikte eğitim, kültür, özel politikalar, yasal düzenlemeler vb. bu değişimler yoğunlaştırılıp büyütülüyor. Toprak reformu ve kimi teknik gelişmeler sonucunda yükleri kısmen azalmış olsa da asıl ve büyük gelişim **toplumsal ve siyasal yaşamlarında** oluyor. Kadınlar kurtuluşlarını mücadele ve devrimde görüyorlar. Akın akın TPLF saflarına katılıyorlar ki, bir ara TPLF savaşçı alimlerini durdurmak zorunda kalıyor. Ayrı-özel kadın demekleri-örgütleri oluşturan TPLF, kadınlar için okullar da açıyor. **Marta ve 8 Mart Okulları**, kadınların ağır günlük işlerini hafifletme, tarımda yenilikler, sağlık, oku-

ma-yazma, cinsel bilgi ve en önemlisi lümü devrime katılan kadınların kendi anlatımlarından oluşuyor. Yine Sudan, Avrupa ve ABD'de göçmen olarak yaşayan ve TPLF adına çalışan kadınların görüşlerine de yer veren yazar, ayrıca Etiyopya tarihi, kültürü, azınlıklara dair de bilgiler veriyor...

"**Devrimin tadı bal gibi**" diyen Etiyopyalı kadınların devrim öncesi yaşamlarını, devrime büyük bir coşkuyla katılışlarını ve kazanımlarını inceleyenler değişik ülkelerin kadın ve mücadele deneyimleri hakkında bilgi edinmek isteyenlerin keyifle ve ilgiyle okuyacağı bir kitap **Marta Okulu...** Devrimin kadınlar için, kadınların devrim için önemini, kadın sorununun güncel ve genel ele alınışı, bu sorunu çözmeye çalışırken karşılaşılan güçlükler ve farklı yaklaşımları gözlemlemek de mümkün.

Ceylan Yayınları tarafından yayımlanan **Etiyopya Devriminde Kadınlar-Marta Okulu**, 308 sayfa.

Sosyal yıkım saldırıları artarken, emekçilerin direnişleri de artıyor

AB emperyalizmi, askeri saldırı politikalarında da ABD'den geri kalmama gayretini sürdürüyor. Avrupa Ordusu projesini adım adım hayata geçiren AB emperyalistleri, Ortadoğu'daki işgallerde de daha aktif askeri pozisyonlara talip olduklarını ilan etmekten geri durmuyorlar. Özellikle de Afganistan işgaline gönderilen, başta Alman olmak üzere, Avrupalı asker sayısı artırılıyor, görev süreleri uzatılıyor.

Askeri saldırıya paralel olarak, sosyal yıkım saldırıları da olanca hızıyla sürüyor. AB emperyalistleri kendi emekçilerine dönük sosyal yıkım saldırılarını çeşitli projelerle hayata geçiriyor. Bu projelerden biri de **Hartz-IV** adı altındaki kapsamlı sosyal yıkım projesidir.

Hartz-IV politikası sözde işsiz sayısını azaltıyordu. Ancak programın hayata geçirilmesiyle birlikte Avrupa'da yoksulluk ve sefalet arttı. Özellikle de çocuklar yoksulluktan en fazla etkilenenler oldu. Sağlık hizmetlerine ulaşım ise sınırlandı, çok sayıda insan, sigortalılara uygulanan katkı paylarından dolayı neredeyse sağlık hizmeti alamaz hale geldi.

Yine Hartz-IV projesiyle birlikte, iş mahkemeleri gibi, sosyal mahkemelerdeki dava sayısında da patlama

yaşandı. Sadece geçen yıl görülen davalar 100 binin üzerinde. Bu da bu mahkemelerde görülen ve Hartz-IV mağdurlarını kapsayan davalarda % 40'lık bir artış gerçekleştiği anlamına geliyor.

AB ülkelerindeki işsizlik oranı ise her geçen gün artıyor. Resmi rakamlardaki işsiz sayısının gerçeği yansıtmadığı, verilen rakamların neredeyse iki katı bir işsizlik sorunu olduğu biliniyor. Ekonomik krizi bahane ederek, çok sayıda işyerinin tasfiyesi gündeme gelmeye devam ediyor. Ancak emekçilerin işsizliği yoksulluğu artarken, aynı süreçte tekellerin kârlarında önemli bir yükseliş olduğu gözleniyor.

Renault'tan Avrupa çapında işyeri tasfiyesi

Zarar ediyor gerekçesiyle tasfiye edilen işyerlerine her gün yenileri ekleniyor. Bunun en son örneği, otomobil üreticisi Renault'un, tüm Avrupa çapında 5 bin işyerini tasfiye edeceğini açıklaması. Firma tasfiye nedenini, Fransa hariç, batı Avrupa'daki otomobil satış oranının % 4.6 oranında düşmesi, artan hammadde fiyatları ve ekonomi piyasalarındaki kriz olarak açıklıyor. Bu açıklamaya karşın Renault satışla-

rının dünya çapında % 4.3, elde edilen kârın ise % 37 arttığı biliniyor.

Avrupalı emekçiler ise bu saldırıları grev ve direnişlerle cevaplamayı sürdürüyor. İşte bu grev ve direnişlerden birkaçı.

Almanya

Lufthansa çalışanları süresiz greve çıktı

Almanya'nın en büyük havayolu şirketi Lufthansa'nın yer ve kabin çalışanları, ücret konusunda anlaşmaya varılmayınca, 27 Temmuz'da süresiz greve başladılar. Lufthansa'da 13 yıldan bu yana yaşanan bu ilk grev Almanya'nın en büyük 10 havalimanını etkiledi. Grevi örgütleyen kamu sendikası tarafından yapılan açıklamada, grev kararının, üyelerin % 90.7'sinin onayı ile alındığı belirtilmekte.

Lufthansa da diğer havayolu şirketleri gibi, yükselen yakıt fiyatlarından olumsuz etkileniyor. 52 bin çalışını temsil eden sendika, iş bırakma eylemlerinin aşamalı olarak başlatılacağını, böylece şirketin sorunları çözmek için önceden plan yapamamasını belirtti. Çalışanların ücret artışı talebi, Almanya'da enflasyonun giderek yükselmesi üzerine gündeme geldi.

İngiltere

Demiryolu işçileri greve gitti

İngiltere'deki demiryolu çalışanları 27 Temmuz'da 18 saatlik bir grev gerçekleştirdiler. 12 bin demiryolu çalışanının katıldığı grev, onarım çalışmalarını kapsamaktaydı. İşçiler daha yüksek ücret ve daha iyi çalışma koşulları talep etmekte.

Yunanistan

Limandaki patlama geniş protesto getirdi

Yunanistan'ın Pire kentinde ba-

kim onarım çalışmaları yapılan bir tankerde, 24 Temmuz günü meydana gelen ve 8 kişinin yaşamını yitirmesine yol açan kazayı protesto eden liman çalışanları ile polis arasında çatışma yaşandı. Çatışmalarda 13 kişi yaralandı.

Bakanlık önünde yoğun güvenlik önlemleri alan polis, binaya girmeye çalışan işçilere göz yaşartıcı gazla saldırdı. Eylemciler de bunun üzerine polisleri taş ve ellerine geçirdikleri çeşitli araç-gereçlerle karşılaştı. Çıkan çatışmada beş liman güvenlik görevlisi ve 8 polis yaralandı.

ENDONEZYA

* Endonezya adası Bantam'daki PT Asiatic tersanesinde çalışan 2 bin tersane işçisi greve çıktı. Tersane işçilerinin öncelikli talebi, iş güvenliği. İşçilerin büyük bölümü kadrolu değil ve genelde yemiyeyle çalışmaktalar. Ayrıca işçilere ne iş ayakkabısı ne de baret verilmekte. Diğer talep ise, sosyal sigorta kesintilerinin kamuya ait sigorta kurumuna yatırılması.

* Endonezya'nın Bali Adası'ndaki bir tekstil fabrikasında çalışan kadın işçiler, eyalet parlamentosu önünde eylem yaparak, fabrika yönetiminin ücretlerini düşürmesini protesto etti. Eyleme katılan çok sayıda kadın, çocuklarını da beraberinde getirmişti. Kadınlar ayrıca **kısa süreli sözleşmesime ve taşeronlaştırmaya** da karşı çıkmaktalar.

KOLOMBİYA

Kolombiya'nın kuzeyinde bulunan Pribbenow taş kömürü madeninde çalışan 3.500 madenci, 17 Temmuz'da başladıkları grevi altı gün sonra, kazanımla sona erdirdiler. Patronla yapılan anlaşma kapsamında, işçiler iki yıllık iş sözleşmesinin yanı sıra, % 9.1 daha fazla ücret ve yılda 1.109 Dolar prim alacaklar. Maden ocağı ABD'li Drummond maden şirketine ait ve madenden ayda 2 milyon ton kömür çıkarılmakta.

GÜNEY AFRİKA

Sendikalar Birliği Cosatu'nun çağrısına uyan 25 bini aşkın insan, 25 Temmuz'da Johannesburg'da bir araya gelerek, elektrik fiyatlarına peşpeşe yapılan zamları protesto etti. Elektrikçi en son % 27.5 zam yapmıştı. Güney Afrika'da son bir yılda gıda fiyatlarına bir yılda %16.8, yakıtta ise % 35.6 zam gelmiş bulunmakta. Çeşitli madenlerde ve VW'nin otomobil atölyelerinde çalışan işçiler de yine fiyat artışlarına karşı 24 Temmuz'da greve çıktılar.

KENYA

Kenya'nın Mombasa kentindeki liman işçileri Temmuz'un son haftası greve çıktılar. Grevin başlıca nedeni, işçilerin 7 günlük vardiya sistemine karşı çıkmaları ve fazla mesai saatlerinin ödenmek istenmemesini protesto etmeleri. Grev nedeniyle limanda yük boşaltması gerçekleştirilemezken, liman yetkilileri grevdeki işçileri işten çıkarmakla tehdit ediyorlar.

İRAN

İran'ın en büyük lastik fabrikasında çalışan işçiler bu yıl içinde ikinci kez greve çıktılar. İşçiler, maaş kesintilerini protesto etmekte ve işveren taleplerini kabul edinceye kadar işbaşı yapmayacaklarını söylemekte. Lastik işçileri Nisan ayında yaptıkları grevde, **Tahran-İslamhar** arasındaki otoban, lastik yakarak bloke etmişlerdi.

Maoistler yeni hükümeti kuruyor

Nepal'de devlet başkanlığı, başkan yardımcılığı ve meclis başkanlığı seçimlerinin hemen öncesinde Maoistlere karşı ittifak kuran UML (Birleşik Marksist-Leninist), NC (Nepal Kongresi) ve MJF (Azınlık Madhesilerin oluşturduğu parti) Maoist adayların kazanmasını engellemiş ve devlet başkanlığına Nepal Kongresi'nden Dr. Yadav getirilmiştir.

Bu ittifakı şeytani ve gerici bir ittifak olarak gördüğünü ilan eden NKP(Maoist) gerici ve statükocu güçlerin dış güçlerin gizli çalışmalarına paralel şekilde toplumun ileriye doğru gidişine engel çıkarmak için çabalarını yoğunlaştırdığı ve karşıdevrim tehlikesinin öne çıktığı uyarısında bulunmuştu. NKP(Maoist) federal demokratik cumhuriyetin halen emperyalist dünya sistemine da-

hil olan yarı-feodal yarı-sömürge bir toplum yapısına sahip olduğunu, NKP(Maoist)'in öncülüğünü yaptığı proletaryanın önderlik etmediğini ancak yeni demokratik devrim sürecinde partinin merkezi rol oynadığı bir süreç olduğunu belirtmekte ve bunun stratejik saldırı döneminde bir aşama olarak değerlendirilmesi gerektiğini vurgulamaktadır. Kurucu Meclis, monarşinin tasfiyesi ve federal demokratik cumhuriyetin ilanı ile feodal kurumların tasfiye olduğunu, feodalizme karşı mücadele devam etse de Hindistan tarafından yönlendirilen komprador burjuvazinin karşıdevrim safında öne çıktığını, Hindistan'ın doğrudan müdahalesinin de gündemde olduğunu açıklayarak devrimde ulusal yönün öne çıktığını ve tüm ilerici, devrimci, yurtse-

ver güçlerin devrimin nihai zaferi için birleşik cepheye toplanması gerektiği çağrısında bulunmuştu.

Başkanlığın kaybedilmesi üzerine NKP(Maoist) başkanlık seçiminin ertesi günü meclisteki en büyük parti olmalarına karşın bu gerici ittifak nedeniyle hükümeti kurma görevini üstlenmeyeceklerini, muhalefette kalacaklarını ve anayasanın yazılış sürecinde yapıcı bir rol oynayacaklarını ilan etmişti. Ancak bu kararın açıklanmasının ardından ülkede faaliyet yürüten 24 parti ve demokratik kitle örgütleri temsilcileri ile toplanılarak Maoistlere hem bu toplanmalarla hem de kamuoyuna yapılan açıklamalarla kararlarından vazgeçmelerini ve hükümeti kurma çağrısında bulunuldu.

Toplumun farklı kesimlerinden gelen çağrılar üzerine 30 Temmuz'da toplanan NKP(Maoist) Merkez Komitesi Sekreteryası partilerinin yeni hükümetin oluşturulmasında gerekli inisiyatifli üstleneceğini açıkladı. Ancak yeni gelişmeler nedeniyle hükümetin daha sağlıklı şekilde oluşturulması amacıyla **Asgari Ortak Program (AOP)** adı altında 24 maddelik bir belgeyi açıklayan Maoistler toplumdaki tüm kesimlerin bu metin üzerinde tartışıp anlaş-

ITALYA Berlusconi mültecilere karşı OHAL yasaları uyguluyor

İtalya hükümeti, güney sahillerindeki mülteci akınına engellemek için acil durum çağrısı yaptı.

Ülkenin her yerinde, polis ve ordu güçlerine takviyeler yapıldı. Sınır dışı kamplarına yenileri eklendi, "illegal" yollardan ülkeye girenlere dönük cezalar katılaştırıldı. Tüm bu önlemler için gösterilen "gerçekçe" ise "terörle mücadele".

Mültecilere dönük bu uygulamalar sadece İtalya'da hayata geçirilmiyor. Örneğin Almanya ve Fransa gibi ülkelerde de mültecilere dönük askeri ve polisiye yöntemler şu sıralar yoğun olarak hayata geçiriliyor.

Mültecilere dönük uygulamalar sadece bunlarla da sınırlı kalmıyor. Mültecilerin bindikleri tekneler, uluslararası sularda takip altına alınıyor ve geri dönmeye zorlanıyorlar. Bu takipler sonucu çok sayıda

tekneler batıyor ve çok sayıda mülteci hayatını kaybediyor. 1988-2007 yılları arasında, bu takiplerden dolayı Akdeniz ve Atlantik Okyanusu'nda yaşamını yitiren mülteci sayısı 8 binin üzerinde. Bunların 2500'ü Sicilya Kanalı'nda, 885'i ise Ege Denizi'nde yaşamını yitirdi.

AB ülkelerinin, mülteci akınına engellemek için Libya ve Senegal gibi ülkelere yaptığı "yardım" ise tam bir ikiye bölünmüş. Çünkü bu "yardım" dikenli tel, silah ve polislerin eğitilmesinin yanı sıra, bin adet ceset torbasından oluşuyor!

Emperyalistlerin giderek artan yağma ve talan hırsından ve bu hırsın yarattığı savaşlardan, açlık ve yoksulluktan kaynaklı ülkesini terk etmek zorunda kalanların sayısı günümüzde 67 milyona ulaşmış bulunmakta.

masi halinde hükümeti kuracaklarını ilan etti. Bu metinde devletin federalizme uygun şekilde yeniden yapılandırılmasını, yeni anayasanın 2 yıl içinde yazılmasını, çatışmalardan zarar görenlere ve yoksullara yönelik acil yardım paketlerinin hazırlanmasını, Barış Anlaşmasına uygun şekilde Halk Kurtuluş Ordusu ile Nepal Ordusunun 3 ay içinde birleştirilmesini, federal sisteme uygun şekilde bürokrasinin yeniden oluşturulmasını, Karnali bölgesi için özel kalkınma programının planlanmasını, fuel ve

benzin arzının normalleştirilmesini, ücret kontrolünün sağlanmasını ve gençliğe iş imkanlarının yaratılmasını şart koşmaktadır.

NKP(Maoist) bu program temelinde partilerle ve kitle örgütleri ile görüşmeleri sürdürürken basında NKP(Maoist) ile UML'nin yeni hükümeti kurma konusunda yakın zamanda anlaşacağı yazılmaktadır. Belge üzerine açıklama yapan NC liderleri ise partilerinin Maoistlerin 2 yıl hükümette kalmasını garanti edemeyeceğini belirtmektedir.

Evrensel Bakış

Uşakların-piyonların değişmez sonu...

Avrupa topraklarında 2. Emperyalist Paylaşım Savaşı'ndan bu yana gerçekleşen ve yüz binlerce insanın yaşamını yitirdiği en kanlı savaş hiç kuşkusuz, Yugoslavya'nın parçalanma sürecinde yaşanandır. RSE'nin 90'ların başındaki çöküşüyle birlikte, ortaya yeni yağma ve talan alanları çıkmış ve bu durum batılı emperyalistlerin iştahını kabartmıştı. Yugoslavya'nın parçalanma süreci de yine aynı dönemde, emperyalistlerin, özellikle de Alman emperyalizminin aynı topraklarda yüz yıllardır kardeşçe yaşayan halkları birbirine karşı kıskırtılmasıyla başlatılmıştı. Kıskırtmaların merkezi, Sırp-Hırvat-Boşnak başta olmak üzere, çeşitli milliyetlerin bir arada yaşadığı **Bosna-Hersek**'ti. Emperyalist projeler

kapsamında ırkçı-faşist partilerin önü açılmış ve yine aynı projeler dahilinde en faşist kişiler bu partilerin başına getirilmişti. **Radovan Karadžić** de bu ırkçı-faşist liderlerden biri olarak, Bosna-Hersek'teki **Ulusal Demokratik Parti**'nin başkanlığını yürütüyordu.

1991'in sonlarına doğru, AB'nin en büyük emperyalist güçlerinden Almanya'nın Kohl hükümeti tarafından teşvik edilen **Slovenya ve Hırvatistan**'ın kuruluşu ilan edildiğinde, çok uluslu ülkedeki ayrışma da had safhaya ulaşmış ve savaş çanları çalmaya başlamıştı. Ve çok sürmemiş, emperyalist kıskırtmalar meyvanesini vermiş, kardeş halklar arasında, yüz binlerce insanın yaşamına mal olan kanlı iç savaş çıkmıştı.

İktidarda olduğu '90'lı yıllarda, batılı emperyalistlerin himayesinde olan ve yine onların bilgisi, daha doğrusu bölgeye dönük projeleri kapsamında, kardeş halklara dönük çok sayıda katliamın altına bizzat imza atan Karadžić, emperyalistlerden aldığı güçle "Sırp Cumhuriyeti"ni Bosna-Hersek'ten ayırma ve büyük Sırp Devletini kurma hayalleri kuruyordu.

Bu "hayaller" çerçevesinde, Bosnalı Sırlardan oluşan askeri birlikler köylere ve şehirlere dönük vahşi saldırılar düzenliyor, "etnik temizlik" adına, tecavüzler, katliamlar gerçekleştiriyor, toplama kampları oluşturuyordu.

Ancak Bosna-Hersek merkezli bu savaşın giderek emperyalistlerin denetiminden çıkması, emperyalistlerin doğrudan müdahalesini de getirmişti. Ağustos 1995'te ülkeye giren 60 bin NATO askeri ülkeyi işgal etmişti.

Karadžić Temmuz 1996'da Bosnalı Sırların liderliğinden geri çekildikten sonra, Srebrenica'da 8 bin

Bosnalı Müslümanı toplu olarak katletmek suçundan aranır duruma düşecek, yeraltına çekilecekti. Gerçekte ise 13 yıl boyunca üst düzey politikacıların, askerlerin ve gizli servislerin, aynı zamanda da emperyalistlerin korumasında saklanacaktı.

Eski Yugoslavya'nın parçalanma süreci, geçtiğimiz aylarda Kosova'nın ayrılığı ile tamamlanmış, ancak bu ayrılık AB'ye üyeliği noktasında "pürüzler" bulunan Sırp kesiminde ciddi sorunları ortaya çıkarılmıştı. Ancak bu sorunlar geçtiğimiz günlerde iş başına gelen yeni Sırp hükümeti ile birlikte aşılma sinyalleri verdi bile!

Önüme en önemli hedef olarak, Sırbistan'ın AB'ye üyeliğini koyan yeni Sırp hükümeti, işbaşına gelişinin daha ikinci haftasında, 21 Temmuz'da Radovan Karadžić'i "yakalayarak" tutukladığını açıkladı. Karadžić 6 ay daha "yakalanmasaydı" işlediği suçlar zaman aşımına girecek, yargılanması da mümkün olmayacaktı!

Karadžić "arandığı" dönemde, Den Haag'daki emperyalist BM Savaş Suçları Mahkemesi'nin aradığı kişiler listesinde, en üst sıralarda yer almakta. Sırp hükümetinden Karadžić'i teslim etmesi talep edilmekteydi. Ancak ABD ve AB emperyalistleri tarafından getirilen bu talep, emperyalist güçlerin ikiye bölünmüşlüğünden başka bir anlam ifade etmiyordu. Emperyalistlerin, Karadžić üzerinden yürüttükleri bu propagandayla amaçladıkları, bu kanlı savaşta ki sorumluluklarının üzerini örtmek ve Sırları bu savaşın tek sorumlusu ilan etmektir. Böylece de, eski Yugoslavya'nın parçalanma sürecinin insanlık dramını, iyilerle-kötüler arasındaki bir savaş olarak göstermektedir. Bir diğer önemli ve aslında esas nedeni ise, emperyalistlerin kendi işgal savaşlarını haklı gösterme çabalarıdır.

Ancak bu çabalar daha Karadžić'in çıkarıldığı ilk duruşmada teşhir olmuş gibi görünmekte. Karadžić, ilk duruşmada ABD'nin ihanetine uğradığını söyleyerek, bir ger-

çekliğini altını çizdi aslında. Bu ihaneti ise, ABD'nin kendine ortaya çıkması durumunda yargılanmama garantisi vermesi ve sözünde durmaması olarak açıkladı.

Oysa olan şey şu ki, Karadžić de tıpkı benzerleri gibi, efendilerini yeterince "tanıyamamış" ve tüm uşakların-piyonların akbetine uğramış, kullanılıp atılmıştı. Yaşanan şey aslında tüm uşakların-piyonların **değişmez sonuydu!**

Halklara dönük insanlık suçu işleyen, halkları katleden benzerleri gibi, elbette Karadžić de yaptıklarının hesabını vermek zorundadır. Ancak bu hesabı soracak olanlar, işlenen insanlık suçlarının ve halklara dönük katliamların gerçek sorumlusu olan emperyalistler ve onların mahkemeleri değildir. Halk düşmanı katillerden ve ilk başta da bu katilleri yaratan emperyalistlerden hesap soracak olan yegane güç, ezilen halklar ve onların giderek yükselen mücadelelerinin zaferle sonuçlanmasıyla birlikte kurulacak olan, **halk mahkemeleridir!**

Sevgili beyaz adam,

Doğarım, siyahım
büyürüm, siyahım
güneşlenirim, siyahım
üşürüm, siyahım
korkarım, siyahım
hastalanırım siyahım
ve ölürüm, hala siyahım.

Ve sen beyaz adam,
doğarsın, pembesin
büyürsün, beyazsın
güneşlenirsin, kızarırsın
korkarsın, sararırsın
hastalanırsın, yeşilsin
ve ölürsün, grisin
ve hala utanmadan
bana renkli dersin...

İrkçiliğe dayalı faşist yöntemler, sistemin her krize girdiği dönemde, egemen sınıflar tarafından, ezilen halk yığınlarına dönük daha fazla baskı, zulüm ve her türden insanlık dışı uygulamanın aracı olagelmıştır.

Egemen sınıfların ırkçı politikaları başvurmasının tarihi çok eskilere dayanmasına karşın, yakın tarihimizin en ciddi ırkçı örgütlenmelerinden biri de yine, halklara dönük emperyalist saldırganlığın başını çeken ABD'de, **1800'lü yılların ikinci yarısında** ortaya çıkmıştır.

Bu yıllar aynı zamanda, Avrupa işçi sınıfının yanı sıra, Amerikan işçi sınıfının da 8 saatlik iş günü mücadelesinin yükselişe geçtiği yıllardır. Çünkü işçi sınıfı üzerindeki sömürü de yine bu yıllarda had safhaya çıkmış, emekçi kesimlerin yoksulluğu, sefaleti artmıştır.

Amerika'da katmerli bir sömürüye maruz kalan bir kesim daha vardı. **Bunlar Afrika kökenli, kölelerdi. Yani siyahlar.** ABD'de kölelik İç Savaşın (1861-1865) sonra yasaklanmış, ancak siyahlar henüz köle sahiplerinden tam olarak bağımsızlaşmamışlardı. **Köle ticareti ve kölelik 1890'lara kadar devam edecekti.**

Kölelik yasal olarak kalkmıştı, ancak siyahları "aşağı bir ırk" olarak gören egemen ideoloji sürüyordu. Her ırkçı ideolojide olduğu gibi, bu ideoloji de, "beyaz ırkın evrim basamağında en üstte yer alan ırk olduğuna, diğer ırkların daha aşağılarda yer aldığına ve bunun için de zulmü, baskıyı, vahşeti içeren, her türden kötü muameleyi hak ettiği" görüşüne dayanıyordu.

Köleliğin resmî olarak kalkmasına karşın, siyahlara karşı düşmanlığın açıkça görüldüğü 1860'lı yıllarda ortaya çıkan **Ku Klux Klan** adlı, siyah düşmanı örgütlenme de işte bu görüşe dayalıydı.

Ku Klux Klan, kuruluşunun hemen ardından siyahlara karşı katliamlara girişti. Çok kısa sürede yaklaşık 4 bin siyah, Ku Klux Klan tarafından, derisini yüzme, hamile kadınların karnını yarma, asma, atlara bağlayarak parçalama veya yakma gibi, vahşi yöntemlerle katledildi. İlk Ku Klux Klan örgütü, 1880'lere doğru o dönemde çıkarılan yasaların akabinde kendini geri çekti. Tekrar "uyanışı" ise **20. yüzyılın başlarında** gerçekleşti.

Sermayenin dini, dili, ırkı yoktur!

20. yüzyılın başı, aynı zamanda dünyanın dört bir yanından, özellikle de Avrupa'dan çok sayıda göçmenin gemilerle, çalışmak üzere "**fırsatlar ülkesi**" Amerika'ya akın ettiği yıllardı. Ancak, gemilerden inenleri, aradıkları fırsatlar değil karanlık fabrikalar, köhne evler, yoğun sömürü koşulları beklemekteydi.

Bu azgınca sömürü ortamında en dipte yer alanlar, okyanusları aşmış Amerika'ya gelen göçmen işçiler ve de Amerika'nın eski köleleri, yani siyahlardı. Bu kesimler en ağır işlerde, en düşük ücretlerle çalıştırılıyorlardı. Tüm bunlara karşın, yoksulluğa ve sömürüye karşı sesler yükseliyordu. Bu yıllarda gerçekleştirilen grevlerle milyonlarca işçi katılmıştı. İşçi sınıfı hareketindeki bu yükselişin önünü kesmek amacıyla, aynı dönemde **anti-komünist dalga** tırmandırıldı.

Yine aynı dönemde, sokaklarda maskeler takarak, sadece siyahlara

değil, tüm emekçi kesimlere dönük terör estiren Klu Klux Klan üyelerinin sayısı hayli arttı. Çünkü egemen sınıflar tarafından yapılan propagandalar sonucu Ku Klux Klan artık "**vatansever**" bir örgüttü. Bu "vatansever örgüt", artık sadece siyahları değil, Yahudileri, çingeneleri, alkolikleri, "ahlaksız" kadınları, yerlileri, bir bütün olarak da yoksul emekçi kesimleri hedef alıyor, grevci işçilere ve sendikacılara dönük saldırılar gerçekleştiriyordu.

Çok sayıda insan bu süreçte Klan'lar tarafından kaçırıldı, işkence edildi veya hunharca katledildi.

1921 yılında izlenen egemen politikalar sonucu, Ku Klux Klan'lara büyük bir üye akımı başladı. 1924 yılında yükseliş zirveye ulaştı, üye sayısı ise 5 milyonu bulmuştu. Egemen sınıfların desteğini alarak büyüyen örgüt, **8 Ağustos 1925** tarihinde ilk kongresini gerçekleştirdi.

Ancak aynı yıllarda yükselen sınıf hareketi aynı zamanda Ku Klux Klan'ın katliamlarına, ırkçı vahşetine karşı da mücadele yürütmeye başlamıştı.

Örgütün kendi içinde de çatışmaların ortaya çıkmasıyla birlikte, Ku Klux Klan hızla taraftar kaybetmeye başladı. 1929'lara gelindiğinde, önceki yıllarda milyonlarca ifade edilen üye sayısı, sadece birkaç bine gerilemişti.

Aynı zamanda "**Büyük Buhran**" yılları olan bu yıllardaki faaliyetlerinde yine siyahlara dönük saldırılar gerçekleşirse de, saldırıların hedefinde ağırlıklı olarak sendikal faaliyet yürütenler vardı. 1940 yılında ise, Almanya'nın nasyonal sosyalist hükümeti tarafından, yani Nazi hükümeti tarafından finanse edilen, **Alman-Amerikan Birliği** ile ortak bir örgütlenme oluşturdu. ABD'nin savaşta katılmasıyla birlikte, eylemler

rini geçici olarak sınırladı. Ku Klux Klan'ı ortaya çıkaran siyah düşmanlığı ve siyahlara dönük vahşi saldırıları, savaş sonrası yıllarda da sürdü. Bu saldırıların zeminini ise daha başından beri ABD yasalarındaki **siyah-beyaz ayrımcılığı** oluşturdu. Siyahların; beyazların gittiği okullara gidememesinden, beyazların bindikleri otobüse binememesi veya ancak arka sıralarında oturabilmesi gibi yasalar, birkaç on yıl öncesine kadar geçerliliğini korudu. Siyahların **Martin Luther King** gibi önderlerle, 1800'lerin sonundan itibaren başlayan mücadelesi ise tüm bu süreçler boyunca devam etti.

Bu mücadeleler sonucu belli kazanımlar elde edilse de, ırkçı yasalar da geri adım atılsa da, siyahlara dönük **ikinci sınıf insan muamelesi ABD emperyalizminin faşist yönetimlerinde sürdürüldü/sürdürülmekte.** Bunun en somut kanıtlarından biri ise, bugün ABD hapishanelerindeki, sayıları milyonlarla ifade edilen tutukların en az dörtte üçünü siyahların oluşturmasıdır.

Obama'nın ABD'nin ilk siyah başkanı olma ihtimalinin giderek yükseldiği günümüzde de bu gerçeklik değişmiş değildir. **Çünkü Obama da tıpkı Rice gibi ezilen, horlanan, aşağılanan siyahların, bir bütün olarak da ezilen emekçi kesimlerin değil sermayenin temsilcisidir.** Sermayenin ise, dini, dili, ırkı yoktur!

Kültür-sanat

Sanata bakışımız, sanatın işlevi ya da devrimci bir eleştiri olarak sanat -2-

* **Yıkma ve yapma eyleminde** en zor olan insanın kafasındaki eskiyi yıkıp yeniyi kurmaktır. Lenin, 17 Ekim Devrimi'nin hemen ardından, Çarlığın yıkılışının kolay olduğuna ama asıl zor devrimi milyonlarca insanın beyinlerinde gerçekleştirmek gerektiğine işaret ederken ne kadar da haklıydı. Eski ile yeni, geri ile ileri arasındaki çatışmanın en şiddetli olduğu yerdir insan beyni. Yüzerce yıllık alışkanlıkların birikimini karakter olarak taşıyıp, yaşamını bu karakterle ve ilişkide olduğu toplumun diğer kesimleriyle birlikte yazılı olan veya yazılı olmayan yasalarla, gelenek, görenek, töre, kanun vb. şekillendirmiş insanın bir çırpıda bütün bunlardan vazgeçip kendini yenilemesi ne kadar kolay olabilir ki? Ama buna mecburuz. Bizler devrimciyiz, ister zihinlerde, ister gündelik yaşamda olsun eskinin üzerine bir şeyler koyarak değil eskini yıkıp yeniyi kurarak ilerleyebiliriz.

Karşı karşıya olduğumuz fırtınanın gözü **kitlelerin bilincidir.** O bilinç yenileme tanıtımında artık kendisini devrime taşıyacak fırtına da ipini koparmış demektir. Fakat şu anda öyle bir durumda değiliz. O fırtınayı yaratmanın pek çok anahtarı var ve bunlardan biri de **sanattır.**

Biz ne istediğimizin farkında olarak yola çıktık. Bizim istediğimiz şey

eskinin eleştirisi olarak proleter kültürüdür. Bu kültür, halkımızın ihtiyacı olan ve kendi elleriyle kuracağı Yeni Demokratik Devrim'e hizmet edecektir. Sanatımız, edebiyatımız bu devrimci kültürü yaratacaktır. Buradan hareketle denilebilir ki:

* Her kültür, belli bir toplumun siyaset ve ekonomisinin ideolojik yansımasıdır. Ülkemizde gerici iktidarın destek ve çabasıyla tirmanan emperyalist bir kültür vardır. Bu kültür emperyalizmin ülkemizdeki siyasi ve ekonomik hâkimiyetinin bir yansıması olarak bulunur. Bu kültür, devletin bütün kurumları ve onun iletişim aygıtlarıyla ve işbirlikçi soysuzlaşmış medya aracılığıyla yoz, siğ, bilinç bulandırıcı, gerçekçi perdeleyen sanat-edebiyatla da kitlelere kanalizasyon edilmiştir.

Bununla birlikte, ülkemizde yarı-feodal siyaset ve ekonomisinin yansıması olarak yarı-feodal kültür de vardır. Bu kültür köylülüğe dayanan, kökleri geleneksel norma bağlı, kapalı ahlak anlayışından, dinsel, aşiretsel çerçeveye oturtulmuş erkek egemen bir kültürdür.

Emperyalist kültür ve yarı-feodal kültür "yapışık kardeşler". Emperyalizm girdiği her ülkede gerici desteklemiş gerici kültürleri yaygınlaştırmak için imkânlarını sunmuştur. Gerici nitelikteki bu iki kültür de ortadan kaldırılmalıdır. Bu

anlamıyla yıkmayı hedeflediğimiz kültürlerdir. Kurmayı amaçladığımız yeni demokratik kültürün karşısındırlar.

Yeni demokratik kültürün yaygınlaştırılması için Yeni Demokratik Devrimi beklemek ahmakça olur ve devrimi imkânsızlaştırır. Yeni demokratik kültür eskinin bağrında yeşerecek proleter bilincin bugünden kitlelerin beyninde yer etmesi gerekmektedir.

Bugün açısından proletaryanın bize emrettiği şey anti-emperyalist anti-feodal kültürle, proletarya ideolojisinin ışığıyla kitlelerin bilincine ulaşmaktır. Sanatımız-edebiyatımız da yol gösterici olacak olan bu ideoloji, ulaştığı her bilinçte kuşkusuz yeni yeni tüneller açacak, düşman kalesinde gedikler oluşturacaktır.

Elbette burada bir eğitim sürecinden bahsediyoruz. Fakat sadece kitlelerin eğitiminden bahsetmiyoruz. Aynı zamanda kendi eğitimimizden de bahsediyoruz. Komünist ideolojinin halkımız arasında yaygınlaşmasını istersen bunu mekanik olarak empoze etmek şeklinde anlamak yanlış olur. Kitlelerle bizi buluşturamaz, onlardan tecrit eder. Mao'nun kitlelerle olan ilişkisi biçimini tarif ederken söylediği formülasyon hep hatırlanmalıdır: "**Kitlelerin öğrencisi olmak, kitlelerin öğretmeni olmak.**"

* Şimdi bu noktada duralım, daha somuta inip sanatımız, biçim ve öz olarak ne ifade etmeli, nasıl yapılmalı sorularının cevaplarını arayalım.

Lenin "**Sanat ve Edebiyat**" yazılarında şöyle der:

"Bu özgür bir edebiyat olacaktır. Çünkü bu edebiyatın saflarına yepyeni güçler katan şey, bencilik ve mevki düşkünlüğü değil, sosyalizm düşüncesi ve emekçi halka duyulan yakınlık olacaktır. Bu özgür bir edebiyat olacaktır. Çünkü bezgin bir hanımefendiye ya da bıkın semirmiş bir avuç azınlığa değil, ülkenin gözbebeği gücü ve geleceği olan milyonlarca ve on milyonlarca emekçiye hizmet edecektir. Özgür bir edebiyat olacaktır. Çünkü insanlığın

devrimci düşüncesinin son sözünü sosyalist proletaryanın tecrübesi ve canlı eseriyle zenginleştirecek, geçmişin tecrübesi (ilkel, hayalci biçimlerden başlayarak sosyalizmin gelişiminin tamamlanması olan bilimsel sosyalizm) ile günümüzün tecrübesi (işçi yoldaşların şimdiki mücadelesi) arasında karşılıklı bir ilişki yaratacaktır."

Özgür olan, doğru, iyi, güzel olansa, şüphe yok ki, bu özgür ruh, halkımızı sömürönlere hizmet eden sanat değil, komünist ideolojinin ruhunu taşıyan proleter sanattır. Bu sanatın yaratacağı bilinç şekillenmesi devrimci çalışmaların diğer alanlarına da hizmet edecektir. Mao, düşmanın alt edilmesi için bir ordu şart olduğunu söylerken, bunun kendi başına yeterli olmayacağını bununla birlikte bir kültür ordusunun da gerekli olduğunu ısrarla vurgular. Hem devrimci sanat ve edebiyatın hem de devrimci sığınak savaşın aynı genel doğrultuda ilerleyeceğinin vurgusunu da yapar. Bu ikisi pratik çalışmada birbirine bağlı olmaları beraber "kardeş ordular" dır.

Olası yanlış anlamaların önüne geçmek için, belirtilen devrimci sanat ve edebiyatın, diğer devrimci pratiklerden bağımsız olması demek, hedef ve amacının farklı olduğu anlamına gelmez. **Devrimci sanat ve edebiyat tüm devrimci makinenin bir parçasıdır.** Parçalardan biri eksik olacak olursa ya makine durur ya da ağır aksak bir işlev görür. Bütün diğer devrimci pratiğe yansıyan ruh, sanat ve edebiyatımıza da yansıtılacaktır. Bu parti ruhudur. Bu proleter sınıf tutumudur. Ateşli silahımız nasıl ki halkımızı koruyor onun moralini yükseltiyorsa, nasıl ki düşman kalelerini vuruyorsa, sanat ve edebiyatımız, halkımızı, düşmanın bütün sahtekârlığı karşısında korumalı, bunu ilerici tüm değerleri överek ve düşmana saldırarak yapmalıdır.

Bu konudaki başarımız, sanatçılarımızın proleter bilincinin donanımlılığına, halkı anlayabilme becerisine, onların dilini-kültürünü iyi bil-

mesine, kendi duygu ve düşüncelerini, halkın duygu ve düşünceleriyle kaynaştırılmasına bağlıdır. Bu konuda sanatçının kalemine, fırçasına, notasına vs. kumanda eden şey "gerçek" olacaktır. "**Bir sorunu tartışırken işe tanımlamalardan değil, gerçeklerden başlamalıyız. Önce kitaplardan sanat ve edebiyat tanımlamaları bulup çıkarır, ondan sonra bugünkü sanat ve edebiyat hareketine yol göstermek ilkeleri saptamak için bu tanımlardan yararlanılır ve buralarda bugün ortaya çıkan görüş ve anlaşmazlıklar üzerinde bir yargıya varırsak yanlış bir yöntem kullanmış oluruz... Biz Marksist'iz... Nesnel olgulardan yola çıkmalıyız; bize yol gösteren ilke, siyaset ve önlemlerimizi bu olguların tahlilinden çıkarmamız gerekiyor.**" (Mao)

Kitabi bilgilerin içeriği ne olursa olsun, ne kadar anlaşılır ve açıklayıcı olursa olsun, gerçek hayatın canlılığı, gelişmelerin insanı doğrudan etkileyişi bizi somut koşullara yönlendirmelidir. Bu durum bize somut koşulların (canlı gerçek yaşamın) gelişmelerinin bizden müdahale beklediğini gösterir. Elbette bu söyleyiş, sanat-edebiyatın ihtiyaç dışı olduğu anlamına kesinlikle gelmez.

Sanat ve edebiyatımızın gerçeği yansıması, pek çok diğer yönelim biçimleriyle beraber toplumsal yaşamın gelişmelerine bir müdahaledir.

Bu noktada üzerine iki ustadan alıntıyı yapmanın yararı var. Gerçek yaşamla sanat-edebiyat karşılaştırmasında Mao şöyle der:

"...Her ikisi de güzel olmakla beraber sanat edebiyat eserlerinde yansıdığı biçimiyle hayat daha yüksek düzeyde, daha derin ve daha yoğun, daha tipik, ideale daha yakın, dolayısıyla da gerçek günlük hayattan daha evrensel olabilir ve olmalıdır da. Devrimci sanat ve edebiyat gerçek hayattan çıkarılmış kişiler yaratmalı ve kitlelerin yeni tarihi yaratmalarına yardımcı olmalıdır."

Sanatın gerçekle bağı konusunda Marks da şöyle der:

"Dünyanın yalnızca açıklanması değil, aynı zamanda dönüşüme uğratılması; yani sanatın da toplumun yeni den örgütlenmesi mücadelesinde yer alması ve insanlığın sanatsal gelişmesi ile estetik eğitiminin yeni bir toplumsal sistem kurulması çabalarıyla tutarlı hale getirilmesi..."

(Devam edecek)

"Mezopotamya'ya Uzaktan Bakmak"

Fotoğraf Sanatçısı **İhsan Kaçar**'ın ikinci kişisel sergisi 'Mezopotamya'ya Uzaktan Bakmak' fotoğraf sergisi açıldı.

Fotoğraf Sanatçısı, geçtiğimiz yıl Türkiye ve Irak Kürdistanı'nda yaptığı 3 aylık fotoğraf çalışması "**Mezopotamya'ya Uzaktan Bakmak**" adlı fotoğraf sergisini Tophane Tütün Deposu'nda fotoğraf meraklılarını beğenisine sundu. İlk kişisel fotoğraf sergisi olan "**Zarok û Koçberî**"nin ardından ikincisi kişisel fotoğraf sergisini açan Kaçar, fotoğraflarında Mezopotamya coğrafyasında yaşayan insanların hikayelerini konu ediniyor. Sergiyi, **10 Ağustos'a** kadar gezmek mümkün.

Yaşama ışık tutan sözler...

- * İstemek, istiyorum demek değil, harekete geçmektir. (A. Maurrois)
- * İnsan yenilince tükenmez, pes edince tükenir. (Nion)
- * Ustalaştığımız şeylerin ötesinde bir şeye yönelmedikçe asla

büyümezsiniz. (Ronald E. Osborn)

- * Doğduğunda sen ağlamıştın, herkes bayram etmişti. Öyle bir hayatın olsun ki, öldüğünde herkes ağlasın, sen bayram et. (Kızılderili atasözü)

- * Hiç düş kırıklığına uğramamış olanlar, hiç hayal kurmamış demektir. (Bernard Shaw)

- * Kıyıcı gözden kaybetmeyi göze almayan insan yeni okyanuslar keşfedemez. (Andre Gide)
- * Yapmadığınız atışların % 100'ünü iskaltırsınız. (Wayne Gretzky)

- * Kurbağa gökyüzünü kuyunun ağı kadar sanır. (Çin atasözü)

- * Kuş bakışı bakmak güzeldir, fakat kuş gibi bakmamak şartıyla... (Şeyh Sadi)

- * Herkes aynı şeyi düşünüyorsa hiç kimse bir şey düşünmüyor demektir. (Anonim)

Gerilla alanında bazı sorunlar ve çözümleri

Genel anlamda yaşadığımız sağlam bir önderlik yaratma ve Bolşevik tarzda bir örgüt olma özelliklerini kazanma sorunu gerilla faaliyet alanı için geçerlidir. Alanımızın kendi iç örgütlenmesinde ve kitleleri örgütleme konusunda yaşadığı sorunların temelinde de önderlik sorunu gelmektedir. Gerilla alanında sağlam bir parti örgütlenmesi yaratılmaması sorunu, onun kendi iç örgütlenmesini ve kitlelerle devrimci bağ kurmasını da engellemektedir.

Yaşanan sorunların çözümünde atılacak en etkili adım, öncelikle sağlam bir parti bilincinin egemen kılınmasıdır. Yetersiz ve eksik parti bilinciyle ya da parti önderliğine karşı güvensizlik besleyen düşüncelerle sağlam bir parti önderliği yaratılmayacağı açıktır. Bugün yaşanan ve çözüm aranan konuların başında sağlam bir parti bilinciyle donanmış ve parti önderliğiyle birlikte yürüme kararlılığını gösteren bir önderlik yaratılması gelmektedir. Bunun ikili çözüm adımı vardır. Bir yandan parti ve önderlik bilincinin gerilla faaliyet alanının bütününe

egemen kılınması yönünde yoğun ve etkili bir çaba örgütlenirken diğer yandan yeni insanlarla alanların beslenmesi gibi bir yönü vardır. Bu ikili görev devrimci tarzda birbirini bütünlüyor ve tamamlayan tarzda yerine getirilmeden sağlam ve başarılı bir önderlik yaratılamaz. Bugün her iki temel görevin yerine getirilmesi konusunda ileri doğru devrimci adımlar atıldığı ve belli mesafe kaydedildiği görülmektedir.

Teori ve pratik, söz ve eylem, parti ve ordu, komite ve kadro, politika kadro, politika savaşçı arasındaki bağın diyalektik bütünlüğü kavranıp bu kavrayışa uygun pratiğin örgütlenmesi yaratılmadan ileri doğru adımlar atılmaz ve nitelikli bir devrimci değişimin yaratılması sağlanamaz. Bugüne kadar eksik ve yetersiz kalan, tamamlanıp sonuçlanmayan konuların başında ikili görevin birlikte ele alınıp örgütlenmemesi gelmektedir. Doğru devrimci politika ancak bu politikayı benimseyen belirlenen politikanın doğruluğuna inanan, uygulamasında yaratıcı ve ortaya çıkan sonuçlarının da tahlilci kadrolar olmadan dev-

rimci politikanın yaşamda somutluk kazanması mümkün değildir. Gerek 8. Konferansta gerekse 7. Konferansta bütüne ve alana ilişkin belirlenen doğru devrimci politikanın

devrimin esas faaliyet alanında konuların bir yanda devrimin temel görevleri olan halkı örgütleme pratiğini örgütlerken diğer yandan sürecin kadrolarını eğitime, yetiştir-

ması, sürecin devrimci tarzda örülmesi kadar önemlidir. Devrimin ve partinin ihtiyaçları karşılanıp hazırlanmadan devrimci kararların ve politik yönelimin yaşam bulması mümkün değildir. Bugün istenilen düzeyde yeterli bir gelişim ve ilerleme sağlanıyorsa sürecin ihtiyacı olan kadroların eksikliği ve yetersizliğindedir. Kadroların yetiştirilip, hazırlanması faaliyetin başına konamayacağı gibi sonuna da ertelenemez. Devrimci teoriyle pratik arasındaki bağ görev ve sorumluluk gibi pratik görevle kadroların eğitimi birlikte ele alınmalı ve hiçbir erteleme ve gevşekliğe yer bırakmadan ciddiyetle ve dikkatle üzerinde durulmalıdır. Ancak bu gerçeklik tersine çevrilererek kapsamlı bir değişim ve düzleme faaliyeti gerçekleştirilebilir. Devrimci şekillenme ve yapılanma doğru politikanın ve devrimci yönelimin salt belirlenmesiyle başarılamaz, bunun kadar önemli olan devrimci kadroların eğitilip yetiştirilmesi görevi başarıldıkça adımlar yakına ancak ileriye doğru atılır. (İK okuru bir TIKKO gerillası)

Teori ve pratik, söz ve eylem, parti ve ordu, komite ve kadro, politika kadro, politika savaşçı arasındaki bağın diyalektik bütünlüğü kavranıp bu kavrayışa uygun pratiğin örgütlenmesi yaratılmadan ileri doğru adım atılmaz ve nitelikli bir devrimci değişimin yaratılması sağlanamaz.

yaşamda somutluk bulamamasının temel nedeni kadroların eksikliğidir. Bugün sınırlı sayıda kadroyla sürecin örgütleneceği bir gerçektir. Sınırlı sayıda kadrolar

ve hazırlama görevini başarmak zorundadır. Sınıf savaşımının sorunlarına ve ihtiyaçlarına yanıt olacak kadroların yetiştirilip, hazırlan-

Sincan Kapalı Kadın Hapishanesi'nden tutsak Partizanlar gazetemizi değerlendirdi

Merhaba sevgili Umut Yayıncılık emekçileri

Sizlere Sincan Kapalı Kadın Hapishanesi'nden Tutsak Partizanlar olarak coşku dolu selamlarımızı iletiyoruz. Hepinizin iyi olmasını diliyoruz, işlerinizde kolaylıklar ve başarılar dilediyoruz...

Belli aralıklarla düzenli olarak yayınlarımızı değerlendirme kararı aldık. Mümkün mertebe düşüncelerimizi sizlerle paylaşmaya çalışacağız. Bu değerlendirmeleri yaparken aynı zamanda yayınlarımızı daha dikkatli takip etme durumu olacağı için karşılıklı katkıya ihtiyaç duyacağız.

Özde kendi yayınlarımızı, genelde de devrimci basına dair neredeyse standart hale elmi; bazı eleştiriler vardır. Ne kadar doğru olurlarsa olsunlar bu eleştirilerin ortadan kalkma zemini oluşturulmadığında bunların tekrarlanmasının çok da yararlı olmayacağı görüşündeyiz. Bu tip eleştirilerden uzak durabildiğimiz oranda yeni şeyler ortaya çıkarma noktasında daha başarılı olunacaktır kanısındayız.

YDG'den başlamak istiyoruz. Yeni halini hepimiz beğendik. Albenisi, taşınma ve okuma kolaylığı, içeriği vb. anlayabildiğimiz kadarıyla yazı sıkıntısı çekilmi-

yor. Oldukça dolu ve doyurucu denilebilir. Daha başka neler yapılabilir diye düşündüğümüzde kendi sınırlılığı içinde küçük de olsa önerilerimiz olabilir.

Bilindiği gibi genele hakim olan bir şekilde kültür sanatı, edebiyata ilgisizlik yaşanıyor. Özellikle yeni neslin ileri-devrimci sanat eserleri ve sanatçılarla tanıştırılması noktasında dergi olanakları biraz daha

zorlanabilir diye düşünüyoruz. Gençlere ortak bir beğeni kazandırarak açısından dergi içinde ufak değişiklik ve çabalarla bu daha fazla verilebilir.

Derginin kapağı oldukça kaliteli ve dikkat çekici. Bu kapak şeklinin olanaklarından zaman zaman yararlanılabilir. Örneğin zaman zaman arka kapakta devrimci-ilerici özellikler taşıyan resim, fotoğraf ve afişlere yer verilebilir. Bunlar seçilenler aynı zamanda eğitim malzemesi de olduğu unutulmadan hareket edilmelidir. Bu eserin ismi ve sanatçısı da alta küçük harflerle yazılabilir.

diği bir dizayn yapılabilir. Aynı şey resim ve fotoğraflar için de geçerlidir.

Bu, dergi içinde ufak tefek düzenlemelerle hayata geçirilebilir. Fakat derginin içindeki çalışmaların görsel değil yazınsal olması gerektiğini düşünüyoruz. Özellikle uzun ve sıkıcı olabileceğini düşündüğümüz yazıların girişlerinde, ara başlıklarında ya da uygun görülecek başka yerlerde küçük mısralar, dörtlükler, özlü sözler veya sloganlarla çekici hale getirilebilir. Yine seçilecek bu eserlerin kaba ve salt ajitatif olmamasına dikkat edilmelidir.

Ustalardan Öğrenelim bö-

birkaç sayıdır Pusula köşesinde çıkan yazıları saymazsak, düşündüren, sorgulatan ve rutin bir ifade ve dil taşımayan yazılar çıktı. Son sayılarda nispeten bu özellik azaldı. Devrimci kişilik, parti kültürü, yozlaşma ve dejenerasyonun etkileri ve bunların kaynaklarına ilişkin bolca yazı okumak istiyoruz. Bu tip yazılarda kullanılacak dil de monotonluktan uzak ve devrimci ve parti ruhunu besleyecek nitelikte olmalı.

İkinci sayfada yer alan işçi ve emekçilerin yaşamlarına dair haberleri, gecekondu yıkımları ile ilgili haberleri ilgi ve beğeni ile okuyoruz. Gazetenin 15 günlük periyotta

Gençliğe yönelik bu derginin dış görünüşü, sayfa düzeni ve ilk ele alındığında dikkat çeken bölümleri dergiyle ilk kez tanışacak kararsız bir seyir izleyen kesimlere yönelik olmalıdır. Sayfaları karıştırırken bir yazı ilgisini çekmiyorsa bir şiir, söz, mısra çekebilir.

Derginin en son sayfasını da bu eserle ve sahibiyile ilgili kısa, açıklayıcı bilgiler taşıyan bir bölüm yer alır. Örneğin 8 Mart ile ilgili bir çalışma yapılacaksa, arka kapağa bu konuyla ilgili dönemine damgasını vurmuş, ortak bir ruh oluşturmuş eserlerin yer al-

lümünde kadınlarla ilgili yazılar da çıkmalı bizce.

Gençliğe yönelik bu derginin dış görünüşü, sayfa düzeni ve ilk ele alındığında dikkat çeken bölümleri dergiyle ilk kez tanışacak kararsız bir seyir izleyen kesimlere yönelik olmalıdır. Sayfaları karıştırırken bir yazı ilgisini çekmiyorsa bir şiir, söz, mısra çekebilir. İnceleme ve merak duygusu oluşturacak bir görünümde olmalı. Az çok ne aradığını bilen okurlar açısından bakıldığında kayda değer nitelik ve çeşitlilikte yazılar bulmak mümkün. Elbette çok daha iyi olabilir, ancak bu zamanla gerçekleşecek bir hedef.

İK ile ilgili olarak da son sürecin olumlu olduğunun altını çizmeliyiz. Uzun bir zamandır daha dolu dolu bir gazete ile karşılaşacağız. Özellikle yönelimin belirlediği hedefler noktasında güzel yazılar çıktı. Son

da olsa güncel takip etme noktasında başarılı olduğunu düşünüyoruz. Özellikle gündemin hızlı değiştiği böyle bir süreçte yakalanan bu başarıyı dile getirmek gerekiyor.

Sık sık dile getirilen eleştirileri tekrarlamayacağımızı dile getirmiştik, ancak şunu belirtmek istiyoruz. Yazıların oldukça uzun olması sıkıntı devam ediyor. Özellikle de orta sayfalarda bu durum fazla... Elbette bir yazı ele alınırken uzun ya da kısa olması üzerinden değerlendirilmez. Ancak yazıları daha geniş kitlelere okutmak hedefi göz önüne alındığında uzun yazılar sorun oluyor. Umut Yayıncılık'tan çıkan kitapların sadece ilanı değil tanıtımının da yapılması etkili olur bizce.

Elbette İK ile ilgili de söylenecek çok fazla şey var. Bunları daha sonraki değerlendirmelerimizde sizlerle paylaşmak istiyoruz.

Merhaba;

Biz bir süredir oturduğumuz bölgede İşçi-Köylü dağıtımını yapmaktayız.

Bu bizim bir semtte yaptığımız ilk gazete çalışması oluyor aynı zamanda.

İlk deneyimimizi, Kartal Meydanı'nda gazete dağıtımını yaparak elde ettik. Semtimizde gazete dağıtımına çıktığımız ilk gün, önce nereden başlayabileceğimizi tartıştık ve ilerici düşüncelere sahip emekçilerin oturduğu yerlerden başlamamızın daha uygun olacağını düşündük. Bölgeyi zaten bildiğimiz için, bunda zorlanmayacağımızı da biliyorduk. Şunu da hemen belirtelim ki, zaten oturduğumuz bölge yoğun olarak emekçilerin oturduğu bir semt.

Böylece dört kişi ilk dağıtımımız için gazeteleri aldık ve mahalleye geldik. Önce esnaftan başladık. Bölgede daha önceleri gazete dağıtımını yapmamasına karşın, bize yakın insanların bulunduğunu biliyorduk. Bunun içindir ki, gittiğimiz esnaf bizi genelde çok sıcak karşıladı. Bu ilk semt dağıtımımız sırasında güzel ve bizi coşkulandıran durumlar da yaşandı.

Bir bakkala girmiştik. İçerde birkaç kişi oturuyordu. Biz "İşçi-Köylü okur musunuz?" diye sorduk. Bakkalda oturanlar almak istemediklerini söylediler. Tam bakkaldan çıkacak ki, içlerinden biri, yaşlı bir amca: "Bu gazete kime ait" dedi. (Hangi gelenek anlamında)

Biz de gazetemizin İbrahim Kaypakaya geleneğinden geldiğini söyledik. Bunun üzerine amca: "Öyle desenize, verin bir tane" dedi ve bir gazete aldı. Bu bizi çok mutlu etti, sevindik, yüreğimiz kabına sığmadı. Çünkü İbrahim Kaypakaya'nın kitleler içinde nasıl kök saldığını bir kez daha görmüştük. Ve bu durum bizi daha çok umutlandırdı.

Şu an semtimizde düzenli bir dağıtım yapma çabasındayız. Yeni yeni insanlara gitmeye çalışıyoruz. Tabii ki insanlara sadece gazete verip gitmenin yeterli olmadığını da biliyoruz. Bugün gazeteyle gittiğimiz insanları, yarın kendimize daha çok yakınlaşırma ve örgütleme gibi bir hedef aslı hedef olmalıdır. Böyle bir hedefle hareket etmek zorundayız.

Dağıtımına ilişkin bu yazıyı yazdığımız şu sırada, yeni bir dağıtımın da hazırlığını yapmakla meşgulüz. Birzadan yeni sayının dağıtımını yapmak üzere semtimize gideceğiz.

Yeni bir dağıtımın çıkmanın coşkusuyla, devrimci ve yoldaşça duygularla selamlarımızı iletiyoruz.

(Anadolu Yakasından İK okurları)

İLAN

GAZETEMİZİN ANKARA İRTİBAT BÜROSU TAŞINMIŞTIR.

YENİ ADRES:

SIHHİYE MAH. SÜLEYMAN SIRRI SOK. YUNT AP. NO: 19/7 ÇANKAYA

TEL NO: 430 67 65

UMUT YAYINCILIK'TAN 5 YENİ KİTAP

8. Munzur Kültür ve Doğa Festivali coşkuyla kutlandı

Bu yıl 8.si düzenlenen **Munzur Kültür ve Doğa Festivali** 31 Temmuz'da başladı. Her yıl olduğu gibi bu yıl da festival yoğun polis ve jandarma kontrolleri, orman yangınları ve gerilla yönelik yapılan askeri operasyonların gölgesinde kutlandı.

Festivalin 1. günü Pertek Feribot İskelesi ve Seydi Köprüsü'nde Festival Tertip Komitesi'nin karşıladığı misafirler jandarma tarafından kimlik kontrolünden geçirildi. Uzun uzadıya GBT yaparak festivale katılanlarda tedirginlik yaratmayı hedefleyen jandarma, aranması olduğu gerekçesiyle gazetemiz okuru **Süleyman Şahin'i** gözaltına aldı. Şahin akşam saatlerinde tutuklanarak Elazığ Hapishanesi'ne götürüldü. Merkez'de de Tunceli Valiliği tarafından Palavra Meydanı'nda asılı olan **Seyit Rıza** posterinin yasak denilerek indirilmesini protesto eden onlarca Dersimli posteri indirildiği yere yeniden astı.

Pertek, Mazgirt, Hozat ve Ovacık ilçelerinde kutlanan festival süresince paneller, sergiler, halk oyunları, tiyatro gösterileri ve konserler yapıldı. 1 Ağustos'ta Pertek ve Mazgirt'te yapılan etkinliklerde yerel sanatçıların yanı sıra Mustafa Özarslan, Ali Asker, Seyfi Doğanay, Sabahat Akkiraz, Şevin, Yılmaz Çelik, Kibar Aslan, Yusuf Turan vb. sanatçılar söyledikleri türkülerle kitleyi coşturdular. Pertek'te düzenlenen **Çevre Sorunları ve Kentleşme** konulu panelde Pertek Belediye Başkanı **Kenan Çetin**, Pertek Belediyesi'nin önünde 22 proje olduğunu, bu projeler içerisinde yozlaşma, istihdam alanlarının yaratılması gibi konuların yer aldığını söyledi. Tüm halka belediyenin bu projelerine destek verme çağrısı yapan Belediye Başkanı'nın ardından sözü Almanya Sol Parti Federal Milletvekili **Hüseyin Kenan Aydın** aldı. Aydın, dünyada 850 milyon insanın aç kaldığını ve dünyada her gün 45 bin insanın açlığını öldüğünü söyledi. Halkı kendi geleneklerini korumaya çağırarak Aydın'dan sonra sözü Van Yüzüncü Yıl Üniversitesi'nde öğretim görevlisi olan Prof. **Dr. İlyas Yılmaz** aldı. Yılmaz 1924 Zürih Anlaşması'nda savaş anında bile tarihi eserlere dokunmama kararı alındığını fakat tarihi yok etmek için uğ-

raş verildiğini söyledi. Hasankeyf başta olmak üzere barajlarla birçok tarihi bölgenin yok edilmeye çalışıldığına ve bunun nedenleri arasında enerji kârı elde etmek olmadığını dikkat çekti. Son olarak sözü alan Jeoloji Mühendisi **Cemalettin Küçük** siyanürlü altın aramanın Türkiye'nin birçok yerinde yaşanan bir sorun olduğunu söyledi. Panelden sonra Şelale Çay Bahçesi'nde geç saatlere kadar süren etkinlikler halaylarla sona erdi.

Tohumun filizlendiği topraklar

2 Ağustos günü Hozat'ta yapılan etkinlikler festival boyunca en yüksek katılımı sağladı. Sabah saatlerinde Belediye Çay Bahçesinde yapılan kahvaltının ardından **Varvara Halk Dansları** ekibi cirir oyununu simgeleyen gösterisini sundu. Ozan Berbatı'nın şiir dinletisi ve yerel grupların türkülerle coşturduğu kitle Belediye Düğün Salonu'nda İdil Tiyatro Atölyesi'nin oyununu izledi. Yine çay bahçesinde **Dersim Tarihi ve Sorunları** konulu yapılan panelde Hozat Belediye Başkanı **Cevdet Konak** Hozat Belediyesi'nin çalışmalarını ve belediye önlerinde duran sorunları anlattı. DTP Milletvekili Şerafettin Halis, Araştırmacı Yazar Necati Şahin ve Ali Kaya, Araştırmacı Turabi Saltık ve Tunceli Bağımsız Milletvekili Kamer Genç'in katıldığı panelde Kamer Genç'in her zaman olduğu gibi yine Dersim kültürü ve tarihiyle bağdaşmayacak konuşmalarında bulunması gerinlik yarattı. Devlet manıyla hareket eden, Dersim halkının Kemalist ideolojiye sahip çıkması gerektiğini iddia eden, Dersim'in gelişmesinin önünde aşılması gereken en büyük sorunlardan biri olarak sistemin yarattığı teröre dokunmadan devrimcileri kastederek "terör"ü koyan Genç'e paneli dinlemeye gelen katılımcılardan kendisini kinayan ve protesto eden cevaplar gelmesiyle saldırıya geçen Genç bir süre sonra susmak zorunda kaldı.

Akşam saatlerinde Cumhuriyet Caddesi'nde Gökçen Kahraman ve Grubu, Hüseyin

Yin Güneş, Enver Çelik, Ali Haydar Can, Seyfi Yerlikaya, Mehmet Ekinci, Şevin, Mustafa Özarslan, Sabahat Akkiraz ve Emekçi sahne aldı. Hozat'ta hınca hınç dolu olan konser alanında coşkulu bir şekilde eğlenen kitle Partizanların başını çektiği halaylara eşlik etti. Emekçi'nin sahneye çıkarak İbrahim'e Ağız türküsüne başlamasıyla "**Önderimiz İbrahim İbrahim Kaypak**" sloganlarını atarak uzun süre alkışladılar. Dersim topraklarında Partizan'ın ve İbrahim Kaypak'ın ayrıcalıklı yeri Hozat'taki etkinliklerde önemli ölçüde görüldü. Tohumun filizlendiği topraklara verilen emeğin, yaratılan değerlerin uzunca bir süreden sonra yeniden aynı topraklarda aynı sahiplenişle korunduğunu görmek herkeste ayrı bir coşku yarattı.

Festival'in son günü Ovacık'ta etkinlik-

ler yapıldı. Ovacık'ta ilk olarak yapılacak olan Cemevi'nin temeli atıldı. Buradan otobüslerle hareket edilerek Munzur Gözeleri'ne ve siyanürlü altın çıkarılan Cevizlidere Köyü'ne gidildi. Ovacık Belediye Düğün Salonu'nda **Barajlar Sorunu-Siyanürlü Altın Çıkarma-Göç ve Yoksulluk** konulu panelde Cemalettin Küçük, İlyas Yılmaz, Ovacıklılar Kültür Derneği'nden İlyas Aydın ve TUDEF adına Fevzi Konak katıldı. Panelde genel olarak 94'ten bu yana devletin zorla göç ettirme politikası, siyanürlü altın aranması ve bölgede yapılacak olan barajların Dersim doğasına ve insanına vereceği zararlar anlatıldı. Ovacık'ta da

akşam saatlerinde Hükümet Konağı önünde yapılan konser öncesi daha önce CHP'den milletvekili olan Sinan Yerlikaya bir konuşma yaptı. Konuşmasında CHP ve Kemalizm propagandası yapan Yerlikaya ıslıklar, alkışlar, yuhlamalar ve "**Dersim onuruna sahip çık**" sloganlarıyla protesto edilirken sözünü daha fazla uzatmadı. Hemen ardından konuşma yapan Ali Rıza Bilir de Yerlikaya'nın konuşmasını protesto ederek CHP'nin katliamı yüzüne dikkat çekti. Konuşmaların ardından Serap, Burhan Berken, Grup Silam, Zeynel Dede-Hıdır Ağgöl, Grup Harman, Cevdet Bağca, Servet Kocakaya, Grup Cemre, Serdar Hayır ve Grup Harmanyeli sahne aldı.

Dersim halkı festivalden tam olarak memnun değil

Bu yılki festivale Dersim halkının katılımının bazı ilçelerde önceki yıllara oranla düşük olduğu gözlemlenmedi. Genel olarak bölge halkının festival için sadece konser olduğu, kültürel olarak festivalin yeterli olmadığı, kimlik sorununu irdelemediği, bölgeye özgü sorunların çözümünde bir araç olarak kullanılmadığı yönündeki eleştiriler son yıllarda daha fazla dile getirildi. Ancak Festival Tertip Komitesi'nin devrimci kurumlar dışındaki temsilcilerinin bu sorunları görmezden gelerek hareket etmesine yönelik bir tepki oluştuğunu söylemek mümkün. Özellikle Ovacık halkının ilçede yapılacak olan etkinliklerin Munzur Gözeleri'ne ya da siyanürlü altın çıkarılan Cevizlidere Köyü'ne taşınması isteminin ısrarla reddedilmesi katılımın düşük olması itibarıyla bir tepkiye dönüştüğünü gösterdi. Ovacık'ta festival öncesi yapılan ve Ovacık halkının da katıldığı toplantılarda, aynı biçimde devam ettiği takdirde Ovacık'ta festival düzenlenmenin anlamsız olduğu yönündeki ifadeleriyle birlikte etkinliklerin iptal edilmesinin de tartışılması genel olarak festivalin Dersim halkının dahil olmadığı bir etkinlik toplama olduğunu da gösteriyor.

Devrimci ve demokratik kurumların stant açtığı Kışla Meydanı'nda **Partizan** olarak açtığımız kitap standına Dersim halkının yanı sıra yurtdışı ve il dışından gelen insanlar da ilgi gösterdi. Gerek Merkez'de yapılan etkinliklerde gerekse ilçelerde yapılan etkinliklerde açtığımız kitap standlarında yaptığımız sohbetler, gazete dağıtımlarında karşılaştığımız ilgi hem faaliyetçilerimiz hem de bölge halkı üzerinde olumlu etkiler yarattı. Güçlü bir katılım festival süresince yoğun bir faaliyet süreci ören Partizanlar "**neredesiniz**" diyen Dersim halkıyla özlemle buluştu.

Umut yeşerten Dersim...

Köy köy dolaştığımız Dersim'de halkla oldukça öğretici aynı zamanda heyecanlı tartışmalar yürüttük. Yapılan etkinliklere katılmayacak olan köylere özellikle giderek hem gazetemizi ulaştırmayı hedefledik, hem festivale ilişkin fikirlerini aldık hem de bölge özgülündeki birçok gelişmeye ilişkin düşüncelerini paylaştık. 1994'te evleri yakılarak, hayvanları telef edilen, açlığa ve sefalete sürülerek topraklarından uzaklaşmak zorunda kalan köylülerin bir kısmı emeklilik parasıyla evlerini yapıp köyüne geri dönmüş, kimi viraane olmuş evlerinin kalıntılarını toparlayarak yaşanabilir hale getirmiş ancak yazları köyüne geliyor sadece. Kimi ise Merkez'de oturup bağ bostan ekmeğin için köyüne geri gelebiliyor. Geriye dönüşler için çıkartılan yasaların kağıt üzerinde kaldığının en yakın tanığı köylüler. Evlerini yapılabilmek için ödenek verilmiyor, verilse de ödenekler zararlarını karşılamıyor. Sık sık yayla yasağı uygulandığı için hayvanlarını beslemekte maddi olarak sıkıntı yaşıyorlar. Birçok köyde haftada bir kere bile toplu ulaşım araçları uğramıyor. Bundan dolayı eğitim gören çocuklar resmi ideolojinin kuşatması altında YİBO'larda okumak zorunda kalıyor ya da okula gidemiyor hala. Özellikle dağ köyleri askerin fiziki ve psikolojik olarak ağır baskısıyla karşı karşıya. Bunlarla birlikte orman yakmalar, operasyonlar, kültürel yozlaşma, yoksulluk, geliştirilen ajan-ışbirlikçi ağı, asimilasyon politikaları yoğun biçimde devam ediyor.

Tüm bunlar Dersim halkının yıllardır yaşadığı sorunlar. Bu sorunlara ek olarak Dersim'de 1400 köylünün korucu yapılmak istenmesi insanları daha çok düşündürüyor bu aralar. Böyle bir orunsuzluğa asla kabul etmeyeceklerini, kabul edenlere de selam dahi vermeyeceklerini söylerken karşılarına koruculuk çıktığında köylerini terk etmekten başka bir çarelerinin olmadığını da ekliyorlar. Başka bir çaremiz yok derken aynı zamanda dikkat çektikleri bir yan var ki o da devrimcilerle ve özdele Partizanlara duyulan güveni ve ihtiyacı çok net bir biçimde gösteriyor bizlere. "Daha önceki seneler gibi birlik olsaydı hepimiz birlikte hareket etseydik her gün yeni bir şey çıkarırdık" derken bahsettikleri seneler Partizanların Dersim'den çekilmesinden önceki yıllar. Özlemle anlatıyorlar o yılları. Çünkü yaşadıkları her sıkıntıyı aşmalarını sağlayan, devletin halka yönelik yaptığı her saldırının intikamını alan Partizanları bilmiş Dersim halkı. Hala halkın umudu olmaya devam etmesine rağmen güçlü bir çıkış beklediklerini de belli ediyorlar. Dersim'de halkın gönlüne taht kurmuş ve bugün birçoğu şehit olmuş "Partizanlar bugün olsalardı buralar bu hale gelmezdi" derken koruculuk gibi bir dayatmanın ancak gerillayla birlikte tüm köylerin ortak hareket etmesiyle boş çıkartılabileceğini bilince çıkartmış durumda olduklarını da gösteriyorlar bizlere. Bizler de gazetemiz İşçi Köylü'nün ulaştırdığımız sayısının orta sayfasını gösteriyoruz hemen. Umutlu bir bakıştan sonra anılarla devam ediyor sohbetlerimiz. Sorunlarına ortak olup, eleştirilerini ve önerilerini aldıktan sonra umudu büyütecek gelişmelerden bahsediyoruz karşılıklı olarak. İçimizde doruğa çıkan bambaşka duygularla ayrılıyor her bir köyden, yeniden geleceğimize dair söz vererek.

Sınırlı bir yaşamı sınırsız bir davaya adayanlar ölümsüzdür!

İşkencelerle, katliamlarla dolu olan Dersim aynı zamanda isyanların, direnişin ve devrimci mücadelenin de simgesi durumunda olan bir coğrafyadır. Onurlu duruşu, başeğmezliliği ve isyancı geleneği nedeniyle devletin tahammül sınırlarını aşmasındandır hala ağır baskıları yaşamamasının nedeni. Yoğun çelişkilerin yaşandığı topraklar olmasındandır gerillanın anayurdu görevini üstlenmesi. Ve yine bundandır evlatlarını hesapsızca direnişlerin çetin yollarına sürmesi. Özgürlük, kurtuluş ve bağımsızlık için sıkılan ilk kurşunun, yakılan ilk ateşin mekanı heybetli Dersim Dağlarında, Ali Haydar, İbrahim ve yoldaşları büyük bedeller ödemeksizin büyük kavgalarda zaferin elde edilemeyeceği bilinciyile 36 yıl önce sırtlarını Munzurlara yaslayarak silahlarını kuşandılar. O günden bu yana Der-

sim dağları nice büyük çarpışmaya sahne oldu. Süreğiden bu çarpışma iki sınıf arasındaki çarpışmanın savaş arenasındaki yansıması oldu. Bir yanda sömürün, yok eden, katleden, sömürücü azınlık sınıflar, diğer yanda ezilen, sömürülen, acılarına mahkum edilmek istenen milyonlar. Bir yanda zifiri karanlık, diğer yanda aydınlık, inatla alev alev yanan aydınlık. Ve yürekleri, bilincileri bu aydınlıkla tutuşmuş Partizanlar. Bu kutsal görev için ölüm de dahil hiçbir bedeli ödemekten çekinmeksizin birer adanmışlık simgesi olmuşlardır.

Yüzlerce yoldaşımızın doğduğu, onlarcasının kanlarıyla suladığı Dersim'de bu yıl 8.si düzenlenen Munzur Kültür ve Doğa Festivali'nde şehit yoldaşlarımızın mezarlarını ve ailelerini ziyaret ettik. Hozat'a bağlı **Zankirek** köyünde

17'lerle birlikte şehit düşen MKP gerillası **Gülnaz Yıldız**'in ailesiyle köylerine geri dönüşleri, askerin köylüler üzerinden uyguladığı baskılar, geçim sıkıntısı üzerine sohbetler ettikten sonra mezarlığa giderek önce **Gülnaz Yıldız**'in mezarı başında **Partizan** ve **Parti-**

zan Şehit ve **Tutsak Aileleri** olarak kısa bir anma yapıldı. Ardından yine aynı köyden olan 1987'de Hozat'ta II yoldaşlarıyla birlikte katledilen **Fecire Yıldırım**'ın mezarında bir anma yapıldı. Yine festival öncesinde Hozat'ın **Taner** köyünde mezarı bu-

lunan 1994 yılında gerillada katledilen **Özgül Kader Kılıç**'in ailesiyle uzun sohbet ettikten sonra ailesiyle birlikte mezarını ziyaret ettik. MKP şehidi olan amcasının kızı **Solmaz Kılıç**'la yan yana yapılan **Özgül Kader Kılıç**'in mezarı başında kısa bir anma yapıldı.

Festivalden önce Dersim'de köy köy dolaşarak yaptığımız çalışmalarda Partizan Şehit ve Tutsak Aileleri'nin, mezarı yapılmamış şehitlerimizin mezarlarını yaptırmak için başlattığımız kampanyayı anlatarak festivalin ikinci günü mezarını yaptırdığımız şehitlerimizin mezarı başında yapacağımız anmaya katılım çağrısı yaptık. Köylülerin olumlu karşıladığı kampanya çerçevesinde ikinci gün Hozat'a bağlı **Çığırlı (Zmex)** köyünde bulunan ve 1995 yılında şehit düşen **Fevzi Koç** yoldaşımızın mezarı başında

